JUSTIN SCOTT

JUSTIN SCOTT

BEN ABBOTT

Vol. 2 – PETRECEREA

Un strat de pietriş fin constituie un suport mai viu pentru o terasă cu dale de piatră, decât unul din beton. Este mai puţin rigid, astfel încât gheaţa poate să crape, iar în zilele călduroase lasă pământul să absoarbă căldura soarelui, şi permite piciorului desculţ să calce în voie.

Trebuie însă să fii prudent la alegerea meseriaşului.

În rosturile late se înmulţesc buruienile.

Capitolul 1

Petrecerea organizată de familia Fisk în week-end, un party până-n zori, pentru perechi cu pretenţii, era încă subiectul preferat al tuturor, chiar şi după ce găsisem cadavrul lui Reg Hopkins pe podeţ.

Amicul meu, Scooter MacKay, care-l regreta ca şi mine pe Reg, găsea bârfele din oraş bine venite, zicând că ele arată o atitudine sănătoasă faţă de scălâmbăielile mondene. În ce mă priveşte, consideram că el îşi putea permite o asemenea mărinimie, datorită vieţii ordonate pe care o ducea.

Lumea începuse să vorbească încă din clipa în care s-a aflat că firma de instalaţii Zweig montase un jacuzzi1 pentru opt persoane sub oglinda din noul salon de petreceri al familiei Fisk. Poveştile cameristei, cum că Duane şi Michelle ar fi întins acolo şi un covor gros, moale ca o saltea, stimulaseră imaginaţia unora. Toate „faptele” fuseseră puse cap la cap de către Reţeaua Peştelui, o organizaţie de telefonie fără fir, din care făceau parte cetăţenii adulţi din Newbury, luând hotărârea ca mai multe

cupluri, toţi prieteni ai familiei Fisk, să-şi trimită copiii la bunici sâmbătă noaptea.

Şi mie mi se păruse o idee bună, deşi mă aşteptam la o noapte mult mai „inocentă” decât sperau bârfitorii. Familii precum Bowland, Barrett, Carter ori Fisk erau foarte influente în oraş. Fiind, încă, prea tinere, erau considerate ca viitori stâlpi de bază ai societăţii.

Femeile, toate nişte făpturi minunate, aveau fiecare un farmec aparte: Georgia Bowland, blonda coafată îngrijit, proaspăt sosită în oraş, cu idei amuzante şi nonconformiste despre lume; Susan Barrett, frumuseţea grupului, infirmieră de ocazie, atât de eterică, încât părea că pluteşte; Sherry Carter, graţioasă ca o gazelă şi Michelle Fisk, femeia de afaceri, cu rotunjimi teribil de ispititoare.

Soţii lor, băieţi buni şi muncitori, erau departe de a fi desfrânaţi, excepţie făcând doar atrăgătorul Ted Barrett de care femeile se îndrăgosteau prosteşte. Toţi îmi erau prieteni şi aveam încredere în ei. Presupun că m-ar fi invitat şi pe mine, dacă aş fi avut o nevastă care să se încadreze în planurile lor.

Când s-a răspândit vestea despre petrecere, Duane şi Michelle Fisk au fost asediaţi de cei care încercau să obţină invitaţii sub diverse pretexte, întrebându-i ba dacă sunt liberi sâmbăta la cină, ba dacă sunt dispuşi să bea ceva împreună ori să pregătească un grătar… L-am auzit chiar şi pe Steve La France interesându-se la un magazin de băuturi, dacă nu cumva Duane poate să treacă pe la el cu ferăstrăul electric, ca să-i lărgească o gaură în tavan, prin care trecea arţarul. Auzindu-l cum se tânguie, ai fi crezut că bietul arţar va ajunge lemn de foc, dacă nu venea Duane să-l salveze sâmbătă seara.

La un moment dat, m-am mirat că nu au amânat petrecerea. Mulţi ar fi acceptat să vină oricând, numai să vină, însă Michelle era încăpăţânată, ştia să plătească cu aceeaşi monedă. Ea a ripostat, organizând două petreceri – ceva în genul ofertei de acţiuni de două feluri pe care am

ajutat-o s-o pună pe picioare, pe vremea când mai lucram pe Wall Street, prin care cei „dinăuntru” primeau dividende, în timp ce oamenii de rând cumpărau doar promisiuni. De data asta, noi, glotaşii, am fost invitaţi la ora şase, pentru un grătar la iarbă verde. De la şase la nouă. Michelle ne-o spusese în felul ei vesel, dar categoric. Cei aleşi rămăseseră în continuare, strecurându-se pe nesimţite în casă pe la nouă şi jumătate, în timp ce Michelle şi Duane îi conduceau pe ceilalţi la maşini şi le făceau semne cu mâna, din stradă.

A doua zi, petrecerea devenise subiectul de discuţii numărul unu. Eu stăteam liniştit, preferând să citesc ediţia de duminică a lui New York Times şi să-mi savurez în linişte o Bloody Mary în barul Yankee Drover. Tocmai mă pregăteam să o salut pe Vicky McLachlan, reprezentanta Consiliului orăşenesc, când maşina cenuşie de poliţie a lui Moody îşi făcu apariţia pe Strada Principală. Sirena îl avertiză pe şoferul unei camionete să nu cumva să-i treacă prin cap să plece din faţa magazinului şi puse la respect o familie de biciclişti, care mergea anapoda, trecând dincolo de marcajul pentru biciclete.

— Oare unde s-o fi ducând? întrebă Vicky.

În mod obişnuit, poliţia circula la intersecţia Străzii Principale cu aleea care cobora de pe dealul bisericii, când pe lângă catargul steagului se buluceau oamenii care ieşeau de la slujba de la ora unsprezece. De data asta, maşina ofiţerului Moody trecu prin intersecţie, fără să se oprească şi îşi continuă drumul pe Strada Principală, ca o nălucă întunecoasă printre umbrele ulmilor şi arţarilor, cu frunzişurile arcuite deasupra şoselei. Se strecură apoi printre casele în stil colonial, sufocate de azalee rozalii şi cu mari pajişti înverzite, părăsi oraşul şi se îndreptă către nord.

Vicky privea curioasă după el. Tocmai se uita furioasă la afişul-portret al lui Steve La France de la Dulăpiorul de Spirtoase – un troglodit anti-impozite, sprijinit de o parte

dintre cetăţenii furioşi – aşa că orice posibilă încălcare a legii o scotea din sărite.

Între mine şi ea exista o relaţie ciudată, născută din prietenie – ba eram împreună, ba nu eram. Când ne copleşea singurătatea, se lăsa cu amintiri fierbinţi din locuri întunecoase, iar ea-şi făcea iluzii. Atunci avea aerul că nu observă defectele mele, iar eu născoceam totdeauna metode să i le reamintesc, deşi mai târziu regretam.

Ultimul incident se petrecuse destul de recent, de aceea şi salutul meu fusese cam şovăielnic. Din nefericire, nu era ranchiunoasă, aşa că îmi răspunse cu un zâmbet cald:

— Bună dimineaţa, Ben, spuse ea, aruncând încă o privire neliniştită după maşina lui Oliver Moody.

Un păr castaniu şi ondulat îi încadra trăsăturile fine, asemeni unei cununi, făcând-o să pară mult mai înaltă decât era în realitate şi să atragă fotografi în timpul campaniei electorale. Până când Steve îşi depusese candidatura, nimeni nu se îndoia că ea va ocupa postul de guvernator în Connecticut şi asta înainte de a împlini patruzeci de ani. Ea ştia mai bine ca oricine că peisajul politic din New England era plin de funcţionari publici care nu reuşiseră să se afirme în afara propriilor orăşele.

— Unde s-o fi ducând Ollie?

— Probabil s-a întâmplat vreun accident.

Purta ochelari de soare negri, ceea ce nu prea era stilul ei.

— De ce porţi ochelari?

— Mă doare capul. Ben, hai să dăm o mână de ajutor.

În jurul catargului, episcopali, congregaţionali şi catolici se buluceau zâmbind în colţul buzelor. Vicky se repezi în talmeş-balmeşul circulaţiei, dirijând maşinile cu emfază, fluierând cu două degete. Le-am ajutat să traverseze pe bătrâna doamnă Adams cu sora ei din Poughkeepsie, apoi i-am oferit braţul bunicului lui Scooter MacKay, abia sosit de la reşedinţa lor de iarnă din Carolina de Nord.

Apoi am condus-o pe mătuşă-mea, Constance Abbott. Connie, care nu făcea nici un secret din cei nouăzeci de ani

ai săi, se ţinea dreaptă, avea un cap superb şi un păr alb bogat. Purta o pălărie cu voaletă Lily Dache şi un costum bleu-pal, cumpărate de la B. Altman pentru ceaiul dansant, organizat ca petrecere de bun-venit pentru Lucky Lindy.

Bătrâna doamnă se uita cu dezaprobare la costumaţia mea şi la cămaşa fără cravată. Urmă un usturător reproş formal, pe tonul cu care un diplomat explică unui conducător militar rebel că merita rachetele balistice care îl ţinteau pe el.

— Nu te-am zărit în biserică Benjamin Abbott. Singurul lucru care mă deranja era faptul că ea nu-mi folosise nici al doilea nume de botez, Constantine (uzanţă a familiei noastre de a lega nou-născuţii de ruda cea mai înstărită), şi nici ordinalul (al III-lea).

— Îmi pare rău, Connie. Tocmai prezentam o casă.

Se mai înmuie puţin: munca se afla în codul ei moral pe locul imediat următor credinţei şi cinstei.

— Unor necredincioşi care se trezesc devreme?

— Trebuiau să ajungă la tenis la ora unsprezece şi jumătate. Te ajut să traversezi? Moody lipseşte de la datorie.

Connie îşi ridică ameninţător bastonul ei cu mâner de argint.

— Apropo, Ben, comunică-i te rog lui Pinkerton Chevalley că nu sunt mulţumită de reparaţia maşinii. A început să hârâie.

Maşina ei era un Lincoln vechi de treizeci de ani. Pink, şeful garajului Chevalley Enterprises, îmi era văr, dar provenea din partea renegată a familiei. Din tot clanul Chevalley, numeros şi împrăştiat, maică-mea era singura la care ţinea Connie.

Doar cât îşi puse piciorul pe Strada Principală, maşinile încremeniră. Nu se clintiră nici măcar când ea se opri în mijlocul aglomeratei intersecţii să o salute pe reprezentanta consiliului orăşenesc şi să-i strângă mâna –

gestul de accept al unei mari doamne, calculat cu măiestrie pentru a-i aduce lui Vicky încă o sută de voturi la alegeri.

În câteva minute traficul fluid şi îmbulzeala săptămânală luară sfârşit.

— Bloody Mary?

Vicky continua să privească îngrijorată Strada Principală.

— Mă întrebam unde s-o fi dus Ollie?

— Hai cu mine să vedem.

Am lăsat ziarul pe terasă la Yankee Drover şi am condus-o pe Vicky în sus, pe stradă către casa mea în stil georgian, albă cu obloane negre BENJAMIN ABBOTT – IMOBILIARE, cu pietriş în faţă şi o magazie roşie la capătul aleii.

Spre surprinderea lui Vicky, în loc să intrăm în casă am dus-o după magazie şi m-am strecurat prin gardul viu. S-a furişat şi ea în urma mea, zâmbind ca o puştoaică la furat de mere, întrebându-mă în şoaptă unde mergem. Am pătruns în curtea din spate a lui Scooter MacKay, publicist, editorialist şi reporter de prim rang la Newbury Clarion.

Magazia lui Scooter era albă. Înăuntru mirosea a putregai uscat, răşină de pin şi benzină. Prin ferestrele acoperite cu pânze de păianjen se strecurau raze de lumină ce cădeau pe un Range Rover de un verde strălucitor. Lângă maşina luxoasă se afla un tractor Kubota de tuns iarba, de paisprezece mii de dolari, mai potrivit pentru cosirea unei moşii întinse, decât a curţii lui Scooter.

I-am arătat lui Vicky nişte saci pe care putea să se aşeze destul de comod, apoi m-am urcat pe Kubota. La bordul tractorului fusese conectat un aparat de radio recepţie Bearcat.

— Ce faci acolo?

— Acum ştii cum reuşeşte Scooter să nu piardă nici un delict în desfăşurare.

Scooter avea astfel de aparate care funcţionau încontinuu în maşină, la birou şi chiar în dormitor. Aparatele erau programate să urmărească non-stop poliţia, salvarea şi frecvenţa trailerelor, oră de oră, căutând, căutând şi iar

căutând, cu răbdarea şi speranţele unor adolescenţi care aşteaptă să se întâmple ceva în parcarea din faţa gării Grand Union.

Am ascultat un timp.

Vicky părea foarte la îndemână în rochia ei de vară; mirosea ademenitor. Se plimbă prin încăpere până când dădu peste nişte pânze de păianjen, şi se retrase lângă mine. I-am oferit o poală confortabilă, pe care a refuzat-o.

Din când în când, aparatul localiza câte o emisie. Salvarea era chemată pentru cineva care încercase să-şi tundă singur gardul viu cu maşina electrică; Pinkerton Chevalley ducea o convorbire aprinsă cu şoferul lui de pe trailer, care reuşise să se rătăcească pe Muntele Morris. În rest, frecvenţele nu prea erau folosite duminică dimineaţa.

Pink, un tip solid, începuse să-şi cam piardă cumpătul.

— Dacă aş fi eu în locul şoferului, i-am spus lui Vicky, aş căuta drumul către feribotul de la Bridgeport şi i-aş trimite camionul înapoi prin coletărie.

— Oare de ce nu transmite Ollie?

De fapt, nici nu mă aşteptam să-l aud pe Ollie. Moody era un lup singuratic. El îşi conducea parohia de şaizeci de mile pătrate de la Newbury semănând teroarea în rândurile celor cărora nici nu le-ar fi trecut măcar prin cap să încalce legea. N-ar fi cerut ajutoare prin radio de la poliţia din Plainfield, decât dacă ar fi dat peste artileria sârbească dezlănţuită. Dar brusc, radioul se fixă pe frecvenţa poliţiei.

— Ce numere tot transmit ăştia? întrebă Vicky.

— Folosesc coduri, pentru ca cetăţenii băgăcioşi ca mine şi ca tine să nu poată trage cu urechea.

— Probabil că e ceva important. Nu s-ar obosi ei pentru un accident banal.

Atunci am prins o frază de la dispecer, care m-a făcut să mă apropii de aparat: Rămâi pe recepţie, îţi fac legătura acasă la sergentul Boyce…

— Marian Boyce, începui să-i explic…

— O cunosc pe Marian Boyce, zise Vicky cu răceală.

În existenţa lui Vicky nu erau cele mai fericite momente când luam uneori masa cu Marian.

— Acum e sergent, la brigada care se ocupă de cazurile deosebite. Poate că Ollie a găsit vreun cadavru.

— Să nu spui aşa ceva nici în glumă.

— Stai liniştită, nu eşti tu de vină.

Aparatul lăsa să se audă vocea gravă, sonoră a lui Marian. Era al naibii de mândră de avansarea ei, şi mi se părea normal. Poliţia nu era prea generoasă cu avansările. Puţini tineri ajungeau la gradul de sergent.

„Sergent Boyce. Ce s-a întâmplat, Moody?”

Iarăşi coduri. Mi s-a părut că aud „patru-patru”, care însemna în codul poliţiei „moarte ciudată”, dar semnalul începuse să se piardă şi nu puteam fi sigur. Sergentul de la cazuri deosebite şi poliţistul Moody ajunseră să discute lucrurile care nu puteau fi codificate.

Bine, zicea Ollie. O iei în sus pe Strada Principală, treci de steag şi mergi înainte patru mile pe strada Şapte. Faci stânga pe Crabtree şi o iei de-a lungul râului până se termină asfaltul. Mai mergi încă opt mile şi la o răscruce o coteşti la stânga. Chiar înainte de Rezervaţia indienilor, o să ajungi la un pod. Dacă te rătăceşti, cheamă-mă prin staţie, dar încearcă să nu te scufunzi în mlaştină până ajung la tine… Nu, e-n regulă, nu se află în Rezervaţie… Nu, podul e al nostru.

— Norocoaso! – i-am spus eu lui Vicky. Ollie va trebui să-i cheme pe Federales.

Marian spunea: Conform hărţii mele, pot ajunge acolo prin Frenchtown. Sau să o tai mai sus, pe Şapte.

Ollie nu era un tip sclipitor, dar avea experienţa celor douăzeci de ani în care se străduise să-şi păstreze independenţa faţă de birourile din Plainfield şi să rămână în postul său districtual. Fără a da semne de insubordonare, răspunsul său lăsa să se vadă că lucrul care-l deranja, chiar mai mult decât un ofiţer superior din Plainfield, era un

ofiţer superior de sex feminin, de oriunde ar fi fost: Da, doamnă, ai putea, dar o să te rătăceşti.

Marian mai spuse că o să cheme şi legistul.

Vicky îşi muşcă buzele. În calitatea ei oficială moştenise toată mizeria „prosperităţii” republicane, cât şi reformele Reagan-Bush ale impozitelor, care masacraseră finanţele statului şi pe cele locale. Tot ce putuse ea promite alegătorilor speriaţi era un control asupra costurilor şi o stabilitate gen Vicky McLachlan – bazată pe cinste şi muncă. Orice mergea prost, de la un jaf pe Strada Principală şi până la o încăierare în curtea liceului, îi dădea apă la moară contracandidatului său şi criticilor aspre pe care acesta le răspândea neobosit.

— Vrei să te duc cu maşina să arunci o privire?

— Nu pot, Ben. N-am ce căuta acolo.

— Vrei să mă duc eu să văd ce se întâmplă?

— Eşti drăguţ. Ştii că-mi fac griji. Se înălţă în vârfurile picioarelor şi mă sărută pe gură.

Nu eram îndrăgostit de Vicky – îmi făcusem obiceiul să controlez sentimentele prea profunde ale femeilor, faţă de care nu simţeam aceleaşi atracţii, şi căutam în continuare una care să fie în stare să-mi „croşeteze” firele inimii – însă Vicky ştia să sărute mai bine decât majoritatea celor pe care le cunoscusem. Tocmai mă pregăteam să-i sugerez o Bloody Mary la etaj, în casa mea de patru camere aflată alături, când uşa magaziei se dădu de perete şi Scooter MacKay năvăli ca un Saint Bernard disperat. Era o namilă cu o voce tunătoare.

— Ce căutaţi aici voi doi? Ei! Ce-i, Ben, nu mai ai fân la tine în hambar?

— Tocmai îţi foloseam radioul, îi comunică Vicky ziaristului.

— Sigur. Şi eu, cu Eleanor, obişnuiam să venim aici şi să facem la fel… înainte să se nască copiii.

— Ţine-ţi gura, Scooter.

— Distracţie plăcută. Îşi scoase Range Rover-ul cu spatele, grăbit să plece.

— Chiar crezi că e fân pe aici? o întrebai eu.

— Ben, a ascultat şi el radioul. Crede că e ceva. N-ai putea să…

Era clar că nu-i stătea capul la fân, aşa că i-am răspuns că altceva nici n-ar putea să-mi provoace mai multă plăcere. Apoi am sărit în fugă peste gardul viu spre magazia mea mi-am pornit bătrânul Olds şi am luat-o către nord.

Bătrânul Olds – paşnicul Oldsmobile antic al tatălui meu, ultima lui maşină – avea un motor bun mai degrabă pentru o fabrică. De cherestea din Brazilia, decât pentru un automobil american. Când o moştenisem, vărul meu Renny – cel mai de soi dintre flăcăii Chevalley – mai plătea încă rate pentru un Cadillac V-6, leneş, dar cu o linie adorabilă. Olds-ul, cu cauciucurile Pirelli şi paraşocurile ridicate, părea să fie bun pentru a tracta o remorcă cel puţin aşa spunea Renny. (Pink zicea că dacă General Motors ar fi construit asemenea maşini şi în ‘85, japonezii ar fi fost nevoiţi să se limiteze la producţia de mini-casetofoane.)

Am gonit spre nord, pe strada Şapte. Circulaţia era redusă, iar eu nu-mi făceam griji, ştiind că singurul poliţai pe o rază de douăzeci de mile se afla la locul unei crime, undeva în pădure.

Era un sfârşit de iunie superb. Merele şi măceşele sălbatice se cam isprăviseră, dar laurul de munte se colorase în roz, iar tufele de cucută prosperau încărcate de tinere vlăstare, colorate în verde-pal. Singura nemulţumire pe tot traseul fusese una minoră, când, mergând cu aproape o sută, am trecut vâjâind de Range Rover-ul lui Scooter, care se ducea în aceeaşi direcţie.

După ce Crabtree se transformă într-un drum prăfuit, am fost nevoit să mai conduc încă vreo douăzeci de minute, până să zăresc podul, după o curbă. Maşina lui Ollie era aşezată de-a curmezişul drumului. El stătea în spatele ei, cu faţa la mine. Nici măcar nu se obosi să ridice braţul. Stătea acolo pur şi simplu, cu ochelarii lui cu lentile-oglindă şi uniforma-i complet cenuşie, plus pălăria, cu braţele ca nişte

nicovale încrucişate peste piept, transmiţând mai clar decât un indicator electric rutier mesajul: STOP. ÎNTOARCE-TE. DISPARI.

N-am reuşit să văd prea multe în spatele lui şi al maşinii sale, dar părea că cineva parcase un Chevrolet S-10 Blazer de culoare închisă, la umbra unui pod cu un singur fir de circulaţie, lăsând portiera deschisă. Podul, arcuit peste albia unui pârâu, avea vreo cincizeci de picioare lungime, un acoperiş de şindrilă şi pereţi laterali de scânduri, ca magazia. Câteva găuri pătrate tăiate în ele ţineau loc de ferestre. În lumina împrăştiată de o astfel de fereastră, am zărit un braţ alb, care atârna prin uşa deschisă a Blazer-ului.

Capitolul 2

Când am intrat în bătaia pistolului aflat în tocul lui, poliţistul Moody îmi spuse:

— Cară-te!

Ca mulţi poliţişti de la ţară, Moody era mezinul familiei şi crescuse înfruntând viaţa grea de la fermă. Când fratele cel mare, Bob, moştenise dezastrul de la formă, Ollie se înrolase în armată unde avusese parte de vreo două încurcături într-o unitate de poliţie militară, faimoasă pentru duritatea ei. Lăsat la vatră, Moody îşi pusese talentele în slujba poliţiei statale şi primise o locuinţă amărâtă în Newbury, pe lângă primăria oraşului. În ochii lui, eu rămâneam veşnic puştanul răsfăţat din casa cea mare de pe Strada Principală.

De fapt, pe Strada Principală existau multe case mai mari ca a noastră, iar eu nu fusesem niciodată răsfăţat. Părinţilor mei le lipsiseră atât mijloacele, cât şi sentimentele, şi chiar de n-ar fi fost aşa, mătuşa Connie ar fi pus oricum piciorul în prag. Avusesem şi eu perioada mea în care scăpasem puţin frâiele, iar Moody o luase drept o provocare, încercând să mă îmblânzească, ceea ce pricinuise de-a

lungul timpului destule necazuri, şi pentru unul, şi pentru celălalt.

Iar faptul că Moody îmi datora ceva, dacă nu chiar propria-i viaţă, nu-l făcea să mă iubească mai mult.

— Mă duc până-n Rezervaţie, i-am spus.

Mulţumită unor servicii pe care stră-străbunicul meu le făcuse tribului Housatonic, acesta se adresa întotdeauna familiei noastre pentru rarele afaceri imobiliare.

— Aici a avut loc un delict, zise Ollie. Podul e închis.

— Nu-i nimic, îmi las maşina şi merg pe jos.

— Ben, dispari naibii de aici până nu te pocnesc peste bot.

Având în vedere lipsa de martori prin preajmă, cât şi vechile noastre probleme, lui Ollie i-ar fi făcut o deosebită plăcere să mă pocnească. Gândindu-mă că sunt mai uşor cu vreo cincizeci de kilograme, şi pe deasupra mult mai scund, mi-am dat seama că pagubele ar fi fost mai mari de partea mea. Am făcut un pas la stânga, şi înainte ca el să se mişte pentru a-mi acoperi priveliştea, am văzut că obiectul alb care atârna prin portiera maşinii era în mod sigur mâna unui bărbat. Brusc, m-am cutremurat recunoscând apărătoarea de vânt din plastic montată la fereastră.

— Nu-i Blazer-ul lui Reg Hopkins?

Am mai făcut încă un pas lateral şi am reuşit să văd numărul maşinii.

— IN-FLU-ENT? E stilul lui Reg! I-a furat cineva maşina?

Dintr-o dată nu mai avea nici un haz să-l enervez pe Ollie. Copilărisem împreună cu Reg, jucasem împreună în echipa de copii. De curând, afacerile noastre se împletiseră. BENJAMIN ABBOT – IMOBILIARE începuse să îndrume proaspeţii proprietari de case către firma lui Reg Hopkins; făceam asta cu conştiinţa împăcată, întrucât Reg era un tip corect într-o branşă plină de escroci. Nu-l prea văzusem de când îl părăsise Janey, iar acum mă întrebam, poate prea târziu, ce aş fi putut face să-l ajut.

Ollie auzi maşina lui Scooter MacKay, venind pe drumul prăfuit şi se transformă mormăind din bătăuşul întărâtat în

ofiţer de poliţie:
— Urcă-te în maşină şi cară-te de aici, altfel te arestez pentru obstrucţionarea anchetei.
La asta nu aveam ce răspunde. Iar dacă aia era maşina lui Reg, oricum îmi pierise cheful.
I-am întors spatele şi m-am îndreptat către maşina mea, în aşa fel încât să pot vedea partea dreaptă a maşinii lui Reg. Mi s-a părut că zăresc o zgârietură – o dunga lungă, care se întindea de la lampa de poziţie până la flapsul din faţă.
Range Rover-ul derapă în curbă, arătând ca un purcel ridicat pe vârfurile copitelor. Scooter sări din maşină cu aparatul de fotografiat în mână. Obrajii i se colorară când dădu cu ochii de vechiul meu Olds, care îi umilise maşina lui ultimul răcnet.
— Ce s-a întâmplat?
I-am spus că probabil e un mort în maşina lui Reg Hopkins, îi căzu falca; dintr-o dată arătă ca un ditamai dulău care a încasat un şut fără motiv.
— Reg?
— Maşina-i a lui.
— Iisuse! Cum s-a întâmplat?
— Habar n-am. Ştiu doar că-i mort. Ollie m-a izgonit.
— Nu poate fi Reg. Se îndreptă către pod.
L-am oprit:
— Îmi faci o favoare? Dacă-i el, fă-mi cu mâna.
În altă situaţie, Scooter ar fi spus un banc neconvingător despre etica de jurnalist, iar eu i-aş fi dat o replică la fel de palidă. În loc de toate astea, ne-am privit adânc în ochi. Scooter şopti într-un târziu:
— Suntem prea tineri pentru aşa ceva!
Jucaserăm cândva cu toţii împreună baseball în curtea bătrânului Hawley, ne plimbaserăm cu bicicletele şi ne distraserăm laolaltă. Drumurile noastre se despărţiseră puţin, bineînţeles, atunci când Scooter şi cu mine ne înscriseserăm ca studenţi la cursurile de pregătire din Newbury, iar Reg intrase la Liceul de stat. Până la urmă el

s-a însurat cu o nou-venită, ceea ce l-a îndepărtat şi mai mult de cercul nostru. Din fericire, afacerile, echipa Leilor şi Clubul Rotary ne-au reunit, iar acum eram la fel de năucit ca şi Scooter că un fost puştan al copilăriei noastre putuse să moară.

M-am urcat în maşină şi am întors încet, în timp ce Scooter îi punea întrebări lui Ollie.

Priveam în oglinda retrovizoare, când îl auzii tunând:

— Reg Hopkins?

Apoi am depăşit Range Rover-ul. La următoarea curbă era cât pe ce să mă lovesc bot în bot cu o maşină bej de poliţie, fără înscrisuri. Se auzi sirena, iar farurile se aprinseră. M-am prefăcut că eliberez drumul, lăsându-i însă prea puţin loc ca să poată trece pe lângă mine.

— Bună Marian.

O brunetă foarte atrăgătoare, dar şi foarte supărată, cu o privire strict profesională în ochii despre care odată spusesem că au o nuanţă de gri-puşcărie, îşi coborî geamul:

— Ben, ce cauţi aici?

— Încercam să evadez, i-am răspuns, dar văzând că nu zâmbeşte, am adăugat: Poliţistul Moody m-a gonit.

Marian Boyce era o femeie extraordinară, care merita trei bărbaţi de treabă: un tată vitreg bun pentru băieţelul ei; un amant înflăcărat şi încă cineva care să-i ţină haina în timp ce ea se lupta să avanseze în poliţia statală.

— Homari la cină, săptămâna viitoare? întrebai.

— Ca să mă pisezi despre cadavrul de pe pod?

— Ţi-am făcut ceva ultima oară când am mâncat împreună?

— Nu mai mănânc homari.

— Ce zici de un picnic?

Bătu darabana pe volan cu degetele ei lungi, apoi îmi aruncă un zâmbet incredibil de timid:

— Am un prieten. Într-un fel.

— Felicitări. Adu-l şi pe el.

— Mda, mă rog… Auzi, sună-mă săptămâna viitoare dacă mai ai chef.

Am oprit la intersecţia Crabtree cu Şapte ca să-l aştept pe Scooter. Ambulanţa de la Voluntarii din Newbury îşi făcu apariţia, încet şi fără girofar, urmată de vechiul Mercedes pe motorină al doctorului Steve Greenan. Steve ţinea loc şi de ajutor de medic legist. M-am lăsat în jos, prea afectat ca să pot vorbi. Într-un târziu, Scooter apăru lângă mine. Avea ochii roşii.

— Steve crede că a avut un fel de convulsii.

Aproape că m-am simţit uşurat. Mă temusem de o sinucidere.

— Din ce cauză?

Scooter îşi şterse ochii cu mâneca.

— Poate se droga…

— Pe naiba.

— Mă rog. Scooter începu să-şi facă de lucru la panoul de bord al Range Rover-ului. Eu îmi controlam volanul, dorindu-mi să fi fost alături de Reg, în timpul a ceea ce părea că fusese un divorţ amar şi devastator.

Scooter zise:

— Noi l-am invitat la masă luna trecută. A contramandat în ultima clipă.

— Da, şi eu am băut o cafea cu el acum vreo două săptămâni. De fapt, trecuse mai mult de-o lună de-atunci.

La întoarcere în Newbury, am găsit-o pe Vicky la Drover, în mijlocul unei mulţimi supărate care privea amărâtă cum echipa Red Sox era făcută zob de codaşa clasamentului, Milwaukee Brewers. Am comandat o Bloody Mary şi m-am ascuns într-un separeu. Vicky se grăbi să mi se alăture. I-am povestit puţinul pe care-l ştiam.

— Oh, Ben. Îmi pare rău. Era un băiat de treabă… Altceva nu a mai avut de zis. Ea nu crescuse în Newbury, aşa că relaţiile nu erau prea puternice. De fapt, ei doi se cam dondăniseră, luptându-se pentru folosinţa terenurilor. Vicky ieşise victorioasă de fiecare dată.

Un timp tăcurăm. Vicky îşi muşca buzele, îngrijorată. I-am spus:

— Linişteşte-te. Regret enorm ce s-a întâmplat, însă n-are nimic de-a face cu alegerile.

Am mângâiat-o pe mână, după care am făcut o glumă pe care n-o poţi face decât cu un amic:

— Oricum, Reg nu te-ar fi votat pe tine.

Aici ar fi trebuit să se sfârşească totul, cel puţin în ceea ce mă privea, dacă Janey Hopkins n-ar fi apărut în biroul meu, a doua zi după înmormântare.

Capitolul 3

Familia Abbott din Stratford a fost prima care a făcut afaceri cu indienii pe aceste meleaguri. Au cumpărat ceea ce acum este târguşorul central din Newbury, contra unei duzini de mantale, câteva cămăşi cu volane, şapte flinte şi patruzeci de pfunzi2 de plumb. Membrii ei au fost fermieri, comercianţi şi preoţi.

Ramura din care se trăgea mătuşa Connie, mai aventuroasă, fusese condusă de piratul Constantine Abbott. El a contribuit la înflorirea comerţului cu China investindu-şi apoi profitul în construirea canalelor de navigaţie, a balenierelor şi a căilor ferate. Ai mei rămăseseră, însă, pe lângă Newbury.

Pe la începutul secolului nostru, străbunicul meu, Benjamin – un preot nu prea convins -, observă că fermierii se mutau la oraş, în timp ce orăşenii cu dare de mână căutau locuri bucolice unde să se retragă. Deschise o agenţie imobiliară. Fiul său s-a ocupat de împărţirea oraşului pe zone, iar fiul acestuia, tatăl meu, fusese ales în consiliul orăşenesc şi răspundea de împământenirea noilor reglementări zonale. Nu s-au îmbogăţit niciodată din asta, dar au lăsat urmaşilor o Stradă Principală nealterată de civilizaţie, o amestecătură de case în stil colonial, cu valoare istorică precum cele tipic americane, în stilul începutului de

secol al XIX-lea, neîntinată de staţii de benzină, magazine dubioase ori restaurante McDonalds.

După Dealul Bisericii se află gara, un magazin de băuturi, un bar pentru motociclişti şi alte asemenea locuri pentru popasuri. Pe Strada Principală însă, singurele forme vizibile de comerţ sunt Banca de Economii din Newbury, o clădire albă, proaspăt zugrăvită, Magazinul General, o veritabilă antichitate (anul trecut abia l-am împiedicat pe un tip să o care cu camionul în Florida); Yankee Drover, un han arătând la fel de respectabil ca şi biserica aflată alături şi, bineînţeles, „Benjamin Abbott – Imobiliare”, alături de câţiva comercianţi din branşă.

A doua zi după înmormântarea lui Reg, dis-de-dimineaţă, Janey trecu pe lângă toate astea şi ciocăni la uşa mea.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre Reg.

— Îmi pare sincer rău, Janey. I-am oferit un scaun lângă biroul meu, azvârlind pe măsuţa de cafea ediţia săptămânalului Clarion. Întrucât Scooter MacKay nu-şi putuse permite să publice zvonurile despre orgiile de sâmbătă noaptea ale familiei Fisk cu prietenii lor, moartea lui Reg ocupa prima pagină.

Apăreau acolo fotografii de la locul faptei: ale podului acoperit, ale Blazer-ului, ale medicilor de pe ambulanţă în timp ce luau cadavrul şi ale doctorului Steve, laolaltă cu interviurile ilustrate ale lui Oliver Moody şi ale sergentului Marian Boyce.

Scooter redactase un editorial tragic, comparând moartea unui prieten cu un vis frumos întrerupt. Singura povestioară mai hazlie în toată ediţia din săptămâna aceea era una obscură despre o ceartă într-o speluncă unde, pentru că nu primise de lucru, un tăietor de lemne despicase în două tejgheaua barului.

Janey Hopkins refuză cafeaua şi mă privi nerăbdătoare în timp ce mă aşezam. Avea o constituţie atletică, dar arăta cam palidă din cauza stresului. Părul castaniu era tuns scurt şi lăsat liber, iar ochii îngustaţi îi trădau zbuciumul

lăuntric. În perioada de aur a căsniciei, ea fusese conducătoarea clubului tinerilor jucători de golf şi al oamenilor de afaceri.

Reg Hopkins construise pentru el şi Janey o aşa-zisă căsuţă englezească cu un original acoperiş din stuf pe care învăţase să şi-l facă singur. De vânzarea casei se ocupa acum concurentul meu, Fred Gleason.

Mi-am închipuit, aşadar, că venise să discute despre cealaltă proprietate a lor. Cea mai mare parte a terenului se afla pe o terasă a dealului de lângă şoseaua Mount Pleasant. Ideea fusese să se facă o livadă superbă, dintr-o duzină de loturi de câte patru acri. Împreună cu petrecăreţii Duane şi Michelle Fisk, proprietarii Fabricii de ciment din Newbury, care-i aprovizionau cu cele necesare, reuşiră să taie un drum în susul dealului, chiar înainte de prăbuşirea afacerilor imobiliare.

Nu-mi plăcuse deloc ce făcuseră atunci. Datorită manevrelor lor, bătrâna doamnă Fosdick ajunsese să le vândă terenul pe nimica toată. Apoi aranjară să pună pe panta abruptă, în locul balustradelor de protecţie, dale de piatră, făcând să semene totul cu o intrare într-o carieră. Unicul argument în favoarea lor consta în faptul că Hopkins şi Fisk nu erau singurele perechi care reuşiseră să păcălească băncile ca să le susţină proiectele dubioase de amenajare a teritoriului, proiecte de care n-ar fi trebuit să se apuce nimeni vreodată.

— Era curat, rosti ea.

— Poftim?

— Tocmai m-a sunat avocatul. Îl ştii pe Greg Riggs din Plainfield?

Am dat vag din cap. Greg Riggs, candidatul sigur la fotoliu districtual, omul destinat de timpuriu să îmbrace roba, se ocupa de divorţul lui Janey, sprijinind-o din toate punctele de vedere, după cum se bârfea prin oraş.

— Greg mi-a spus că în raportul legistului apare drept cauză a morţii o supradoză de heroină.

Nu-mi plăcea cum suna, aşa că am zis:

— În Clarion scria că a avut convulsie.

Janey Hopkins făcea parte dintre oamenii care rostesc clar şi răspicat ce cred:

— Medicul legist va consemna în raport „convulsie provocată de o supradoză de heroină”.

— Înţeleg.

Poliţiştii numesc „doza fierbinte” o porţie mortală de heroină concentrată scoasă din greşeală pe o piaţă suprasaturată, de traficanţii care încearcă să apară cu produse noi. Inhalată de teama infectării cu SIDA din cauza acelor, omorâse deja peste o sută de oameni în Connecticut. La fel ca Reg, majoritatea victimelor fuseseră albi, din pătura mijlocie.

Priveam pe geam copacii, asemenea unor macarale uriaşe, ce ţineau Strada Principală parcă atârnată de cer. Era prea deprimant să mi-l imaginez pe Reg plimbându-se cu Blazer-ul printre gunoaiele vreunui cartier sordid din Bridgeport, căutând o doză de heroină întorcându-se apoi la casa din stuf pe care urma s-o piardă şi alungându-şi singurătatea trăgând heroină pe nas. Parcă mă lovea un baros în moalele capului, gândindu-mă la aşa ceva. O luam razna. Jungherul groazei mi se înfigea în spate. Treceam de la euforie la neant.

— Nu, Ben, nu înţelegi. Ascultă-mă bine, Ben. Reg era curat. Nu s-a atins de cocaină şi nici de băutură, de luni întregi. Cu atât mai puţin de heroină.

Mă întrebam cum putea fi sigură că Reg nu o luase de la început, mai ales că ea-l părăsise de şase luni şi se aflau în plin proces de divorţ.

— Ben, aveam copiii, aveam afacerile. Stăteam de vorbă. De mai multe ori pe săptămâna, la telefon. Ştiu prin ce trecea şi mi-aş fi dat seama dacă ar fi reînceput.

— Ceea ce spui sună de parcă asta ar fi şi făcut.

— Ben, tu asculţi ce spun? Lua parte şi la întrunirile „Alcoolicilor Anonimi”, pentru numele lui Dumnezeu!

Auzisem şi eu că lua parte.

— De ce-mi spui mie toate astea?

— Pentru că vreau să scotoceşti puţin şi să afli ce s-a întâmplat de fapt.

— Cum adică ce s-a întâmplat de fapt? Şi ce să scotocesc?

— Hei, am să te plătesc. Aici o să dai faliment.

Ultima remarcă a fost urmată de o privire dispreţuitoare în lungul şi latul biroului meu.

Puţin cam sărăcăcios, dar curat şi aranjat, biroul ocupa o fostă verandă pe care tatăl meu o închisese pentru iarnă, atunci când preluase afacerea. Un cireş cu crengile aplecate oprea razele soarelui, umbrele asortându-se cu motivele florale de pe canapeaua clientelei. Se mai aflau acolo biroul antic din stejar al tatălui meu şi o măsuţă de cafea pe care erau aşezate, îmbietor, broşurele cu hărţi şi istoricul oraşului, pentru a fi oferite clienţilor.

— De ce tocmai eu?

— Pentru că tu-i cunoşti pe toţi din oraş.

— Nu sunt singurul care-i ştie.

— Tu ai experienţă. Ştii să pui întrebări. Reg zicea că ai lucrat la marină, în contrainformaţii. E adevărat?

— Mă rog, dac-o exista aşa ceva.

— Ai fost anchetator.

— Oarecum.

— Şi mereu vorbeai despre câte ai mai învăţat la închisoare. Am pufnit pe nas către văduva îndoliată şi m-am pregătit să-i închid gura. Dar ea continua să vorbească umflând prezentul şi dezvelind un trecut despre care majoritatea oamenilor au buna-cuviinţă să nu discute decât pe la spatele meu.

— Reg spunea mereu: „Ben a învăţat nişte lucruri la închisoare, pe care noi, ceilalţi, nici măcar să le ghicim nu putem”.

Când venise vremea ca eu să vând părţi din cel mai frumos oraş al districtului New England vânătorilor de case la ţară, mă avântasem mai departe decât tatăl şi bunicul meu.

Exmatriculat în primul an de la colegiul din Newbury, mă înscrisesem apoi la Şcoala Militară Stonybrook, ca să mă pregătesc pentru Academia Navală din Annapolis. Ca ofiţer, am văzut o parte din lumea navelor militare şi a oraşelor-garnizoană; mi-am făcut stagiul, după care am ajuns pe Wall Street în toiul exploziei financiare a anilor ‘80. Acolo afacerile mi-au mers bine (eram tânăr şi cu un câştig foarte mare) până când un procuror inflexibil şi o Comisie a Bursei şi a Titlurilor de Proprietate, care nu ştiau de glumă, au convins o judecătoare că ar face un bine întregii societăţi dacă m-ar trimite la Penitenciarul Leavenworth. Pentru trei ani. Sau până când aş fi depus mărturie împotriva prietenilor mei.

Am supravieţuit celor trei ani şi m-am întors acasă, spre uşurarea mătuşii Connie, a mamei şi spre încântarea vecinilor, care în sfârşit aveau ceva de spus la adresa familiei Abbott. Tata a murit în ziua în care am fost eliberat. Connie făcuse apel la considerabila-i influenţă pentru a-mi grăbi redobândirea drepturilor civile, aşa încât să-mi pot recăpăta licenţa la timp, pentru a lua parte la cea mai lungă criză a valorilor imobiliare din istoria Connecticut-ului de Nord, după falimentul provocat de Canalul Erie fermelor noastre.

Aşa că, în loc să mârâi „Ben a învăţat nişte lucruri pe care ar vrea să le uite”, am deschis uşurel sertarul biroului şi am aruncat o privire în carnetul de cecuri. Am văzut acolo lucrurile de care mă temeam şi nici o surpriză plăcută.

Afacerile începuseră să se urnească, o dată cu ale câtorva care făcuseră ceva bani pe Wall Street; avusesem un prim semestru satisfăcător. Mai aveam însă de plătit pentru anii întunecoşi de dinainte, plus cheltuielile inevitabile pe care le tot amânasem – un nou acoperiş la casă, un coş şi o zugrăveală. Slavă Domnului că reuşisem să-mi achit impozitul restant către Primărie.

Janey îi dădea înainte:

— Ai ajutat-o pe femeia aia care şi-a împuşcat prietenul.

— Nu şi-a împuşcat nici un prieten.

— Ea era nou-venită în oraş. Reg a fost prietenul tău o viaţă-ntreagă.

— Ţineam la ea.

De fapt, aş fi vâslit până la Polul Nord pentru Rita Long, dar asta n-o privea pe Janey. Nu era treaba ei şi nu ştiu de ce eram sigur că Rita nu-şi împuşcase prietenul. De asta nu era treaba ei, şi nici a altcuiva, ce s-a întâmplat, de fapt, cu asasinul. Conta doar faptul că Rita nu intrase la închisoare.

Se pare, însă, că Janey se documentase serios în privinţa treburilor mele:

— Pe Muntele Scudder la cine-ai mai ţinut? întrebă ea. Reg zicea că te băgaseşi până peste cap.

— Încercam doar să învârt o afacere cu terenuri.

— Eu am auzit altceva. Şi cum a fost când l-ai găsit pe bătrânul domn Butler?

Ofiţerul Moody nu reuşise atunci să dea de urma bătrânului, aşa că familia Butler venise la mine, înspăimântată că uitucul lor bunic se rătăcise de-a binelea. De fapt, el se rătăcise în braţele unei ospătăriţe din New Milford, care se gândise serios să-l păstreze la ea.

Vizionarea vieţii mele prin obiectivul altcuiva fusese o blândă experienţă. Dar văzusem destul, aşa că, înainte ca Janey să-mi amintească cum am salvat pisica „Casei de întruniri” dintr-un arţar, am întrebat-o pe un ton cam aspru:

— Da’ ţie de ce-ţi pasă?

— Reg Hopkins nu era genul sinucigaş.

— Se zvoneşte că trăieşti cu avocatul tău.

— Şi ce-i cu asta? Sunt despărţită legal. Pot trăi cu cine poftesc.

— Atunci care-i motivul?

— Copiii noştri au dreptul să afle că tatăl lor nu s-a sinucis.

— Nimeni n-a spus aşa ceva. A fost un accident.

— Nemaipomenit. Se vor simţi uşuraţi să afle că tatăl lor n-a fost decât un drogat!

— E-n regulă, înţeleg. Dar eu nu…

— Nici n-a fost vreodată. Până când nu s-au înrăutăţit lucrurile. Cel mult lua câte-o duşcă, ca de sâmbătă-noaptea. Ştii despre ce vorbesc.

La fel ca oricine care are o oră de pierdut în localul „Şaizeci de minute”, ştiam că cineva tot trebuie să inspire containerele întregi de heroină şi de cocaină, descărcate zilnic pe malurile Americii. Dacă atâta amar de tone ar rămâne închise în ghetourile din oraşe, în scurt timp locuitorii lor ar avea nevoie de pluguri pentru zăpadă, ca să-şi croiască drum. Cifrele demonstrează că, până şi în curaţii şi zbuciumaţii ani ‘90, cetăţeni cinstiţi din citadelele rupte de realitate cum ar fi Newbury, Connecticut, se mai distrează în câte o sâmbătă noaptea, trăgând o duşcă din sticlele care n-au autorizaţie legală.

— Aşa este, Janey. Ştiu despre ce vorbeşti.

— Deci, o s-o faci?

— Janey, dacă o să iau lumea la întrebări, o să aflu în primul rând ceea ce tu nu mi-ai spus. Aşadar, te-ntreb încă o dată, ca să nu-mi irosesc eu timpul şi tu banii: Care-i motivul?

— Eu şi copiii suntem beneficiarii poliţei lui de asigurare.

— Iar la sinucidere nu vor să plătească?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Şi avocatul tău? Nu poate să-ţi recomande un investigator?

— Greg nu vrea să mă amestec. El zice să uit de asigurare şi să ne vedem de treabă.

Am stat câteva minute, privind maşinile care treceau pe Strada Principală. Amicul ei părea incredibil de altruist.

— Despre câţi bani e vorba?

— Suficient ca să plătim ipoteca şi să mai trăim şi câţiva ani pe deasupra.

— Cât?

— Opt sute de mii. Ben, nu mă privi aşa. Casa e ipotecată până peste poate. Eu nu am din ce să trăiesc. Până mi-oi

găsi o slujbă, banii de la asigurare ne dau posibilitatea, mie şi copiilor, să nu depindem de nimeni.

— Vrei să spui că o s-o laşi baltă cu avocatul?

— Vreau să spun că nu voi mai avea nevoie de el pentru bani. Dacă o să vreau să rămân cu el, bine, dar nu pentru că n-am încotro. Mă poţi înţelege, nu?

Puteam. Măcar în parte. Bănuiesc că în oricare cuplu există o persoană care e mai agreabilă. Reg şi cu mine fusesem colegi de echipă. Părinţii lui Janey veniseră din Bridgeport, când ea era încă studentă în anul II, chiar înainte de plecarea mea la Stonybrook. Abia o cunoscusem.

Dacă la toate astea mai adaug faptul că mă făcuse falit şi că-mi amintise că fusesem la închisoare şi, pe deasupra, escrocheriile ei de pe Mount Pleasant, reacţia mea mi se păru normală: M-am ridicat de pe scaun ca să-i arăt uşa. Asta aş fi şi făcut, dacă ea n-ar fi izbucnit în plâns.

Capitolul 4

— Iartă-mă o clipă, mă duc să pun de cafea, i-am spus îndreptându-mă către bucătărie. Am făcut cafeaua fără să mă grăbesc. Am pus pe o tavă de argint zahăr, frişcă, linguriţe şi prăjiturele. În drum către birou, am răsturnat câteva scaune, ca să-i dau de ştire că mă apropii. Tropăiam zgomotos când am traversat sufrageria, am trecut apoi prin hol şi am intrat în birou.

Janey părea că-şi revenise.

— Mai spune-mi încă o dată ce te face să fii sigură că Reg nu s-a apucat din nou? am întrebat-o în timp ce învârteam linguriţa în cănile de cafea.

M-a privit drept în ochi:

— Pur şi simplu ştiu, şi sunt gata să plătesc ca s-o pot dovedi. De ce nu accepţi asta?

Acceptam, pentru că atunci când văru-meu Renny fusese omorât, toţi spuneau că era contrabandist. Eu ştiam că nu – pur şi simplu -, ştiam.

— Am tarife de New York, îi spusei.

— Am auzit că de obicei în Connecticut detectivii particulari sunt plătiţi cu douăzeci şi cinci pe oră. Îţi dau treizeci şi cinci ca să-ţi pui la lucru toată perspicacitatea, zise Janey.

— Şaptezeci şi cinci.

— Dar e pe plan local.

Târguiala noastră n-a fost prea încordată, Janey învăţase să facă afaceri, conducând Hopkins Septic, iar eu de la specialiştii M&A, care-şi considerau propriile mame ca pe jetoane de joc.

— Contraspionajul şi închisoarea nu le-am făcut pe plan local. Sună-mă când te hotărăşti.

— E-n regulă îmi spuse ea. Şaptezeci şi cinci.

— Nemaipomenit. I-am întins mâna. Mi-a strâns-o satisfăcută. Apoi am luat un carneţel nou de pe birou. Ce prieteni a mai avut în ultima vreme?

— Aceiaşi dintotdeauna. Eu m-am mutat la Plainfield; el a rămas cu prietenii.

M-am abţinut să-i reamintesc că ea se alesese cu casa şi cu copiii.

— Avea pe cineva?

O urmă de dispreţ profund îi strâmbă gura ca o frunză uscată:

— Nimeni cunoscut.

Ridicai interogativ o sprânceană, mirându-mă de ce părea atât de afectată. Ea rosti:

— De ce nu treci pe la cel de la Antialcoolici care se ocupa de Reg? El o să-ţi confirme că Reg era curat.

I-am spus că s-ar putea s-o fac şi pe asta. Nu ştia cum îl cheamă pe tip, ceea ce nu mă mira, asociaţia având caracter secret prin definiţie.

— Ştii că în general ei sunt nedespărţiţi, mi-a spus cu o urmă de amărăciune în glas.

Apoi mi-a dat un avans. O sută cincizeci de dolari. Părea surprinsă că nu i-am cerut mai mult. M-am gândit însă că

mi-ar fi suficiente două ore ca să găsesc pe cineva care să-l fi văzut pe Reg făcându-se praf sâmbătă noaptea.

Poate dau chiar de cineva cu care Reg, generos cum era, să fi împărţit drogul.

Nu era bine să întreb pe oricare simpatizant al Asociaţiei despre tipul care se ocupa de Reg. Datorită unei scăpări de la o audiere a Comisiei de planificare şi zonare care a avut loc de curând, ştiam unde aş putea apela cu succes.

O femeie venită recent în oraş, care solicitase o soluţie pentru construirea unei piscine, nu prea aproape de vecinii ei, ceruse reprezentanţilor guvernamentali să se ridice şi să se prezinte. Primul fusese Rick Bowland. Mustaţa lui era mai bine pusă la punct decât salutul unui aspirant, dar el tot şi-o mai aranja, şi-şi îndreptă cravata.

— Numele meu este Rick Bowland. Şi eu sunt nou în oraş. În iulie se împlinesc doi ani de când ne-am mutat aici, eu şi soţia mea, Georgia. Locuim pe strada Mine Ore şi lucrez la sediul IBM din Southbury.

Ted Barrett fu concis:

— Theodore Barrett. Predau cursul practic la liceu. Când privirea pătrunzătoare a ochilor şi zâmbetul cuceritor o învăluiră, femeia cu piscina a simţit cum i se înmoaie genunchii.

Mă uitai la Susan, zeiţa blondă cu care Ted era însurat, aflată alături de mine, printre spectatori. Zâmbetul ei liniştit părea că spunea: „Ted îi aparţine Susanei, iar Susan îi aparţine lui Ted şi vai şi amar de oricine ar încerca să se amestece între ei”.

Urmă apoi gafa. Eddie Singleton se ridică în picioare şi aproape strigă:

— Mă cheamă Eddie şi sunt un alcool… Oh!

Bietul Eddie; se înroşise până la rădăcina părului. Unii pufniră în râs, pe ascuns, iar alţii descoperiră brusc că tavanul le solicita întreaga atenţie. Eddie îşi reveni într-un târziu, îşi drese glasul şi reuşi să zâmbească, rostind:

— Mă mai cheamă şi Edward Singleton, proprietarul tutungeriei de pe Dealul Bisericii.

Aşa că am pornit-o la vale către tutungerie, care era de fapt o combinaţie de prăvălie pentru fumători, cu un stand de ziare şi reviste. Ajuns acolo, scotocii rafturile cu privirea, până când un tânăr, care tocmai se lăsase de şcoală, plăti pentru o revistă automobilistică şi ieşi, noi rămânând singuri. Adusesem şi eu aceeaşi Car & Driver la casă, dar înainte ca Eddie să mă salute îşi făcu apariţia şoferul de la Serviciul federal de coletărie IPS cu un colet, după care mai cumpără şi un bilet la loteria din Connecticut. Când şi acesta se îndrepta, în sfârşit, spre uşă, năvăli bătrânul de optzeci de ani, Al Bell. Văzându-mă, Al scoase un chiot de bucurie şi mă întrebă:

— Ia zi, Ben, ce ştii despre petrecerea familiei Fisk?

— Cred că s-au distrat.

— Eu am auzit că au avut o stripteuză care a ţâşnit dintr-un tort. Apoi a fugit şi a dispărut în mlaştină. Ben, un burlac ca tine ar fi trebuit să se dea peste cap să facă rost de o invitaţie, mai zise Al, făcându-mi cu ochiul.

Al fusese un mare afemeiat în tinereţe, aşa că rânjii şi eu către el, în semn de recunoaştere a gloriei apuse.

— Eu auzisem că trebuia să vii cu consoarta, mai spusei.

— Se zice că a fost şi unul fără, care a stat până târziu şi a luat parte la toate distracţiile. M-am gândit că tu ai fost acela.

— N-am fost eu norocosul, Al.

Al cumpără nişte tutun de pipă, apoi îi făcu cu ochiul lui Eddie, în timp ce pe mine mă chestiona, aşa cum îi era obiceiul, aruncând o privire plină de înţeles către Primărie:

— În ce relaţii mai eşti cu guvernul?

I-am răspuns la apropoul referitor la Vicky McLachlan, aşa cum făceam întotdeauna:

— Suntem doar prieteni.

Al demară în Jeep-ul lui şi, în sfârşit, am rămas singur cu Eddie.

— Uneori am impresia că Al îmi atribuie propriile fantezii, glăsuii eu.
— Orice l-ar putea ţine în viaţă, nu-i aşa?
— Eddie, mă întreb dacă pot să-ţi cer o favoare.
— Cum ar fi?
— Ai putea să-l rogi pe cel care se ocupa de Reg la Asociaţia Antialcool să mă sune?
Zâmbetul lui Eddie dispăru, dar chipul lui îşi păstră expresia prietenească. Părea însă uimit.
— De ce? întrebă el.
— Rămâne între noi?
Eu îmi cumpăram ziarele de la magazinul general, nu sunt fumător, dar mai intram pe la Eddie pentru reviste. Şi, fireşte, ne întâlneam lunar la întrunirile Comisiei de planificare.
— Bineînţeles.
— Se pare că legistul din Plainfield va trece în raportul său că Reg a murit din cauza unei supradoze de heroină.
— Ce?
— Ştiu. Şi eu am simţit la fel. A fost un fel de doză super-puternică. Probabil că nici măcar nu a apucat să-şi dea seama ce se petrece cu el.
— Iisuse!
— Oricum, Janey nu înghite povestea cu accidentul. De nici un fel. Ea spune că nu se atingea nici de băutură, nici de droguri. Janey habar n-avea cine se ocupa de Reg la Asociaţia AA, aşa că m-a rugat pe mine să-l caut şi să stau de vorbă cu el.
— Oare de ce? Ea-i dăduse papucii de vreo şase luni.
Pe faţa lui Eddie se citea clar de partea cui se afla, astfel încât m-am gândit că n-ar avea rost să-i povestesc despre asigurarea pe viaţă.
— Cred că e ceva legat de copii. Vrea să le poată spune că tatăl lor n-a fost un beţiv.
— Oricum, era un fost beţiv, rosti Eddie cu dispreţ. La fel ca majoritatea membrilor Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi pe

care-i cunoaştem, avea o fire blândă şi era greu să-ţi dai seama dacă îl deranjam eu, sau pur şi simplu spunea ce gândeşte.

— Aşa cred şi eu. La fel şi Janey. Numai că ea nu-i cunoaşte protectorul de la AA… Şi dacă tot te-am auzit la întâlnirea de luna trecută, m-am gândit că pot să te întreb.

— Doamne, unde mi-a fost capul, zise Eddie. Mă tot gândesc de-atunci şi am început să cred că subconştientul meu voia să spună odată lucrurilor pe nume… Ştii ceva, am să-l sun. Te duci la birou?

M-am întors acasă pe jos şi am început să-mi răsfoiesc facturile. Am ales câteva pe care le mai puteam amâna şi am mai comandat să-mi republice câteva anunţuri de case în ziarul New York Times. Apoi am compus unul nou pentru terenul lui Richardson, o superbă moşie, care speram să-mi aducă cât de curând un comision frumuşel.

Mă aflam în bucătărie, încălzind restul de cafea în cuptorul cu microunde, aparat pe care-l folosesc numai pentru încălzirea cafelei şi ridicarea cu câteva grade a temperaturii vinului roşu scos din frigider, când am auzit zdrăngănind pe alee maşina zugravului Joe Pitkin. Scările de aluminiu scârţâiau infernal. Joe sări din cabină ţinând într-o mână cutia cu gustarea sa, iar eu m-am grăbit să deschid uşa bucătăriei.

— Tocmai la tine mă gândeam. Mă întreb dacă n-ar fi suficient să zugrăvesc doar faţada.

— Mai bine demolează-ţi casa, zise Joe.

Asta era vizita lui lunară. Mi-am făcut un sandviş cu unt de alune şi banane, în timp ce Joe îşi deşerta gustarea pe masă. Apoi mi-am turnat cafea, oferindu-i şi lui o ceaşcă.

— Eddie mi-a zis că te interesezi de Reg.

— Tu erai?

Am rămas trăsnit. Joe zugravul – omul pe care eu îl recomandam noilor proprietari de case drept cel mai bun din Newbury – cetăţeanul model: patru copii, antrenor la echipa de juniori şi diacon la Biserica Metodistă din

Frenchtown. Brusc, mi-am amintit că întrunirile AA aveau loc în subsolul bisericii. Mă întrebam dacă el fusese bunul samaritean de la care pornise totul. Îl văzusem şi la înmormântare, părea destul de afectat. Acum Joe stătea placid în faţa mea, molfăind un sandvici cu lebăr.

— Îţi mulţumesc că ai venit şi, nu-ţi fă griji, n-am să scot o vorbă despre asta. O să-i povestesc lui Janey tot ce aflu de la tine, fără să-i spun despre cine e vorba.

— Ce-ai vrea să afli?

— Janey refuză să creadă că Reg a murit trăgând heroină pe nas.

Joe îmi aruncă o privire, oprindu-se din mestecat.

— A auzit de la avocatul din Plainfield că asta urmează să fie consemnat în raportul legistului.

— Mă întristează să aud aşa ceva.

— Ei bine, după spusele ei, Reg mai trăgea câte un fum din când în când, înainte să se lase de băutură.

Joe Pitkin puse mâncarea pe masă:

— M-ar durea foarte tare să aud că Reg Hopkins se luase iar de prizat heroină, ori de băutură.

Îmi trecu prin minte că cineva care făcea pe sponsorul Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi ar fi trebuit să vadă destule cazuri de recădere, aşa cum ar numi nişte creştini de modă veche, precum mătuşa mea Connie, reîntoarcerea la vechile năravuri.

— Eşti trist sau doar surprins? am întrebat.

— Oricine se poate reapuca.

— Reg nu era prins de prea multă vreme în programul vostru.

— Mai avea puţin şi împlinea un an.

— Eu credeam că a venit abia după ce l-a părăsit Janey. Deci nu divorţul l-a împins.

— Probabil că a fost exact invers, zise Joe.

— Crezi că din cauză că Reg s-a lăsat de băutură, în timp ce ea a continuat?

— S-a mai întâmplat. Poate că, într-o clipă de luciditate, a realizat că ceea ce-şi dorea el nu coincidea cu ceea ce-şi dorea ea. În orice caz, noi facem speculaţii şi încercăm să simplificăm nişte lucruri care, cu siguranţă, sunt mai complicate decât ne putem imagina.

Joe îşi şterse gura cu o batistă scoasă din salopeta de lucru, apoi rămase calm, în timp ce eu îmi storceam creierii ca să găsesc întrebarea deşteaptă ce trebuia să-i fie pusă.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Sâmbătă, după ce-am terminat lucrul. În ziua în care a murit, am trecut pe la el, în drum spre casă. Era ocupat cu nişte hârţoage şi mi-a zis că o să vină sâmbătă la întâlnire.

De când intrase în bucătărie, era pentru prima oară nesigur pe el. Nu i se citea pe faţă. Ideea mi-a venit văzându-i mâinile care, dintr-o dată, nu-şi mai găseau astâmpăr. A împachetat restul sandvişului, a îndesat pachetul în cutie şi a scos un măr. L-a cântărit în palmă, ca pe o minge, de parcă se pregătea de o aruncare capabilă să ridice tribunele în picioare.

— Nu trebuia să aveţi o întrunire sâmbătă seara? Citisem în Clarion ceva de genul ăsta.

— El n-ar fi venit.

— Cât de des venea?

— Aproape zilnic. Asta nu prea înţeleg eu. Majoritatea celor care îşi reiau vechile obiceiuri renunţă la întruniri.

— Nu te-a deranjat că urma să lipsească sâmbătă?

Joe zâmbi şi, privindu-mă ţintă în ochi, zise:

— Nu poţi ţine un om de mână timp de douăzeci şi patru de ore pe zi. De cele mai multe ori, singurul lucru bun pe care-l poţi face e să-i ţii permanent deschisă uşa.

— Joe, şi chiar nu ţi-ai făcut griji?

— Nu, răspunse el repede.

— N-ai încercat să-l convingi?

— L-am invitat la masă, dar mi-a spus că are de lucru până târziu. Mi-a promis, însă că vine la cină.

— Ţi-a promis?

— Lipsa hranei poate fi periculoasă. Scade zahărul din sânge, iar Reg ştia că trebuie să aibă grijă. Aşa că mi-a promis că va face o pauză la ora şase.

— Atunci l-ai văzut ultima dată?

— Am fost până la Lori Match, să-i estimez lucrarea. Are două dormitoare; lucrări de interior care pot fi făcute pe orice vreme. Lori însă nu se grăbeşte. Oricum nu are nevoie de ele până la toamnă.

Am aprobat din cap. Lori Match era proprietara hanului Matchbox, de pe strada Church Hill. Joe mai spuse:

— Când mă întorceam spre casă, am văzut Blazer-ul lui Reg în faţă la Diner.

Un puternic semnal portocaliu de alarmă începu să-mi clipească în creier. Aş vrea să pot spune că anii petrecuţi pe Wall Street mi-au obişnuit urechile cu toată gama notelor false, însă aici minciuna era chiar gogonată.

Janey Hopkins spusese că cei de la AA ţin unii cu alţii; Joe îmi sugerase de ce ar putea fi ea supărată dar acum îmi ascundea ceva. Am ţinut să aflu ora exactă înainte de a mai întreprinde ceva.

— Era şase?

— Era trecut de ora cinci.

— Aşa cum promisese.

— Exact cum promisese… Ce o să-i spui lui Janey?

— Nu prea multe. Îi voi spune că am vorbit cu sponsorul lui Reg şi că acesta mi-a mărturisit că e surprins, şi că l-a mai şi văzut pe Reg, treaz de-a binelea, pe la cinci. Acum va trebui să dau de cineva care să-l fi văzut treaz pe la zece. Şi pe la miezul nopţii.

— Poate că şi legistul ăla e puţin sărit. Ori n-a înţeles bine.

Hotărârea mea era deja luată, în timp ce ne strângeam mâinile în faţa uşii.

— Joe, localul Diner de pe strada Church Hill nu prea e în drumul tău când vii de la Lori Match; sau greşesc?

— Ce vrei să spui?

— Tu ar fi trebuit s-o iei în sus, pe deal şi să ocoleşti catargul. Localul e la poalele dealului, către Frenchtown.

Joe îşi plecă privirile, zâmbind stânjenit.

— Ai dreptate. M-am rugat din tot sufletul să-l văd acolo, aşa că i-am mulţumit Domnului când i-am zărit maşina.

— Sunt convins.

— Ştii, mai groaznic decât să te înşele un prieten, nu poate fi decât să te suspecteze un prieten.

— Pot să te întreb ceva, Joe?

— Dă-i drumul.

— Ai trecut pe acolo pentru că bănuiai ceva? De ce aveai îndoieli? S-a întâmplat ceva în biroul lui Reg?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai zis că te-ai simţit uşurat, văzându-l acolo. Te-a surprins? Oare nu aveai încredere în el?

Joe îşi încrucişă braţele, strângând pacheţelul cu mâncarea la piept.

— Poate că nu aveam.

— Din cauză că ţi-a zis ceva?

— Nu.

— Atunci?

— O presimţire ciudată…

— Ce presimţire?

— Nu-mi dau seama. Parcă îmi ascundea ceva.

— Alcoolul?

— Ce altceva?

— Poate heroina?

— Janey are dreptate, Ben. Băutura. Drogul. Două feţe ale pierzaniei.

— Deci erai îngrijorat?

— Până când l-am văzut la local. Atunci am ştiut că e în ordine.

— Că nu-ţi ascunde nimic?

— Era acolo. Se ţinuse de cuvânt.

Când Ed Howley, care se ocupa de prepararea comenzilor rapide, mă văzu intrând în localul de pe Church Hill, dădu

urgent pe gât un pahar de Certs. Abia se potolise aglomeraţia de prânz, aşa că mă invită într-un separeu, unde se aşeză pentru întâia oară de la ora şase de când începuse să servească micul dejun. Avea înfăţişarea unui tip bătut de vânturi, bronzat pe mâini şi cu o mustaţă ca de morsă. Ochii-i erau obosiţi, iar nasul avea culoarea cireşelor coapte. Băutura îşi făcuse efectul când am ajuns în separeu cu cafeaua mea, iar respiraţia îi mirosea a rachiu de mentă.

Nu eram contra câtorva înghiţituri de bourbon, după o zi de muncă, dar Ed avea probleme cu băutura şi se pare că nu prea-i convenea să aflu eu.

— Cum o mai duci?

— Am avut o zi lungă. Încep să îmbătrânesc, mă omoară statul în picioare. Dumitale cum îţi mai merge, domnule Abbott?

— Nu ştiu ce să spun, Ed. Săptămâna trecută mi-am pierdut un prieten. Simt un gol în suflet.

— Domnul Hopkins?

— Da. Am copilărit împreună. Ştii, colegi de echipă.

Ed nu era din partea locului. Ajunsese în Newbury cam pe vremea când eu ieşeam din închisoare. Locuise mai mulţi ani în pădure, până îi găsisem eu o casă cu chirie, pe care şi-o putea permite cu venitul său.

— A fost un om de treabă, zise Ed. Venea zilnic, de când l-a părăsit nevasta. L-am ajutat şi eu, de câteva ori, cu treaba la casă. Ştii, şi-a făcut acoperişul cu mâinile lui.

— Acoperişul lui din stuf era unic în tot ţinutul… Ai fost de serviciu sâmbătă noaptea?

— Până-n şapte.

— L-ai văzut?

— În ziua în care a murit? Sigur. A luat micul dejun şi a mai venit încă o dată.

— A doua oară, cum era?

— Nu-şi găsea locul, zise Ed după o clipă de gândire.

— Era nervos?

— Ah, nu, era plin de viaţă. N-avea astâmpăr, de parcă abia aştepta seara. Îşi pusese cravată. Şi sacou. Era aranjat, cred că urma să iasă undeva.

— Ţi-a spus unde?

— Nu, n-a prea vorbit în seara aia. A mâncat repede şi a plecat.

— Ai văzut încotro a apucat-o?

— Ei bine, avea maşina parcată în faţă şi n-a întors, a plecat mai departe, deci bănuiesc că a luat-o spre Frenchtown.

Dacă ar fi mers acasă, Reg ar fi trebuit să întoarcă şi să o ia în direcţie opusă.

— De fapt, nici nu prea a mâncat.

— Nu?

— Doar o gustare şi cafea. Obişnuia să mănânce mult mai bine la ora aceea. O friptură, sau specialitatea casei. O masă ca lumea. Sâmbătă a luat numai un sandviş.

— Ziceai că nu-şi găsea locul. A băut cumva Ed?

— Nu. Nici un strop. Întotdeauna bea numai cafea sau cola dietetică.

— O fi băut ceva înainte?

— Nu mirosea, zise Ed uitându-se la mine. Apoi îşi mută privirea, amândoi dându-ne brusc seama că, după câteva pahare, Ed nu ar mai fi simţit nimic, nici dacă se apropia cu vântul în faţă de distileria Jack Daniels.

Am stat o clipă în faţa localului, să privesc în josul străzii Church Hill. Se vedea magazinul de închiriat casete video din vechea gară, apoi benzinăria lui Buzz, pe şoseaua care ducea la Frenchtown. Magazinul alimentar Cedar Hill închidea la şase, la fel şi spălătoria Town Line.

M-am oprit mai întâi la Buzz. La fel ca majoritatea oamenilor de afaceri de prin partea locului, îmi deschisesem şi eu cont la el. Băgam numai Super în Olds-ul meu; cu cât îmbătrânea, părea mai fericit să ardă benzină scumpă. Buzz deschise registrul să semnez.

— L-ai văzut pe Reg sâmbătă seara?

— În noaptea în care a murit? Nu. Am ieşit mai devreme.
— Cine-a rămas?
— Pete Stock.
— E pe-aici?
— E la închisoare.
— Pete?
— În Plainfield.
— Ce-a făcut?
— Ai auzit cum au tăiat barul cu beşchia la Hitching Post?
— Pete a făcut-o?
— Nu. Când au şters-o cu toţii, camionul lui Pete n-a vrut să pornească. A doua zi i l-a confiscat poliţia. Când Pete s-a dus să şi-l ridice, l-au arestat bănuind că ştie cine-i făptaşul.
— N-au voie să facă una ca asta.
— Tim Hall încearcă să-l elibereze.
— Când s-a întâmplat?
— În noaptea în care-a murit Reg.
— E la închisoare de duminică?
— Nu, nu. Abia ieri şi-a luat inima-n dinţi. L-a dus Freddy Butler până la poliţie, iar ăia l-au închis imediat.

Se auzi clopotul de la pompă. Buzz privi pe geam, văzu Dodge-ul bătrânei Mildred Gill şi ieşi să-i pună benzină. Am dat paginile registrului înapoi, la ziua de sâmbătă; ajuns acolo, am văzut că ultimul client al zilei fusese Reg Hopkins, care semnase pentru 12,4 galoane3 de regular.

Gătit şi ambalat precum era, putea merge oriunde. Dacă stăteam să mă gândesc, ar fi putut să se înţolească fără a avea unde merge, situaţie în care mă găsisem şi eu în câteva sâmbete prin Newbury.

M-am oprit la magazinul de închirieri video din gară.

O uriaşă Harley-Davidson de culoare turcoaz strălucea în faţa magazinului, ceea ce însemna că era de serviciu Brian Chevalley, un alt văr de-al meu, un tip nebun după motocicleta lui; odată mersese cu ea tocmai la Bridgeport. Brian stătea aplecat în spatele tejghelei, citind Ghidul TV.

— Salut, Ben.

— Salut, Brian. Ce mai faci?

În loc de răspuns, Brian flutură revista din mână.

— Când o să citească lumea ce e la televizor diseară, o să dea năvală în prăvălie. Am ajuns la concluzia că cei care realizează programele TV sunt aceiaşi care deţin şi magazinele de închirieri casete… Auzi, am primit filmul Strictly Ballroom, pe care-l căutai.

— O să-l iau… După ce termină cu închiriatul casetei l-am întrebat: penultima sâmbătă, cea în care a murit Reg, erai de serviciu?

— Bineînţeles, sâmbetele sunt întotdeauna prezent.

— Reg a trecut pe aici?

— Nu.

Am pornit în susul dealului.

Să fi fost mort de poftă după o băutură şi Reg tot n-ar fi intrat în hanul White Birch cu cravata la gât. Ultimul care încercase figura, zburase afară prin geam. Am intrat, totuşi, în localul motocicliştilor, unde l-am căutat pe Greg Spătosu'. Acesta însă, era sigur că nu-l văzuse de mai mulţi ani pe Reg în localul lui.

Franco, proprietarul localului Yankee Drover pe care-l frecventam şi care se afla la vreo două sute de paşi mărunţi de casa mea, nu-l văzuse nici el pe Reg.

Roşcata Ramona mi-a spus că nu trecuse nici pe la magazinul Newbury Package, să cumpere băutură. Nici în Gara Centrală, mult prea ocupatul director al magazinului nu credea să-l fi văzut cumpărându-şi bere, deşi nu putea jura, având în vedere afluenţa de clienţi în magazin.

Sherry Carter ieşi dintr-un raion, subţirică, arătând bine în colanţii săi mulaţi şi cămaşa sport extrem de scurtă.

— Pipăie, zise ea, întinzându-mi o mică piesă de lenjerie. Ce părere ai?

Părerea mea era că trebuie să fi arătat extraordinar în jacuzzi, la Fisk. Nu m-am putut abţine:

— A naibii petrecere la Duane şi Michelle acasă.

— Ai plecat devreme.

— A mai continuat?

— Până-n zori… Crezi că e suficient de moale?

I-am spus că mi se pare destul de băţoasă.

— Îmi trebuie în seara asta. Mângâie materialul cu degetele ei lungi, în timp ce schimbarăm zâmbete al căror înţeles îşi afla originile într-o zi de vară de anul trecut, când, la un picnic, ne cam zăpăciserăm amândoi.

— Aşa n-o să-l înmoi… Salută-l pe Bill din partea mea.

Am mai condus încă vreo milă şi am ajuns la „Dulăpiorul de Spirtoase”, unde, aflat în mijlocul susţinătorilor săi, trogloditul de Steve La France mi-a răspuns şi el că nu-l mai văzuse pe Reg de luni de zile.

L-am refuzat când mi-a oferit un autocolant cu inscripţia: CRED ÎN STEVE. Colorat frumos, în tradiţionalele culori roşu-alb-albastru, înfăţişa imaginea unei mături noi, promiţând viitoare neplăceri pentru Vicky McLachlan.

Totul mirosea a mână de profesionist, probabil Georgia Bowland. Georgia renunţase la o promiţătoare carieră în domeniul relaţiilor publice, alegând-o pe cea de soţie a lui Rick, pricepută la computere IBM şi mamă de copii. Plictisită de moarte şi saturată de alcool, se amestecase în ceata celor cu golf-şi-afaceri. Nu ştiu ce s-o mai fi urzit în jacuzzi-ul de sâmbătă, dar era sigur că Michelle şi Sherry o recrutaseră pe Georgia drept consultantă a candidatului pe care soţii lor îl însărcinaseră cu demolarea legilor care statorniceau împărţirea zonală în Newbury.

— Te înţelegem, Ben, zise Steve făcând cu ochiul către asistenţă. Tu ai cele mai multe motive să o susţii pe Vicky.

— Am auzit că l-ai înscris pe Steve junior la şcoala din Newbury.

— Nevastă-mea trebuie să hotărască. Ştii, merită, puştiul e talentat.

— E o şcoală excelentă, am zis eu către auditoriul care bea bere. Şi eu tot acolo am fost. Mă rog, pe vremea mea nu costa atât. Bănuiesc că toată lumea o să-şi trimită copiii acolo, dacă nu se aprobă bugetul şcolii… La cât se ridică

taxele şcolare, Steve? Şaisprezece, şaptesprezece mii pe an?

Steve murmură ceva despre un sistem necorespunzător de taxe. Mă pregătii să plec, dar îmi veni o idee criminal de bună, genul de idee care i-ar fi încântat pe nişte tipi răbdători precum Machiavelli, Sun-Tzu, ori inventatorul bombei cu ceas. Aşa că întrebai în gura mare:

— Auzi, n-ar fi mai bine să închidem şcoala de stat, şi copiii să meargă la şcoli private, măcar până se echilibrează bugetul?

Zâmbetele încolţiră pe feţele clienţilor lui Steve. Amintiri plăcute despre vremurile de altădată.

— La naiba, Steve, ai câştiga voturile copiilor.

— O idee interesantă, rosti Steve. E ciudată dar interesantă. Aş putea să ţi-o fur, Ben.

— În cazul ăsta, primesc autocolantul.

L-am lipit afară, pe un camion cu număr de Texas.

De-abia începuse seara, şi descoperisem ceva putred. Un fel de a spune.

Îmi veni în minte că auzisem de la cineva cum că alcoolicii convertiţi trec în multe cazuri pe dulciuri. Aşa că m-am oprit la cofetăria Dr. Mead, specializată în servirea îngheţatei prin geamul maşinii. Parcarea era înţesată de jucători din liga copiilor; antrenorii şi părinţii se aflau la coadă pentru a-i răsplăti după meci.

M-am aşezat şi eu şi, când s-a mai calmat agitaţia, am comandat un iaurt dietetic. L-am întrebat apoi pe Doc Mead dacă-l văzuse pe Reg sâmbătă.

— În ziua în care-a murit, mai rostii eu, aruncând nişte mărunţiş într-o ceaşcă pe care scria: „Pentru liceul copiilor”.

Mead îşi scarpină chelia lucioasă.

— Mda. Probabil că eu am fost ultimul dintre prietenii lui care l-a văzut în viaţă.

— Pe la cât?

— Unsprezece. Tocmai voiam să închid, dar l-am servit cu o îngheţată de fistic. Slavă Cerului! Îţi dai seama, aş fi refuzat un client în ultima lui noapte?

— Cum arăta?

— Supărat. A comandat o porţie dublă, la pahar. Apoi a mai luat şi un cornet. În timp ce-l mânca, am schimbat două vorbe. Apoi a plecat.

— Şi despre ce-aţi vorbit?

— Fleacuri. Despre vreme, cât de târziu se făcuse, că se bucura că nu închisesem. Apoi mi-a zis „Noapte bună” şi a plecat.

— Era băut?

— Nu cred. Nu mirosea. Arăta normal, doar că era abătut.

— Încotro a luat-o?

— De ce întrebi, Ben?

— Sunt curios. În ce direcţie?

— Nu-mi amintesc. Tocmai curăţăm podeaua.

— Către Frenchtown? Nu ştiam de ce pusesem întrebarea; ar fi putut ajunge pe podul ăla indiferent din care direcţie ar fi venit.

— Nu. A luat-o în sus, către catarg.

Ţinând cont de cele cinci ore care trecuseră de când luase gustarea şi până când mâncase îngheţata, m-am hotărât să risc pe ultima carte şi să merg la cinematograful din centru, ca să vorbesc cu Cindy Butler, care, pe lângă slujba de portărel, mai rupea şi bilete de intrare în sala de spectacole Town Hall. Întârziaţii de la spectacolul de ora şapte dădeau năvală. Pe ecranul luminos se succedau prezentările viitoarelor filme. Am aşteptat în hol ca Cindy să închidă uşile.

— L-ai văzut pe Reg sâmbătă noaptea?

— Care sâmbătă? întrebă cu ochii mărunţi. În noaptea în care a murit”

— Da.

— Nu.

— Eşti sigură?

— La O sută şi unu dalmaţieni? Şi, oricum, mi-aş fi amintit, Ben, dacă l-aş fi văzut tocmai în seara aia… Poate s-o fi dus la petrecerea de la Fisk.

Sau poate că eu eram prea fraier ca să mai exist.

Capitolul 5

Aveam, totuşi, câteva scuze: mai întâi, sacoul şi cravata nu prea corespundeau exigenţelor ţinutei pentru o asemenea petrecere; pe lângă asta, fusesem pe-acolo şi nu-l văzusem. Ce-i drept, plecasem cam devreme. Sperasem că Rita Long venise de la New York, pentru sfârşitul de săptămâna şi mă grăbeam să-i aştept telefonul.

Şi totuşi, ar fi trebuit să-mi dea prin minte.

Reg Hopkins şi Duane Fisk au fost cei mai buni prieteni încă de la grădiniţă. Şi-au construit afacerile umăr la umăr, apoi au pus profiturile laolaltă, câştigând o grămadă de bani, pe vremea când noile case şi micile magazine începuseră să apară ca ciupercile. Partidele de pescuit subacvatic deveniseră un ritual al fiecărei veri. Doar pentru bărbaţi. Fără neveste şi copii. La fel şi vânătoarea de elani în Montana, de unde se întorceau cel mai adesea cu mâna goală, dar cu nişte bărbi, pe care nevestele îi puneau să le radă de îndată.

Ajuns acasă, am dat iama prin rezerve ca să-mi încropesc ceva de mâncare. După ce trecu ora cinei, sunai acasă la Fisk. Răspunse Michelle.

— Bună, sunt Ben. Voiam să-ţi mulţumesc. A fost o petrecere pe cinste.

— Oh, mă bucur. Ai plecat devreme şi mi-era teamă că nu te-ai simţit bine.

Cine n-o cunoştea, ar fi zis că e o tipă plină de tupeu, dar italiancă fiind, era mai degrabă exuberantă. Plinuţă, chiar durdulie, avea o faţă extraordinar de frumoasă, păr negru tuns scurt şi ochi pătrunzători. Gândul la ea, bălăcindu-se în jacuzzi-ul de opt persoane, nu-mi dădea pace, deşi bănuiam că, chiar scufundată până la bărbie în curenţii de apă şi

înghesuită de musafiri, gura nu-i tăcuse o clipă. Îi plăcea la nebunie să vorbească. Oricum, în seara asta era mai calmă.

— Nu, a fost nemaipomenit, am continuat. Doar că eram cam obosit şi mai aşteptam şi nişte clienţi de la oraş, duminică la prima oră, aşa că m-am gândit să mă culc devreme.

— Şi a meritat să te scoli cu noaptea în cap pentru ei?

— S-au îndrăgostit de oraş.

— Nu vor cumva să construiască? Ştii că mai avem vreo zece acri pe Muntele Morris.

— Spuneau că-i interesează stilul vechi, ştii, colonial autentic. Dar, dacă stau să mă gândesc, ziceau că nu vor să fie lângă şosea şi că doresc o casă cu băi mari şi multe geamuri, aşezată într-un loc mai deosebit.

— Nu uita de cei zece acri, râse Michelle.

— Sunteţi în capul listei. Când o să vină, sâmbăta viitoare, o să trec cu ei, ca din întâmplare, pe lângă munte.

— Zi-le că suntem oameni de înţeles, în toate privinţele.

Am lăsat câteva clipe de tăcere. Apoi i-am spus:

— Apropo…

— Ce?

— Reg.

— Bietul de el. Doamne, Duane e distrus.

Îl văzusem pe Duane la înmormântare. La treizeci şi cinci de ani ai săi, păruse îmbătrânit de durere cu zece ani.

— Cine crezi că o să preia afacerile lui Reg? Mă îndoiesc că Janey va fi interesată.

— Janey caută un cumpărător.

— Îi doresc baftă. Fără Reg, totul se rezumă la nişte maşinării învechite şi o grămadă de datorii.

— Ştiu şi eu. Duane a vorbit cu Tony Canning.

— Pe naiba. Eu nu l-aş recomanda pe Tony nici pentru construirea unei case de vară.

Michelle izbucni în râs.

— De ce nu cumpăraţi voi?

— Cum ziceai şi tu, Ben: ce mai reprezintă firma fără Reg, în afară de câteva maşinării uzate?

— Bunăvoinţă.

— Chiar şi aşa, tot ne-ar trebui cineva care s-o conducă, zise Michelle hotărâtă, ceea ce mă făcu să înţeleg că ea şi cu Duane întorseseră deja problema pe toate feţele şi o găsiseră neinteresantă. Tonul ei se cam răcise, aşa că am întors vorba, revenind la petrecere.

— Mielul ăla marinat are vreo reţetă secretă? Era suculent, deşi nu prea l-am văzut pe Duane să-l înăbuşe.

Friptura de miel ar fi scos din minţi chiar şi pe cel mai convins vegetarian.

— Ţi-a plăcut? Soia, sherry şi ulei de măsline. Când e pe foc, mai adaugi şi o rădăcină de ghimber şi nişte mujdei de usturoi.

— Cât o las?

— Cinci, şase ore. Să pui soia desărată, ca să nu faci ochi de chinez.

— Excelent… Auzi, Michelle, sper că nu-mi faci chestia aia, cu reţeta soacrei?

— Ce?

— Omiţi să-mi spui vreun ingredient de bază?

— Ben, nu ţi-aş face eu una ca asta… Cred, adăugă pufnind iarăşi în râs.

— Mersi. Şi pentru petrecere. Ştii, nu l-am văzut în seara aia.

— Pe cine?

— Pe Reg. A venit după ce-am plecat?

— Nu. Nu l-am invitat.

— O, am crezut…

— Reg s-a schimbat de când s-a lăsat de băut. Am încercat, dar nu se mai lega. Între noi fie vorba, ne simţeam chiar prost. Am făcut odată miel la grătar şi el abia se putea abţine să nu se atingă de sherry. Iisuse, Ben, alcoolul l-a distrus. Totuşi, nu s-a mai atins de el.

— Mai făceaţi afaceri împreună?

— Greu. Sigur, Duane şi cu Reg erau împreună de atâta timp, dar, ştii cum e, omul se mai schimbă. Şi nu prea îţi rămâne nimic de făcut, nu-i aşa?

— Deci, nu l-ai văzut în noaptea în care a murit?

— Nu. Ţi-am zis, nici nu l-am invitat. Ben, mulţumesc de telefon. Vezi ce faci.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru reţetă.

— Să nu uiţi de Muntele Morris.

Am închis, m-am tolănit cu picioarele pe birou şi am încercat să-mi dau seama ce trebuie să simtă un tip care nu şi-a invitat cel mai bun prieten la petrecere, tocmai în noaptea în care acesta a murit de o supradoză.

Ce puteam să-i povestesc lui Janey Hopkins? Reg Hopkins se afla la el în birou, complet treaz, pe la ora cinci. Plecase de la local puţin după ora şase, se pare la fel de treaz; făcuse plinul Blazer-ului, dispăruse apoi vreo cinci ore, reapăruse, puţin şi tot treaz, pentru o îngheţată, pentru ca apoi să dispară, până când a fost găsit pe pod.

Cred că Janey aruncase banii pe fereastră. Aflasem câte ceva. Dar cinci ore lipsă reprezintă o perioadă cam lungă. Asta fără să mai punem la socoteală şi intervalul dintre îngheţată şi zorii zilei.

A doua zi am aflat mai multe.

M-am dus în Frenchtown, la Chevalley Enterprises, un garaj cu şapte rampe, construit de vărul meu, Renny, care era condus acum de văduva lui, Betty, şi de fratele său mai mare, Pinkerton. Pink fusese un bun motociclist de curse la vremea lui, dar ca majoritatea bărbaţilor familiei Chevalley, excepţia notabilă fiind Renny, îşi ieşea repede din pepeni; nu ştia ce-i răbdarea şi ducea lipsă de calităţi manageriale. Viaţa la garaj îşi urma cursul, nepăsătoare. Betty Butler Chevalley învăţa din mers cum să conducă afacerile, în timp ce Pink, cu stilul propriu, reuşise să bage spaima în mecanici, făcându-i să se apuce de treabă.

Pentru că era singurul garaj din oraş, obţinuseră de la poliţie contractul pentru asistenţa maşinilor din zona

noastră, acesta fiind şi motivul vizitei mele. L-am identificat pe Pink după zbieretele sale.

— Care mi-ai luat şurubelniţa?

Şase mecanici îşi îngropară feţele mai adânc, în motoarele la care lucrau. Al şaptelea o porni către magazia de piese de schimb, iar alţi doi plecară cu un Buick, în probe.

— Era Philips. Era marcată „PE”, de la Pink Chevalley. Şurubelniţa mea…

— Hei, Pink, ai o clipă liberă?

— Am şi o zi întreagă, fără blestematele astea de scule. Cum te-ntorci cu spatele, vine câte un ticălos şi-ţi ia cea mai bună şurubelniţă, ca să deschidă cutiile de ulei. Care-i treaba, Ben?

— Haide, fac cinste cu o cafea.

Cafeaua nu costa nimic în sala de aşteptare de la Chevalley, o încăpere plăcută şi confortabilă, cu scaune bune, unde mai găseai ziare şi gogoşi.

— Te cinstesc şi cu o gogoaşă?

Betty Chevalley, o roşcată care nu umbla cu ocolişuri, strigă de la computer:

— A mâncat deja o duzină pe ziua de azi.

Pink o şterpeli şi pe a treisprezecea, apoi ieşi afară unde se simţea mai în largul lui. L-am urmat.

— Auzi, tu ai ridicat Blazer-ul lui Reg?

— L-am dus în Plainfield. Bateria era moartă. Farurile o descărcaseră în timpul nopţii, râse Pink.

— Te amuză?

— Ollie Moody a încercat să ne fenteze. L-a angajat pe un fraier cu un Exxon, de pe şoseaua Şapte. Ăla n-a fost în stare nici să se prezinte când a fost chemat. Nu i-a pornit camionul şi mai avea şi pană la toate patru roţile. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Cunoscând familia Chevalley – nişte băieţi cu mâna lungă, cu un dezvoltat instinct de clan şi nu în întregime civilizaţi – nu-mi era prea greu să-mi imaginez „problemele” avute de concurentul lor.

— Te-ai uitat câtă benzină mai avea în rezervor?
— Era moartă bateria.
— Da, cunosc. Indicatorul s-a mişcat în sus sau în jos?
— Proiectoarele alea puternice au rămas aprinse. Nu mai indica nici benzina, computerul nu mai funcţiona, nici măcar farurile alea idioate nu se mai aprindeau.
Un răspuns şi mai hoţ, dar nu prea convingător. Pink părea acum nerăbdător să se întoarcă la ale lui.
— N-a sărit?
— Ce să sară?
— Blazer-ul, când i-ai dat drumul din cârlig.
— Normal c-a ţopăit. E un Blazer.
— A sărit de parc-ar fi avut rezervorul plin sau gol?
— Ce?
— Reg mi-a spus că trebuia să aibă mereu plinul, altfel ţopăia de-l dădea cu capul de tavan.
— Aha. Acum înţeleg ce vrei să spui.
— Plin sau gol?
— A trebuit să-l remorchez eu, zise Pink după o clipă de gândire. Puştanul ăla de liceu care lucrează sâmbătă s-a rătăcit ca fraierul… Ştii, cred că mai degrabă era gol. La o curbă, erau cât pe ce să sară din pripoane roţile din spate.
— A sărit de pe platformă?
— Coada maşinii s-a răsucit ca un şarpe. Cred că tipul care venea din faţă şi-a înghiţit dinţii de spaimă. Ce porcărie de Blazer. Juma’ de oraş se plimbă cu maşina goală. Normal că nenorocita aia ţopăie. I-am spus şi lui Reg, de-o sută de ori, să-şi bage câţiva saci cu nisip în spate. În meseria lui, nu era mare lucru să facă rost. N-a vrut şi pace. Acum, uite ce s-a întâmplat.
— Nu cred că ţopăiala maşinii l-a ucis, Pink.
— Nu, dar eu am adus maşina şi afurisita s-a pus de-a curmezişul. Trebuie să mă întorc la lucru, înainte să-mi fure ticăloşii ăia restul sculelor.
— Apropo, Olds-ul meu a cam început să tremure în faţă.
— La ce viteză?

— Pe la o sută zece.

— N-ar trebui să tremure. Adu-o încoace, Ben, mai zise Pink, cu o expresie serioasă pe mutră.

— Mă gândeam că poate scap ieftin, eventual doar cu echilibrarea roţilor?

— S-ar putea.

— Pink, ce capacitate are rezervorul Blazer-ului.

— Douăzeci de galoane.

— Câte mile faci cu un galon?

— Douăzeci, dacă ai vânt din spate.

— Deci, jumătate de rezervor, zece galoane, două sute de mile.

— Roag-o pe Betty să calculeze cu computerul.

S-a năpustit înapoi în garaj, iar eu m-am dus să-i spun lui Betty că mătuşa Connie era puţin cam nemulţumită de ce i-au făcut la maşină. Betty zise că o să se ocupe ea.

Pe drumul de întoarcere către birou mă tot întrebam cum de putuse Reg să facă două-trei sute de mile, în mai puţin de cinci ore. Un lucru era sigur: nu le putuse face, colindând barurile din Newbury. Până la podul cu acoperiş n-ar fi consumat mai mult de un galon. Ar fi putut însă da o fugă până la Hartford, să cumpere heroină. Sau până la Waterbury. Ori Bridgeport, Stamford sau Norwalk – toate orăşelele astea aveau ceva comun: ghetouri suprapopulate. La fel de bine s-ar fi putut duce din aceleaşi motive până la New York, ori chiar în Boston. Sau, ar fi putut să se învârtească în cerc, ore-n şir pe drumurile de ţară.

Mi-am amintit că voiam să-l întreb ceva pe Pink. L-am sunat, Betty l-a anunţat că-l caut, Pink ridică receptorul, în sunetele asurzitoare ale pistoalelor pneumatice.

— Salut, Pink. Ai observat zgârietura laterală de pe Blazer-ul lui Reg?

— Ai început să lucrezi la o companie de asigurări?

— Ai văzut-o? Crezi că s-a lovit de pod?

— N-aş zice. Mai degrabă i-a zgâriat-o vreo haimana, cu cheia de la uşa bisericii.

Scrijelirea cu desfăcătorul de conserve pe maşinile lucioase era un sport practicat prin ghetouri.

Am dactilografiat un raport cuprinzând cele opt sau nouă discuţii avute şi am mai adăugat încă o oră pentru discuţia cu Pink. Nu voiam s-o pun pe Janey să-mi plătească în plus, mai ales că nici nu prea aveam ce să-i relatez.

Janey m-a sunat chiar când terminasem, ca să-mi spună că trece pe la mine. Părea destul de agitată când şi-a făcut apariţia.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Deocamdată, n-am găsit pe nimeni care să poată afirma că l-ar fi văzut drogat pe Reg. Cam asta-i tot.

— Priveşte.

Mi-a întins o hârtie, strânsă sul cu un elastic. Am scos elasticul şi am desfăşurat hârtia; cineva ciopârţise o revistă, decupând diverse cuvinte şi litere pe care le lipise apoi pe o pagină Mesajul suna: „N-A FOST DESTUL CÂT A SUFERIT?”

— Cine a suferit destul? am întrebat-o eu.

Janey avea o expresie încordată; pe pometii obrajilor îi apăruseră pete roşiatice.

— Era şi asta înăuntru.

Netezi o fotografie de-a copiilor ei. Mark şi Jason. Sau poate Gabriel. Ceva în genul ăsta. Doi băieţei simpatici – versiuni în miniatură ale lui Reg, dar cu gura îndrăzneaţă moştenită de la Janey.

Capitolul 6

Primul gând care-mi veni în minte fu unul ciudat: ar fi putut Janey să facă aşa ceva – să ciopârţească o revistă ca să se prefacă ameninţată? Ideea îmi venise văzându-i privirea furioasă. Mă aşteptam ca o mamă, aflată în situaţia în care se găsea Janey, să fi fost speriată chiar îngrozită, dar ea părea gata să ucidă pe cineva. Îmi dăduse de gândit şi zâmbetul copiilor, ce părea adresat cuiva cunoscut.

Mi-am dat seama că n-ar fi avut nici o noimă. În primul rând, că nu exista nici un motiv. În al doilea rând, când am reuşit să văd lucrurile din punctul ei de vedere, i-am înţeles şi furia. Şi eu eram un fel de înlocuitor de tată pentru micuţa mea vecină Alison Mealy şi, dacă cineva ar îndrăzni să o ameninţe, i-aş mânca ficaţii.

— Ar trebui să-i arăţi asta lui Oliver Moody.

— Şi el ce-o să facă? O să-l amendeze? Şi pe cine? În afară de asta, eu locuiesc în Plainfield.

— Atunci, du-o la poliţia din Plainfield.

— Ca să mă trezesc cu o grămadă de poliţişti în bătătură?

— Vorbeşte cu prietenul tău Greg, să i-o arate procurorului. Dacă ar fi vorba de copiii mei, n-aş trata cu uşurinţă o astfel de ameninţare.

— Te faci că nu pricepi, nu-i aşa?

— Ce să pricep, Janey? Abia mă puteam abţine. Pur şi simplu nu puteam s-o înghit. Se pare că şi ea simţea acelaşi lucru în ceea ce mă priveşte.

— Ai speriat pe cineva cu întrebările tale. Acum încearcă să mă avertizeze să-i las în pace.

— Oh, ce Dumnezeu, Janey. Am întrebat câţiva oameni dacă nu l-au zărit pe Reg pilit.

— Şi l-a văzut careva?

— Nu, recunoscui eu.

— Ce ţi-am spus eu?

— Reg se pare că a fost „curat” sâmbătă seara între cinci şi jumătate şi unsprezece. Încă n-am găsit pe nimeni care să-l fi văzut, beat ori treaz, după unsprezece.

— A fost la petrecerea lui Duane şi Michelle?

— Nu l-au invitat. Greg a aflat cumva de la medicul legist ora decesului?

— Nu.

— N-ai vrea să-l întrebi, te rog?

Janey puse mâna pe telefon şi-l sună la birou pe avocatul Greg. Se întoarse şi se îndepărtă, ca eu să nu o pot auzi,

murmură ceva în receptor, apoi ascultă o clipă, şopti un „Te iubesc”, şi închise.

— Tocmai au predat raportul. A murit între unu şi patru dimineaţa.

— Nu i-ai povestit lui Greg despre ameninţare, nu-i aşa?

— Nu.

— De ce?

— Încerc să stabilesc o relaţie cu omul ăsta. O relaţie normală de dragoste. Încerc să-mi trăiesc viaţa şi să găsesc un om potrivit pentru copiii mei.

— Dar scrisoarea…

— Asta-i treaba ta. Pentru asta te plătesc. Să-mi cureţi mizeriile trecutului şi să mă laşi să mă ocup de viaţa mea.

— Nu mă plăteşti să-ţi curăţ mizeriile. Şi, cu siguranţă, nu mă plăteşti ca să fac pe paznicul copiilor tăi.

— Copiii mei nu sunt problema ta. I-am trimis la mama, să-şi petreacă acolo vara.

Schimbul de cuvinte mai turnase gaz pe foc, abia reuşea să se stăpânească. Întrebai:

— Mama ta locuieşte suficient de departe?

— În Florida. Noul ei soţ este şeful pazei la o bancă importantă. Are armă. Copiii sunt în siguranţă, nimeni nu poate să le facă nimic, atât cât va dura.

— Ce să dureze?

— Până-l reabilitezi pe Reg.

— Şi tu încasezi poliţa de asigurare.

— Dacă era curat…

Am ridicat mâna.

— Medicul legist a zis că nu.

— Dacă nu a fost sinucidere, am tot dreptul la asigurarea lui, la fel şi copiii mei.

— Iar încerci să-mi ascunzi ceva.

— Exact, îmi răspunse şi scoase din geantă carnetul de cecuri.

Folosind pixul ca pe o daltă de spart gheaţa, îmi completă un cec pentru o mie cinci sute de dolari.

— Pentru douăzeci de ore, Ben. Acum poţi să-i dai drumul.
— Cine ţi-a trimis scrisoarea?
— De un’ să ştiu eu?
— Cine ar putea şti?
— Reg ar fi trebuit să-i cunoască.
— Reg e mort.
— Ce nemernic!

Nu-mi dădeam seama dacă se referise la mine, ori la Reg. Probabil că nici ea nu realiza, în timp ce se năpustea afară pe uşa biroului, arătând ca o femeie gata să-şi smulgă părul din cap. În cazul în care ar fi început să regrete, m-am gândit că era mai bine să arunc deocamdată cecul într-un sertar şi să mai fac ceva cercetări, pe propriul buzunar, înainte să am vreo obligaţie faţă de ea.

După cele spuse de bătrânul Al Bell, un tip venise singur la petrecerea cu uşile închise de la Fisk şi rămăsese până târziu. Mă obseda un gând: n-o fi fost Reg, excitat de îngheţata cu fistic? Întrucât zvonul ajunsese la mine prin intermediul aceluiaşi bătrânel năbădăios, care făcuse aprecieri originale cu privire la stripteuza care ar fi ieşit din tort şi s-ar fi aruncat în mlaştină m-am gândit că a-l trage de limbă ca să aflu mai multe tot de la el ar fi o simplă pierdere de timp. Mai ales că puteam afla toată tărăşenia de la un observator mult mai dezinteresat.

Pe Connie am găsit-o în mijlocul trandafirilor ei, îmbrăcată într-o rochie de bumbac albastru, cu o pălărie din paie fin împletite şi purtând în jurul gâtului un simplu şirag de perle, schimbat pe opiu de negustorul Constantine Abbott, din China, la începutul veacului trecut. Îngenuncheată pe o bucăţică de covor, punea îngrăşăminte în jurul fiecărei flori, cu ajutorul unei lopăţele.

— Pe una ai sărit-o.

— Nu, le pun îngrăşământ jumătate chimic şi jumătate organic. Ia uită-te mai de-aproape. Pune mâna pe pământ, mă îndemnă ea.

Pe o rază de vreo cincizeci de centimetri în jurul trandafirului, pământul era compact ca lutul. Văzusem şi la trandafirii mei acelaşi lucru.

— Îngrăşământul chimic e nemaipomenit, omoară musca albă şi o grămadă de alte insecte îngrozitoare. Îndepărtează însă râmele, aşa că pământul se întăreşte.

— Ce de trandafiri ai!

Connie poseda soiuri grozave: Gallica, Alba şi Damasc de Portland; specialiştii în trandafiri de la Grădina Botanică din New York veneau anual în pelerinaj, ca să-i vadă plantele.

— Anul ăsta m-am gândit să încerc fără chimicale. Tăie apoi o bucată cu foarfecele ei ascuţite ca briciul dintr-o tijă lungă, pentru a însemna tufa tratată cu îngrăşământ sistemic.

— Connie, pot să te-ntreb ceva?

— Dă-i bătaie.

— Am auzit nişte zvonuri despre un tip care a stat până târziu la petrecerea soţilor Fisk. Mai exact spus, până dimineaţa.

— La familia Fisk?

— Petrecerea aia până la ziuă. Ştii tu!

— Eu nu plec urechea la bârfe, Ben.

Ochii de un albastru rece se mutară de la trandafiri.

Privirile ni se întâlniră. Ne-am ridicat de jos în acelaşi timp, eu oferindu-i o mână, pe care ea o ignoră, sprijinindu-se în schimb în unealta de grădinărit. Călcasem pe teren minat. Deşi nu-şi pleca urechea să asculte bârfele, reuşea totuşi să ştie tot ce se petrece în oraş.

— Reţeaua Peştelui, îndrăznii eu să mai fac un pas pe câmpul de mine. Am sperat că poate ai auzit ceva la telefonul fără fir.

— Chiar dacă-am auzit ceva, crezi că aş repeta în stânga şi-n dreapta?

— Nu, dar te întreb eu, aşa că nu-i în stânga şi-n dreapta. Eu sunt nepotul tău bun, sânge din sângele tău, şi ţi-am cerut doar o lămurire.

— Şi crezi că eu aş fi de acord ca nepotul meu bun, sânge din sângele meu, să se trezească cu reputaţia de bârfitor?

De multe ori, nu reuşeam să-mi dau seama dacă Connie mă ia peste picior sau vorbeşte la modul cel mai serios. Mi-am încercat norocul, contând pe prima variantă:

— Mai bine bârfitor, decât mitoman.

— Care-i diferenţa?

— Mitomanul inventează totul. Bârfitorul se străduieşte măcar să afle faptele.

— Deci tu lansezi zvonurile despre unul care-ar fi venit fără perechea sa?

— Fii serioasă Connie.

— Strânge-mi lucrurile şi hai să luăm o ceaşcă de ceai.

— S-a făcut.

Am încărcat cele două feluri de îngrăşăminte în roaba sa de lemn, peste ele am pus lopăţica şi celelalte scule de grădinărit, apoi covoraşul; le-am dus în magazie şi le-am aşezat conştiincios la locul lor. Mi-am şters grijuliu picioarele, înainte să intru în bucătărie, unde am găsit-o turnând apa fiartă în ceainic. Cănile, laptele, zahărul, ceştile şi prăjiturelele cu lămâie erau aşezate pe o tavă. Am luat tava şi am urmat-o pe Connie, până într-un salon de servit ceaiul, prin a cărui ferestruică se zărea o grădină demodată. Ne-am aşezat pe scaunele brodate, unul în faţa celuilalt. Pe o măsuţă joasă, aflată între noi, Connie pregăti ceaiurile. O adiere plăcută umfla uşor draperiile fine. Grădina era încărcată de bujori.

— Un tip solo la petrecerea de la Fisk?

— Aşa am auzit eu.

— Şi eu la fel.

— Şi tu?

— Se pare că el – sau ea – ar fi stat până la sfârşitul festivităţilor. Născută pe la începutul secolului, Connie folosea un limbaj plin de eufemisme. Amanţii erau „prieteni apropiaţi”. Un tip în căutarea unei aventuri de o noapte era „un domn în vizită”. O femeie măritată care îşi primea

amantul în casă era „ospitalieră”. Îmi influenţase şi mie felul de a vorbi – câţi alţii de vârsta mea mai spuneau „în vizită” în loc de „a face dragoste”? – aşa că amândoi ştiam că „festivităţi” era cuvântul ales pentru „orgii”.

— Aşa ai auzit? De la cine?

Mă fixă cu o privire rece.

— Nu te întreb doar din curiozitate, am spus. Apoi i-am povestit despre Janey Hopkins.

— O mie cinci sute de dolari! Ben, ţi-ai greşit meseria.

— O prefer pe cea cu vânzarea caselor.

— Două săgeţi nu strică niciodată într-o tolbă. Mă bucur că ai acceptat oferta. Te plictiseai. Şi când te plictiseşti, rişti să dai de belea.

— Deci, cine ţi-a spus?

— Am auzit frânturi, de ici, de colo – of, nu mai face mutra asta dezamăgită. De ce nu mergi direct la sursă?

— Care-ar fi asta?

— Cine a iscat toate vorbele despre jacuzzi, cu covor şi oglinzi în sala lor de petrecere?

— Cine?

— Marie Butler. Femeia lor de serviciu. Marie a fost acolo când s-au făcut toate pregătirile şi, probabil, a rămas să facă curăţenie. Foloseşte-ţi capul, Ben. Femeia asta ar fi câştigat de mult un premiu Pulitzer, dacă ar fi lucrat la vreun ziar.

Am sunat-o pe Marie Butler. Mike, bărbatul ei, pensionat de tânăr pe caz de boală, fapt care nu-l împiedica să vâneze, să bea şi să joace popice, mi-a comunicat că era la lucru, la familia Bowland.

Am ajuns cu maşina la casa lui Rick şi a Georgiei Bowland, construită în 1980, în stilul neovictorian, cu ferestrele anacronice, în stil Paladin, care perforau numeroasele frontoane. Era situată într-un mini-cartier – vreo şase case asemănătoare, îngrămădite într-o fundătură. Doica lor, o scoţiană singuratică, şedea într-un chioşc în curtea laterală legănând un cărucior englezesc acoperit cu plasă de

ţânţari. Am salutat şi m-am îndreptat către intrarea principală.

Ca şi vecinii săi, Rick Bowland făcea naveta. Grupul lor, cel al navetiştilor, era încă mic, dar se afla în continuă creştere, adăugându-li-se oameni cărora bugetul nu le permitea să locuiască în tradiţionalele comunităţi din sudul îndepărtat. Cu jumătate din preţul pe care l-ar fi plătit în apropiere de Sound, aceştia trăiau foarte bine în Newbury, deşi aveau de străbătut zilnic un drum din ce în ce mai lung, pe măsură ce noii sosiţi se stabileau şi mai departe, pe drumuri de ţară.

Spre deosebire de majoritatea navetiştilor, familia Bowland încerca să se integreze în comunitatea celor de tipul familiilor Fisk şi Carter; Rick a muncit din răsputeri ca voluntar la Comisia de planuri şi zonare. Mie-mi plăcea. Era puţin cam prea serios şi găsea mai multă desfătare decât mine în fleacuri provinciale de genul grătarului său sofisticat, cu gaze. Cu toate acestea, manifestau amândoi interes pentru aceleaşi articole din revista The Economist. Îl admiram şi pentru curajul de a se mândri cu mustăcioara lui în faţa conducerii firmei.

Georgia era teribil de fină şi dezgheţată, ca orice ziarist. Asemeni majorităţii celor din tagma ei, putea purta cu uşurinţă o conversaţie pe orice temă, iar dacă mai lua şi câteva păhărele devenea chiar foarte, foarte nostimă. Îţi făcea plăcere să o priveşti, căci avea un gust desăvârşit la alegerea toaletelor.

Bineînţeles că Rick era plecat la IBM. Se părea că nici Georgia nu se afla acasă, cel puţin asta indicau uşile deschise ale garajului şi lipsa ambelor maşini. Thunderbird-ul roşu, vechi şi ruginit al Mariei Butler era parcat pe alee. Ea îmi deschise uşa, salutându-mă cu un chiot de bucurie şi o îmbrăţişare zdravănă. Ne cunoşteam de când lumea, iar trecutul meu dubios îmi asigurase un loc aparte în sufletul ei înclinat spre bârfă. Mi-am reamintit că trebuie să fiu atent, întrucât toate întrebările pe care urma să i le pun vor circula mâine dimineaţă prin magazinul general.

— Ce faci aici? Vor să vândă? Nu m-ar mira. Toată lumea de pe aici are mai multă ipotecă decât valoarea casei. Am auzit de la bancă cum că vreo doi dintre ei nu şi-au mai plătit datoriile de şase luni. Deci, vând casa?

— Nu ştiu nimic.

Ca să fiu sincer, întotdeauna am bănuit-o pe Georgia că ar avea ceva bani. Mobilierul lor era de o calitate pe care nu şi-ar fi putut-o permite un cuplu de tineri, din salariul lunar; comportamentul nepăsător al Georgiei mă ducea cu gândul la o şcoală cu internat, la un cont sub tutelă în bancă, ori la un tată iubitor cu ceva parale disponibile.

— Doamna Bowland abia a plecat. Are iarăşi o întâlnire legată de Steve La France. Ai văzut ce autocolante au? Ea e creierul întregii afaceri. Norocul lui Steve. E mai prost decât taică-său, asta însemnând că-i prost de-a binelea.

— De fapt, venisem să te văd.

— Mi-ai găsit altă slujbă?

Am dat din cap. Sufrageria familiei arăta de parcă înăuntru ar fi explodat o bombă: abajururi aruncate, furtunuri de aspirator care şerpuiau precum cele ale pompierilor la un incendiu, şervete de hârtie şi tuburi de spray împrăştiate peste tot. Am cules de pe covor o ramă dublă pentru poze. Într-o parte era o fotografie a Georgiei, ţinându-şi copilul în braţe ca pe un pachet cu destinaţie greşită, iar în cealaltă, una a lui Rick, purtând un şorţ gen fraţii Brooks, prăjind cârnaţi pe grătar, la petrecerea pompierilor.

— Mda, mie nu-mi mai dai nimic de lucru. Îi oferi totul lu' madam Mealy a ta. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Ben. Nici nu-mi trebuie. Am ce să lucrez.

„Madam Mealy a ta" locuia într-un apartament situat deasupra magaziei mele, împreună cu fiica ei, Alison. Le-am cules de pe drumuri şi le-am oferit un cămin. Marie şi prietenele ei întru bârfă munciseră din răsputeri la lansarea poveştilor cu privire la relaţia dintre noi; încetul cu încetul, acestea îşi pierduseră din intensitate, dispărând de

tot, mai ales datorită faptului că eu fusesem văzut prin oraş însoţit de diferite doamne, inclusiv de Vicky, care oferea, de departe, un subiect mult mai bun pentru bârfe.

— Ştiam că ai treabă până peste cap. De aceea i-am dat doamnei Mealy câteva oferte.

— Ca să-ţi poată plăti chiria.

Marie, o doamnă corpolentă debordând de veselie, prefera ştirile rele celor bune şi murdăriile, bucuriei. În loc să comentez, oferindu-i subiect de bârfă pe tema chiriei, am preferat s-o întreb:

— Mai lucrezi şi la familia Fisk?

— Sigur. Deşi se petrec nişte lucruri pe acolo, care ţi-ar face părul măciucă.

— Cum ar fi?

— Pe unde umbli? … Petrecerea?

— Am fost şi eu acolo.

— Tu?

— A fost nemaipomenit. Duane a pregătit un miel excelent; şi-ar putea deschide un restaurant.

Marie mă privi cu milă nedisimulată şi îmi spuse:

— Nu mă refer la grătarul de afară ci la petrecere. După aceea. În jacuzzi.

— Eu n-am intrat în nici un jacuzzi.

— Normal, n-ai fost invitat.

— Cine-a fost? întrebai, cunoscând, bineînţeles, răspunsul, dar încercând s-o flatez şi s-o câştig de partea mea.

— Familiile Bowland, Barrett şi Carter.

— I-auzi! Bowland? Barrett? Şi Carter? Constructorul Carter? Bill şi nevastă-sa, Sherry?

— Ai auzit bine!

— Şi familia Fisk.

— Nici nu-ţi poţi închipui ce costum de baie şi-a cumpărat Michelle pentru petrecere.

— E normal, doar dorm în acelaşi pat de ani de zile.

— Cum? Marie mă prinse zdravăn de mână şi mă strânse. Ce vrei să spui? Ce ştii tu?

— Marie. A fost o glumă.

— Cum adică glumă? Ce fel de glumă? întrebă ea, citindu-i-se în priviri un şir întreg de bârfe pe care ea nu şi le imaginase.

— E o expresie.

— Despre ce vorbeşti?

— Rick Bowland şi cu Ted Barrett fac parte din Comisia de planificare şi zonare. Corect? Ei sunt cei care aprobă noile construcţii. Corect? Bill Carter e constructor. Duane face desecări şi nivelări; se mai ocupă şi cu specularea terenurilor. Aşa că atunci când e vorba despre o adunătură de prieteni aflaţi cu toţii în acelaşi gen de afaceri, se poate spune că dorm în acelaşi pat.

— Aha, am mai auzit expresia. Mă rog, ai făcut o glumă. Ei, dar ştii că-i bună, Ben? Râse puternic şi prelung, cu sufletul uşurat, plesnindu-se cu palma peste coapsa generoasă.

— Ăştia au rămas toată noaptea?

— A fost genul ăla de petrecere, ştii tu care.

— Las-o baltă, Ted şi cu Susan formează cuplul cel mai închegat din câte cunosc.

— Mda, admise Marie. N-auzi niciodată nimic despre ei. Dar acum, la înghesuială… Pe Sherry Carter o cred în stare de orice.

Am dat din umeri. După părerea mea, era numai gura de ea; nu voiam însă să o contrazic pe Marie, ci să o ascult. Aşa că ea continuă, hârâind în şoaptă pentru eventualitatea că doica ar trage cu urechea.

— Doamna Bowland? Şi ea la fel, mai ales la băutură. Ai văzut ce salon de petreceri şi-a construit familia Fisk?

— Am auzit.

— Ar trebui să-l vezi. E trăsnet, zise, strâmbându-se. Ca într-un film deochiat.

— De unde ştii tu cum sunt filmele deocheate, Marie?

— Auzi, habar n-ai câţi intră şi ies din cămăruţa laterală a magazinului de închirieri. Văru-tău Brian mi-a spus.

— Vorbeai doar de trei perechi – mă rog, patru, dacă-i socotim şi pe Duane cu Michelle.
— Plus cineva venit solo.
— Cine? am întrebat.
— Cineva care a rămas până târziu. A venit de la o petrecere de afară. S-a băgat în jacuzzi, laolaltă cu ceilalţi.
— Cine a fost?
— Nimeni nu ştie.
— Erau luminile stinse?
— Nu ştiu. Nimeni nu l-a văzut. Circulă doar o vorbă cum că ar mai fi fost cineva care a luat parte la toată treaba.
— Al Bell zicea că a fost o stripteuză care a ieşit din tort şi s-a aruncat în mlaştină.
— Al Bell nu şi-ar deosebi propriul fund de o gaură în pământ. Ce nevoie aveau patru perechi aflate în jacuzzi de o stripteuză?
— M-am mirat şi eu. Dar zicea că tipa ar fi fugit în mlaştină.
— Omul ăla-i ţicnit, Ben. Vorbeşte aiurea. N-a fost nici o stripteuză. Ăsta-i adevărul.
— Dar cineva a fost fără pereche.
— Exact.
— Am înţeles.
— Era şi timpul.
Am plecat acasă am lăsat maşina şi am pornit-o pe jos către primărie ca să vorbesc cu Vicky. Ea ştia întotdeauna ce se întâmpla şi, oricum, venise şi ea la petrecere, cu puţin înainte de a pleca eu.
Vicky era ocupată până peste cap şi nu avea chef de vorbă, îmi promise, totuşi, că va face tot posibilul pentru a ne întâlni mai târziu să bem o bere şi să luăm o gustare, la Yankee Drover, întrucât trăgeam speranţe că Rita Long va veni de la New York, am căutat un pretext pentru a scăpa, întrebând-o pe Vicky, în timp ce mă împingea către uşă:
— Ai idee dacă a fost cineva în plus, care să fi stat la petrecerea familiei Fisk pentru actul al doilea?

— Nu.
— Nu ştii sau n-a fost nimeni?
— Nu, nu ştiu şi mă îndoiesc să fi fost careva. Michelle se purta de parcă era capelmaistru la un bal metodist.
— Metodiştii nu dansează.
— Asta şi voiam să spun. Pa, Ben, trebuie să…
— L-ai văzut pe Reg, din întâmplare, la petrecere?
— Ce?
— Credeam că ai stat până târziu.
— Nu foarte.
— Dar l-ai văzut pe Reg?
Vicky avu o ezitare, apoi închise uşa pe care intenţionase să mă dea afară şi zise:
— Când am sosit la petrecere.
— Eu nu l-am văzut atunci.
— N-a intrat. Era, cred, în trecere.
— Cum adică? Ce vrei să spui?
— Veneam din oraş şi mă pregăteam să virez stânga, ca să intru pe aleea lor. Atunci l-am văzut pe Reg, cu maşina. Am aşteptat să facă dreapta, dar el doar a încetinit o clipă, apoi şi-a văzut de drum.
— Pe la ce oră se întâmpla asta?
— Pe la vreo şase jumate.
— Ai vorbit cu el?
— Nu, i-am făcut doar cu mâna. A trecut mai departe.
— N-a făcut şi el cu mâna?
— Nu…
— Şi n-a intrat pe alee?
— I-am zărit faţa. Părea aşa de trist… Parcă stătea să plângă.
— Nu mi-ai zis nimic duminică, când ţi-am povestit că l-am găsit.
În loc să-mi dea vreo explicaţie, Vicky continuă:
— Parcă şi-ar fi luat rămas-bun, sau ceva în genul ăsta. Păcat că n-a intrat; poate nu s-ar fi întâmplat nimic.
— N-a fost invitat.

— De ce?
— Se cam despărţiseră, după ce Reg se lăsase de băutură. L-ai mai văzut, mai târziu?
— Nu.
— OK. Mersi.
— De ce întrebi?
— Ceea ce-ţi spun rămâne între noi: Janey vrea să demonstreze că Reg nu se droga.
— E o nebunie. Ce-i pasă ei? Erau în divorţ şi, oricum, se pare că luase droguri.
Ce-i drept, cam aşa stăteau lucrurile la prima vedere. A trebuit să-i dau dreptate.
— Şi atunci, de ce n-o lasă baltă?
— Adică?
— Am destule pe cap, în lupta împotriva lui Steve şi fără ca povestea asta să devină ceva mai mult decât este de fapt. Ştii ce ar urma: „Neglijenţa actualei conduceri încurajează toxicomanii şi drogaţii din Newbury”.
— Oricum, nu-i mare scofală. De fapt, o ajut pe Janey să se obişnuiască cu ideea că Reg a murit de o supradoză.
— Şi dacă n-o fi adevărat?
— Atunci Janey ar avea dreptul la suma de asigurare.
— Bineînţeles.
I-am promis să trec pe la cartierul general pentru realegerea ei, aflat deasupra magazinului general, să dau o mână de ajutor la punerea scrisorilor în plicuri. M-am întors la birou, mi-am cocoţat picioarele pe masă şi am trecut în revistă faptele. Reg, sătul, pus la patru ace şi în vervă, trece prin faţa casei prietenilor săi şi dispare până la unsprezece. Groaznic. Mai aflasem despre încă zece minute din ultimele ore de viaţă. Şi că părea dărâmat. La fel m-aş fi simţit şi eu, dacă foştii mei cei mai buni prieteni nu m-ar fi invitat la o petrecere, la care era poftită jumătate din populaţia oraşului.
Începusem să cred că Janey ar fi avut mai mult de câştigat dacă ar fi plătit-o pe Marie Butler. Chiar atunci, auzii o

râcâială bine cunoscută la uşă.
— Parcă aud un şoricel, rostii peste umăr.
— N-ai ghicit.
— O fi vreo vidră?
— Nici.
— Poartă cumva bretele şi zâmbeşte cu gura până la urechi?
— Bandit ce eşti.
— Bună, Alison.
Se strecură înăuntru, îşi aruncă ghiozdanul şi cutia cu flautul pe podea, apoi se caţără pe scaunul clienţilor. Ea nu fusese la cumpărături la unsprezece noaptea, şi cu atât mai puţin ar fi putut să-mi povestească ceva despre ceea ce făcuse Reg sâmbătă. Am scos din sertar o miniciocolată Kit Kat, pe care ea o desfăcu plină de importanţă.
— Ia ghici!
— Ce?
— Despre profesorul de muzică.
— Care are un nume.
— Domnul Shipley. Mi-a dat două bilete la Prietenii muzicii din Newbury.
— Nemaipomenit!
— Cântă cvartetul Ping.
— Serios. Era cam inconsecvent, grupul Ping. Ba cântau extraordinar, ba erau groaznici.
— Din Shanghai.
— Cunosc. De fapt, grupul îşi cam făcea veacul prin Chicago şi devenise o prezenţă obişnuită în circuitul concertelor din nord-est.
— Mergi cu mine?
— De ce n-o inviţi pe maică-ta? spusei eu, amintindu-mi de un Brahms insipid, de un Beethoven slab şi de o doză sinistră din Ravel, de la ultimul turneu al grupului Ping în oraş.
Zâmbetul larg al lui Alison dispăru, închis parcă cu fermoarul.

— Nu vrea să meargă, zise ea.

— Ai întrebat-o? Doamna Mealy era o femeie timidă, care respecta cu stricteţe regulile impuse de vechea clasă a Noii Anglii, reguli pe care foarte puţini oameni le mai luau în seamă.

— Nu, dar n-o să meargă. Nu vii tu?

— Doar dacă nu merge ea.

— N-o să vrea.

— Întreab-o.

— Bine. Şi dacă nu vrea, vii tu?

— Duminică?

— La ora trei.

Oraşele din nord-vestul statului Connecticut, care se învecinau cu al nostru, erau cunoscute pentru strălucitoarele lor galerii de artă şi magazinele de antichităţi cu obiecte superbe, la preţuri exorbitante; Newbury însă se fixase pe muzica bună. Asociaţia Prietenii muzicii, plină de energie şi cu tradiţie, reprezenta unul din motive. Alt motiv consta în faptul că sala de cinema de la primărie era minunată şi pentru concerte. Aceasta fusese dăruită oraşului prin 1930, de către o tânără moştenitoare. Numele ei, gravat deasupra intrării de marmură, era Leslie Town Hall. Leslie venea de la Edgar Leslie, un erou al primului război mondial, mort în marea epidemie de gripă din 1918; legăturile acestuia cu mătuşa mea, pe atunci tânără, se pierduseră în decursul timpului, rămânând doar în inima ei.

Mulţimea dădea năvală, împingându-ne din spate.

— Unde avem locurile? întrebă Alison, simpatică foc, îmbrăcată într-o rochiţă pe care Connie o scosese din uriaşul ei pod.

— În faţă, pe stânga.

Ne-am găsit locurile pe rândul al şaselea, în spatele lui Connie şi al unui grup de doamne în vârstă, care comentau ultima lor călătorie pe Amazon.

Grupul Ping, o familie reuşită de muzicieni, îşi făcu intrarea pe scenă.

Privii programul concertului şi mârâii.

— Ce s-a întâmplat?

— Ravel. Ar trebui ca „Prietenii muzicii” să construiască „Camera Celor Ce Nu Suportă Ravel”, să avem şi noi unde să ne retragem.

Mătuşa Connie se întoarse către mine, spunându-mi să mă potolesc. Prima vioară îşi făcu debutul, restul grupului urmând-o în galop, interpretând un Mozart de calitate. M-am uitat prin programul scris în stilul plin de înfloriturі al nevestei lui Scooter; Eleanor reuşise să facă ispititoare bucata de Ravel, dar când se ajunse la ea, constatai că mi-am făcut iluzii degeaba.

E ceva cu Ravel. Muzicienii îl adoră. Rareori se dă vreun concert aici fără Ravel, la fel cum rareori se fac filme fără muzica francezului. I-am şoptit lui Alison că formaţia de vânători de capete din Noua Guinee cântă din Ravel pe ţestele vecinilor lor, cel puţin o dată pe seară.

Cum era de aşteptat, sala se goli. Doar jumătate din auditoriu s-a mai întors după pauză; ghinionul lor, întrucât cvartetul se transformă în cvintet, apelând la serviciile unei ditamai pianiste îmbrăcată în roşu. Ţopăia pe scaun precum un jeep Cherokee pe hârtoape şi îşi scutura părul lung şi negru cu atâta fantezie, încât mă întrebam cam cum ar fi să ne tăvălim pe jos, făcând dragoste. După ce îşi termină reverenţele, grupul atacă o piesă de Corelli, compusă parcă pentru a face şi îngerii să plângă.

— Iisuse! spuse Alison cu sufletul la gură când terminară de cântat.

— Un simplu oftat ar fi fost suficient, sau un „mulţumesc”.

— De ce mă corectezi mereu?

Privii părul cărunt al mătuşii, care aplauda cu entuziasm şi spusei:

— Deoarece aşa mi-au făcut şi mie, în tinereţe mătuşă-mea Connie şi cu părinţii mei, şi bine au procedat, pentru că

acum ştiu ce, şi când se cuvine. Te face să te simţi în largul tău, indiferent unde te-ai afla.

— Dar, Ben, se impunea un „Iisuse!”

Am recunoscut că de data asta avusese dreptate şi m-am gândit să mă revanşez cu o îngheţată de la magazinul general. Alison era astăzi într-o dispoziţie foarte matură, aşa că m-a întrebat, ezitând cum făcea întotdeauna, când îi era frică să nu fie dezamăgită:

— N-am putea merge la recepţie, să-i cunoaştem pe interpreţi?

— Mda, aş vrea s-o cunosc pe doamna în roşu.

— Ben, te rog spune „da” şi nu „mda”.

Cucoana în roşu se dovedi a fi la fel de voioasă şi în afara scenei, ceea ce o cam făcu geloasă pe Alison, până când violonistul o băgă niţel în seamă. Datorită lui a visat cu ochii deschişi, tot drumul de întoarcere. Am condus-o până la uşa magaziei.

— Mulţumesc de invitaţie.

— Eu îţi mulţumesc pentru că ai venit… Ben?

— Ce-i?

— Am auzit că te interesează domnul Hopkins.

— Da?

— Ar fi trebuit să mă întrebi pe mine despre asta.

— Ei, chiar aşa?

— Puştii cei mari l-au văzut în noaptea aia.

— Când?

— Târziu.

— Unde?

Se trase înapoi, iar eu îmi dădui seama că o prinsesem de umăr, strângând-o zdravăn.

— Scuze, spusei, făcând un pas îndărăt. Ce vrei să spui, draga mea? Cine l-a văzut?

— Nu ştiu. Băieţii mai mari. Se plimbau noaptea cu motocicletele şi l-au văzut.

Motociclete. Pe vremea când eu eram „băiat mare”, adică de paisprezece – şaisprezece ani, mă plimbam şi eu cu

prietenii, dar pe jos. Azi „băieţii mari” merg doar pe motociclete, pe care noi nu le băgăm în seamă, când numărăm anii rămaşi până la obţinerea carnetului de conducere.

— Pe unde l-au văzut?

— La petrecere, la Fisk.

— Afară, la grătar?

— Nu. Ştii tu. La petrecerea oamenilor mari. Petrecerea din jacuzzi.

— E foarte important. La ce oră? Mă aplecasem şi o priveam drept în ochi.

— Târziu. Cred că pe la miezul nopţii.

— Şi ei ce căutau la ora aia la petrecere?

— Unii au trecut pe acolo, sperând să poată vedea câte ceva.

— Ce să vadă?

— Ştii prea bine. Jacuzzi-ul. Cu oameni mari în el.

— Şi l-au văzut pe domnul Hopkins, venind la petrecere la miezul nopţii?

— Aşa cred.

— Cu Blazer-ul?

— Îhî. De culoare albastră S10, cu apărători de vânt.

A fost singura dată când nu i-am cerut să spună „da” în loc de „îhî”.

Întrebasem deja vreo cincisprezece oameni dacă l-au văzut pe Reg, şi uite cine avea răspunsul! Tocmai vecinica din curtea din spate! M-am gândit imediat să mă iau de Michelle şi de Duane, care mă asiguraseră că Reg nu fusese la ei. Dar asta era o acuzaţie prea gravă pentru a o putea susţine doar cu povestea unei puştoaice. Era mai bine să o iau pe ocolite.

Bill Carter fusese şi el. Bill construise o casă de şase sute de mii de dolari, pe care nu reuşise s-o vândă. Ăsta ar putea fi un pretext pentru un agent imobiliar.

Capitolul 7

Bill Carter trântise casa pe o poziţie nu prea fericit aleasă, fără să-i pese de un deluşor superb, aflat la douăzeci de metri mai în spate. Aleea de acces, ca o pistă de raliu plină de curbe, şerpuia exact acolo unde putea distruge cel mai bine intimitatea locului. Curtea din faţă semăna cu mormântul lui Moby Dick.

— Sherry te roagă s-o scuzi, a trebuit să plece, Ben.

Îmi convenea de minune. Pe lângă că era cam temperamentoasă, Sherry mai reprezenta creierul familiei, aşa că preferam să discut singur cu Bill. M-am prefăcut că-mi pare rău, apoi l-am rugat să-mi arate casa.

Bill se mândrea cu bucătăria lui, utilată cu accesoriile ieftine şi proaste de la Garland şi Sub-Zero; era şi mai mândru de oglinda de toaletă de la parterul casei, care permitea oaspeţilor când apăsau pe butonul soneriei să-i admire din plin comoda cu bibelouri de porţelan.

— Tot ce vezi, zise Bill radios, e conceput de arhitecţi. I-am spus că voi folosi informaţia. Întotdeauna l-am simpatizat pe Bill. Avea tipul de optimism necesar celor din branşa lui, fără de care nu poţi construi case de vânzare.

— Nu-mi vine să cred, Ben. Mă aşteptam să se vândă ca pâinea caldă. Fir-ar să fie de recesiune.

— Ce porcărie, Bill. Nu era prima dată când ajunsesem la concluzia că, în ultima vreme, sloganul societăţii noastre devenise: „Dracu’ m-a pus s-o fac”.

— Deci, ce părere ai?

— Nu ştiu ce să spun, omule. I-ai dat exclusivitate lui Fred.

— Ţi-am spus, am terminat-o cu Fred. Îl concediez.

— Mda, dar dacă Fred n-a putut s-o vândă…

— Fred e cu capul în nori. Spune că cer o groază de bani pentru… Ştii cum a numit-o? O casă de periferie fără periferie. Ce zici de atâta tupeu?

Cel mai bun concurent al meu pusese punctul pe „i”. Bill Carter avea nevoie de un cumpărător suficient de grăbit să urce pe scara socială, încât să nu-i pese unde o să locuiască vreo doi ani. Numai că genul ăsta nu cumpără case în

pădure. Ăştia se strâng în turme, prin fundături, ca aceea unde stau Rick şi Georgia Bowland.

— La naiba, Ben. Tu ai fi putut-o vinde într-o săptămâna.

Îşi sublinie complimentul, bătându-mă prieteneşte pe umăr, gest care, venind de la un fost apărător al dreptăţii, mă umplu de sentimente camaradereşti. În şcoala primară, te puteai bizui pe el, când aveai probleme cu bătăuşii.

— Dar nu cu şase sute de mii, i-am zis eu, cu gândul că nici Donald Trump, aflat în cel mai prolific an al său n-ar fi fost în stare s-o vândă.

— Bine, ai dreptate. Vinde-o cu cinci sute cincizeci.

— Nu prea se găsesc clienţi, pentru aşa ceva… O să încerc.

— Reclamă! Va trebui să-i faci mai multă reclamă.

— Costă bani, precizai eu.

— Oricât vrei, amice. Ţi-i avansez din comision.

— N-aş prea crede.

I-a căzut faţa. Mă ştia prea bine, dar iar se îmbătase cu apă rece. Mormăi, frustrat:

— Şi bănuiesc că o să mă taxezi şi cu comisionul obişnuit?

Aşteptam întrebarea asta, aşa că i-am spus cu cel mai generos zâmbet posibil:

— Nu. Reduc cu unu la sută. Îţi iau numai cinci la sută.

— Fred voia patru la sută! protestă el indignat.

Ştiam că nu-i aşa, dar nu voiam să-l jignesc, făcându-l mincinos.

— În mod obişnuit, eu iau şase. De dragul amintirilor, reduc la cinci.

Bill făcu o mutră de urs, dar era prea amabil ca să-mi arate şi colţii.

— Întreabă-i pe Duane şi pe Michelle cât le iau pentru afacerile lor cu terenuri. Sau întreab-o pe Janey Hopkins, cât îi lua Fred lui Reg. Eu cer cinci clienţilor buni şi prietenilor.

Bill semăna din ce în ce mai mult cu un urs. Nu reuşise însă să mă sperie, abia dacă arăta ca un ursuleţ simpatic, dintr-o grădină zoologică.

— Ce naiba, Bill, erai de faţă la discuţia pe care-am avut-o cu Reg, în birou, despre afacerea de pe Church Hill Road. Atunci cât v-am taxat?
— Cinci.
— Am vândut?
— Mda. Ai vândut.
— Cât a durat?
— Trei luni.
— Ai obţinut cât ai vrut?
— Mda.
— Cum părea Reg, când a plecat de la petrecere în seara aia?
— O, părea în regulă. Nici o proble…
— Pe la cât a plecat?
— Despre ce vorbeşti?
— Mă întrebam pe la ce oră a plecat Reg de la petrecerea lui Fisk. Era trecut de miezul nopţii? Acum arăta ca un urs îngheţat bocnă, surprins de-o furtună de zăpadă. Numai ochii i se mai mişcau, alunecând uşurel, de la mine spre nodurile din duşumeaua de arţar şi îndărăt.
— Despre ce vorbeşti, Ben?
M-am îndepărtat şi am intrat în sufragerie. Bill mă urma şovăind. Dincolo de uşa glisantă se vedea o minunată terasă din pietriş fin acoperită cu dale de piatră.
— Singur ţi-ai făcut terasa?
— Mda.
— A ieşit bine.
Acoperirea unei terase cu pietriş fin costă mai ieftin decât să torni beton; asta e una din economiile cu care sunt de acord. Rezistent şi poros, stratul este mai blând decât cimentul şi mai puţin rigid, nu crapă – lucru destul de important pentru iernile din Noua Anglie -, iar în zilele fierbinţi lasă pământul să absoarbă căldura soarelui, permiţând piciorului desculţ să calce în voie. Trebuie însă să fii prudent în alegerea meseriaşului. Rosturile prea late

lasă buruienile să crească. La Bill, rosturile erau foarte înguste.

— Reg a plecat înainte, sau după miezul nopţii?

— Nu l-am văzut.

— Parcă spuneai că n-avea nimic.

— Nu l-am văzut plecând, asta voiam să spun.

— Aha.

Am dat din umeri şi mi-am rotit privirile în căutarea unui subiect de care să mă agăţ:

— De unde-ai luat candelabrul?

— L-a cumpărat Sherry, la o licitaţie.

Am încercat să mi-o imaginez pe Sherry strecurându-se printr-o încăpere cu obiecte de vânzare, năucindu-l pe licitator cu un preţ oarecare. Reuşisem cu brio.

— Drăguţ. Merge la fix cu camera… Bill, ascultă-mă. Mai discută şi cu alţi brokeri. Încearcă la cei cu autorizaţii. Poate îţi găsesc ei pe cineva. Dacă nu, sună-mă să văd ce pot face.

Avea o privire crâncenă. Îi pierise orice urmă de amabilitate. Asta ca să ne înţelegem de la început. Te sfătuiesc să încerci cu mai mulţi odată. Nu merge numai cu unul singur.

Bill Carter îmi spuse că o să se mai gândească.

M-am urcat în maşină şi am pornit-o direct către casa lui Fisk de pe River Road, rugându-mă ca Bill să n-o sune pe Michelle înainte ca eu să ajung acolo.

Pajiştea din faţă era presărată cu tot felul de copaci. Kousa înflorise; perii, cireşii şi merii pădureţi îşi pierduseră deja frunzele. Plantaţi prea apropiaţi, îngustaseră aleea de acces, ducându-te cu gândul la o pepinieră suprapopulată.

Se ivi şi casa, o harababură de detalii arhitectonice, aparţinând mai multor stiluri, cu un acoperiş mansardat, care-i făcea pe unii s-o considere în stil colonial francez, în ciuda istoriei care atestă că majoritatea coloniştilor francezi din Noua Anglie se îngrămădiseră în barăci, aflate la periferiile oraşelor englezeşti.

Odată, într-o seară la Yankee Drover, Fred Gleason şi cu mine jurasem solemn în fundurile paharelor, să-i tragem un zece la sută, suprataxă pentru orice afacere cu aşa-zise case în stil colonial francez. Nu ştiu ce-a făcut el, dar eu mi-am respectat făgăduinţa; cea mai mare porcărie a fost când am constatat că lumea plătea cât ceream. Dacă Duane şi cu Michelle s-ar hotărî vreodată să vândă, conacul lor de şapte sute cincizeci devenea de minim opt sute douăş‘cinci de mii. Era de-adevăratelea bine întreţinut. După ce îşi terminaseră noua sală de petreceri, zugrăviseră întreaga casă. Totul arăta nou-nouţ, frumos şi curat.

Duane mai folosea încă o camionetă – un Power Wagon de lux, super-accesorizat. Acesta nu se afla pe alee. Michelle trecuse pe maşini europene, fâţâindu-se prin oraş cu un Audi Quattro, după care îmi curgeau balele. Audi-ul aştepta pe aleea circulară din faţa intrării principale, roşu şi apetisant ca un măr. Am parcat lângă garaj şi am ciocănit la uşa din spate.

Ţăcănitul tocurilor înalte răsună grăbit pe podeaua bucătăriei şi, în secunda următoare, Michelle deschise uşa. Era machiată şi parfumată. Arăta extrem de bine în costumul a cărui fustă i se mula pe coapse, oprindu-se chiar deasupra genunchilor. Dacă n-o plăceam pe Janey Hopkins, ca urmare a unei reacţii chimice, în schimb, din acest punct de vedere, Michelle mă atrăgea foarte tare.

— Ben? Bună! Intră sunt cam pe fugă. Ce s-a întâmplat? Le-a plăcut Muntele Morris?

Mă trase iute înăuntru şi, arătând către filtrul de cafea, spuse:

— Cafeaua-i fierbinte. Acum am făcut-o.

— Mulţumesc. Fără zahăr.

Se duse şi umplu o ceaşcă, în timp ce în imaginaţia mea apărea un jacuzzi plin-ochi. Se întoarse către mine, cu ochii negri strălucitori şi cu un zâmbet larg – personificarea expresiei „frumoasă şi deşteaptă”, aplicată unei spicheriţe de la CNN – şi cine n-ar fi avut chef să sară pe

prezentatoare şi s-o trântească în pat, în serile când ştirile se dovedeau cam plicticoase?

— Ia loc, ia loc. E doar un prânz la club. Mă vor aştepta.

Mă aşezai la o masă din lemn de arţar.

— Zi-mi: cum a fost? întrebă ea, împingând zahărul către mine şi oferindu-mi o linguriţă. Avea nişte degeţele durdulii care, alături de bulboanele din jacuzzi, sugerau ceva foarte erotic în mintea mea.

— Aşadar? Le-a plăcut?

— Le-a plăcut peisajul.

— Foarte bine. Deci?

— Din păcate, i-a însoţit o prietenă, căreia i-a dat prin cap să le debiteze o poveste de groază despre nişte cunoscuţi de-ai ei care au trecut prin nişte întâmplări înspăimântătoare, încercând să-şi construiască o casă pe un loc asemănător.

— Şi ei au ascultat-o?

— Parcă le intrase un ţânţar în urechi. Oricum, se întorc săptămâna viitoare, ceea ce înseamnă că nu şi-au pierdut încrederea în mine. Cine ştie?

— Eh, mai sunt şi alţii pe lumea asta… Erau din New York?

— Exact, ăştia-s cu banii.

— Mi-e drag de ei. Îţi mulţumesc, Ben. Termină-ţi cafeaua. Trebuie neapărat să ajung la club. Sunt în comitetul de susţinere a lui Steve.

— Am văzut autocolantele făcute de Georgia. Chiar îl susţii pe Steve, contra lui Vicky?

— E timpul să facem o schimbare, Ben. Ştiu că ţi-e prietenă, dar a cam rămas în urmă.

— A făcut o treabă nemaipomenită; acum trei ani era să ne ducem de râpă… chestie pe care-o ştii prea bine.

— Nu poţi rezolva problemele din Newbury aruncând în dreapta şi în stânga banii publici; cel puţin, nu atâta vreme cât ai redus taxele. (În traducere: a redus din nou bugetul şcolar şi i-a obligat pe constructori să respecte zonele.) Spre cinstea ei, Michelle nu era împotriva lui Vicky din

cauza aşa-ziselor crime şi dezordini; pentru ea contau numai banii.

Biata Vicky. Tinerele membre ale clubului, femei care aveau la dispoziţie şi timpul, şi energia necesară, precum Michelle Fisk, Sherry Carter şi Georgia Bowland, vor putea ocupa primele pagini în Clarion, cu figurile lor zâmbitoare şi fotogenice, toate arzând de nerăbdare să câştige Steve.

— Organizăm o seratădansantă pentru a strânge fonduri. Ce zici de sloganul: „Daţi din picioare pentru Steve”?

Mă pregăteam să spun că sloganul sună la fel de prietenos, de parcă i-ai îndemna la o încăierare. Mi-am muşcat limba. Vicky va găsi momentul oportun s-o rostească în mod public.

— Georgia se gândea la: „Dansaţi pentru La France”.

— Cam exagerat. Eu aş rămâne la „Daţi din picioare pentru Steve”… Ştii, tocmai am avut o conversaţie cu Bill Carter.

— Perfect. O să vinzi şi casa lui. Of, în ce încurcătură s-a băgat cu casa aia! Numai tu o să-l salvezi, Ben. Haide, bea, trebuie să plec. Îmi luă cana şi se îndreptă spre chiuvetă.

— Bill spunea că Reg a fost la voi la petrecere.

Pe faţă i se aşternu un zâmbet mic şi poznaş, se răsuci scurt pe călcâie, apoi se aşează. Cu coatele sprijinite pe masă şi bărbia în palmele plinuţe, se uită la mine mai degrabă mirată, decât supărată.

— Ce-i asta, Ben? Nu pricep.

— Tu mi-ai spus că Reg n-a fost aici în noaptea morţii lui, în vreme ce Bill mi-a zis c-a fost.

— Şi ce-i cu asta?

— De ce nu mi-ai spus că a fost aici?

— Nu sunt obligată să-ţi spun adevărul.

— Poftim?!

— M-ai auzit foarte bine. Nu te priveşte cine a fost la mine.

— Reg mi-era prieten. Şi a murit în noaptea aia. Iar văduva lui m-a întrebat…

— Văduva lui? Ben, văduva lui l-a părăsit. Ce dracului o priveşte pe ea unde a fost Reg în acea noapte?

— Michelle…

— Ben, ai întrecut măsura. Ce naiba, suntem prieteni. Noi doi ne cunoaştem de multă vreme, pe Duane îl ştii de-o viaţă, şi totuşi vii cu chestii din astea. Nu-ţi cunosc motivele, dar nu e corect.

În timp ce vorbea, îşi ridicase bărbia din palme, iar ochii-i aruncau flăcări; reuşi să se stăpânească şi zise, ridicându-se de pe scaun:

— Acum chiar trebuie să o iau din loc.

— La cât a plecat Reg?

— Era unu şi zece.

— Unu şi zece fix?

— Atât arăta ceasul, zise ea, arătând spre copia unui „Regulator” într-o carcasă din stejar, prea lucitoare. Vrei să ştii de ce a plecat la unu şi zece? Pentru că l-am dat afară. Vrei să mai ştii şi de ce?

— Da, vreau.

— Pentru că în bucătăria mea, la masa mea, pe care copiii mei mănâncă dimineaţa micul dejun, el trăgea heroină pe nas.

— L-ai văzut tu?

— Venisem după gheaţă. Aparatul de făcut cuburi aflat în bar se golise; l-am găsit aici, chiar pe locul în care stai tu, în faţa unei dâre de vreo juma’ de metru de heroină presărată.

— De unde ştii că era heroină?

Îmi aruncă o privire ca o vâlvătaie, dar apoi mă surprinse prin tonul potolit cu care spuse:

— De fapt, n-am ştiut. Era un praf alb. Am crezut că-i cocaină. Abia mai târziu, când am auzit că a murit din cauza heroinei, mi-am dat seama că asta avea pe masă.

— Atunci l-ai dat afară?

— Bineînţeles. La mine în casă nu accept droguri… Mă rog, din când în când, se mai întâmpla să mai trag câte-o

ţigară cu Duane. Mai primeşte cadou una cu „iarbă” de pe la puştii care lucrează la el. Cred că-i încântă gândul că şeful lor şi cu nevastă-sa se fac praf. El nu le cere. E ilegal. Cui îi trebuie? Dacă vreau s-o iau razna, pot să mă-mbăt cu vin. Iar Duane, cu bere.

Am aprobat dând din cap. Era mai simplu şi mai cinstit cu alcool.

— Reg ce-a zis?

— Habar n-am. Nu l-am auzit, zise izbucnind, spre surprinderea mea, într-un hohot de râs. Zbieram ca o apucată. Păcat că n-ai fost de faţă, Ben: „Afară din casa mea! Ieşi dracului afară!”… Nu m-ai fi recunoscut. Eram furioasă. La naiba, mai întâi dă buzna neinvitat, apoi se furişează în bucătărie. Dezgustător. A fost într-adevăr o măgărie din partea lui.

— Şi el ce-a făcut? A plecat pur şi simplu?

— Şi-a strâns mizeria şi-a plecat. Venise şi Duane, auzise urletele mele. M-a liniştit şi ne-am întors la invitaţi.

— Le-ai spus ce se întâmplase?

— Nu. Mă rog, au văzut maşina plecând, dar nu le-am povestit toată tărăşenia. Nu-i privea. Reg avea o grămadă de belele şi era prietenul nostru, iar eu nu puteam să-l vorbesc de rău în faţa lor.

— Am priceput.

— Acum înţelegi de ce te-am minţit?

— Ca să-l aperi.

— Altul n-ar fi făcut-o.

— De-aia m-a rugat şi Janey să văd ce-a fost.

— Janey vrea banii de asigurare. Pentru numele lui Dumnezeu, Ben! Te-ai prostit? Ea vrea banii… Dacă-i poate obţine, dă-i bătaie. Nu-i aşa? Are copii. Are nevoie de bani. Aşa că, Ben, îţi spun un singur lucru: dacă nu povesteşti ce ţi-am spus şi nu se află atunci va trebui să repet povestea vreunui detectiv de la asigurări. Înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg.

— Bravo! Acum plec. Regret că ai nimerit la mijloc. Sper că rămânem prieteni. Îmi întinse, timid, mâna. I-am strâns-o.

— Sper să n-ajungem la detectivi. S-a răspândit însă zvonul că ar fi fost un tip la petrecere şi că a ieşit scandal. Dacă vor începe cercetările, probabil că o să se afle.

— Dacă te potoleşti cu dezgropatul, acum că ai aflat ce te interesa, poate se vor linişti spiritele.

— Reg a fost tipul?

— Poftim?

— Ascultă-mă, Michelle. Toată lumea vorbeşte despre petrecere. Se mai spune despre câţiva care s-au distrat în toate felurile în jacuzzi. Alţii vorbesc despre o persoană care a spart petrecerea, probabil o femeie, şi apoi a fugit în pădure. Deci, a mai fost şi altcineva?

— Ţi-am povestit ce s-a întâmplat.

— Mda, mă rog… Auzi, praful ăla, ar fi putut fi cocaină şi nu heroină?

— Putea fi şi lapte praf, la cât mă pricep eu. Dar cine ar trage pe nas lapte praf de pe o bancnotă de douăzeci de dolari?

— Te superi dacă încerc să găsesc vreo urmă pe masă? Aş putea-o duce la laborator.

— Am curăţat masa de douăzeci de ori de atunci.

— Poate găsesc ceva prin crăpături. Cum ar fi aici, între plăci.

— Ben, mă calci pe nervi. Vreau să pleci.

M-am ridicat şi am ieşit.

Mă urmărea cu privirea din uşa bucătăriei, cu braţele încrucişate, neagră de furie. Când era gata să ajung la maşină, ţipă:

— Chiar profiţi de prietenia noastră, Ben.

— Auzi, el trăgea pe nas ce era pe masă sau voia să ascundă ce găsise acolo?

— Du-te-n…

— Aşa a fost?

— A tras pe nasul lui nenorocit până la ultima firimitură. Eşti mulţumit?

Nu eram mulţumit. Jumătatea mai sensibilă a creierului meu o credea pe Michelle. Cealaltă refuza. Mă gândeam că voi deveni mai înţelept, dar nu şi mai fericit, după ce voi discuta cu Ted Barrett. Nu aveam cum s-o fac până la terminarea cursurilor, deci îmi rămâneau vreo trei ore, timp în care puteam enerva pe altcineva. Gândindu-mă cine ar putea fi alesul, mi-am zis că dacă tot i-am întrebat pe toţi din oraş despre Reg, de ce să nu încerc să aflu ceva direct de la sursă?

M-am dus la casa lui Reg.

Un derbedeu rupsese afişul lui Fred Gleason cu „De vânzare”. L-am pus la loc, apoi m-am retras puţin, să-i admir munca lui Reg. Stuful mi se părea o ciudăţenie, dar ciudat sau nu, acoperişul, pereţii cu stucatură şi ferestrele minuscule erau atât de exact proporţionate, încât n-ar fi surprins pe nimeni dacă ar fi ciocănit la uşă regele Richard Inimă-de-Leu, să pretindă droit du seigneur.

Cheia se afla în broască.

Deşi ne aflam în toiul verii, înăuntru se simţea răcoare ca în orice casă nelocuită. Era puţină dezordine, de parcă poliţia ar fi căutat, fără prea mare tragere de inimă, o dovadă importantă ştiind prea bine că nu se afla acolo. Reg optase pentru varianta bucătărie-salon în fundul casei, de când Janey luase copiii. Am găsit un ambalaj gol de la Lorenzo’s Pizza Palace, facturi încă nedesfăcute, aiureli care vin prin poştaşi ziare de săptămâna trecută.

Deasupra căminului tronau nişte coarne de elan, prea mici pentru a domina încăperea. Dacă animalul ar fi fost niţel mai tânăr, paznicii rezervaţiei din Munţii Stâncoşi i-ar fi arestat pe Reg şi Duane pentru braconaj. Peştele-sabie de pe peretele opus era suficient de mare pentru a scufunda o ambarcaţie Montauk şi părea suficient de furios pentru a face shish kebah din întregul echipaj.

M-am aşezat într-un fotoliu dinaintea unui televizor cu diagonala de şaptezeci de centimetri. Pe măsuţa alăturată se afla o ceaşcă de cafea, încă plină de zaţ, şi o carte de Eric Sloane, deschisă, despre hambare şi poduri acoperite. Am închis-o ca să nu i se strice copertele, nu înainte de a vedea că Duane Fisk scrisese pe prima pagină: „La mulţi ani, bătrâne. Acoper-o şi pe asta cu stuf!, 17 iulie, 1989”.

Aveam şi eu cartea. O primisem de la tata. Sloane o scrisese în ‘55. Fusese printre primii care înţeleseseră că periferiile şi autostrăzile interstatale vor face să dispară urgent Noua Anglie a secolului al XIX-lea. Fusese un cadou aniversar cam morbid. Dar pentru un artizan precum Reg, ce cadou putea fi mai potrivit decât o poveste cu ilustraţii despre meseriile odată atât de răspândite pe la noi, acum dispărute?

Am apăsat pe butonul telecomenzii. Ultimul program la care se uitase fusese CNN. Am ridicat receptorul telefonului şi am apăsat pe butonul care repetă automat numărul ultimului apel. Am ascultat ţăcănitul, în timp ce se forma.

— Pizza Lorenzo Laura la aparat.

— Bună Laura. Ben la telefon, spusei eu, bucuros că-mi venise ideea.

— Bună, Ben… Vrei să comanzi ceva?

— Auzi, Laura, îţi aminteşti când a comandat ultima dată Reg o plăcintă?

— Vinerea de dinaintea morţii sale. De atunci nu l-am mai auzit.

Mai era un lucru la care mă pricepeam foarte bine, şi anume că voi reuşi să aflu ce a făcut Reg, timp de cinci ore, de când l-a văzut Vicky trecând pe la Fisk şi până la ora când a mâncat îngheţată cu fistic la Doctor Mead. Mă mai întrebam cum de reuşise să parcurgă tot drumul, de la uşa bucătăriei lui Michelle şi până la pod, unde supradoza îl doborâse.

Şi, că tot veni vorba, ce căutase la pod? Am luat din nou cartea în mână. Se deschise la pagina la care o lăsase Reg.

Nu scria nimic despre poduri, ci doar de structura hambarelor. Pe margine, Reg schiţase un hambar. Urma să piardă casa la divorţ, deci ar fi avut nevoie de alta. De ce să nu-şi construiască singur una din lemn?

Poate că doza prizată la Michelle nu fusese cea mortală. Poate că Duane şi cu Michelle nu fuseseră ultimii care l-au văzut în viaţă. Se întâlnise cu cineva la pod? O întrebare bună.

Mă ridicai din fotoliu, încuiai uşa şi pornii către podul acoperit.

Podul era descris în cartea lui Sloane. Construit în 1851, rezistase atâta vreme; alte două au fost spulberate de ape, de-a lungul timpului. Fermierii şi minerii de la zăcămintele de fier reuşiseră să facă treabă bună: construiseră o ramă solidă, de concepţie mai nouă, care le-a permis să câştige în lungime şi să înalţe mult podul pentru a nu fi inundat, ca celelalte două.

Înăuntru era răcoros şi slab luminat. Am apreciat după ferestre cam pe unde se aflase Blazer-ul. M-am aşezat pe o bucată de lemn, încercând să-mi imaginez cum a fost când a intrat Blazer-ul acolo. Oricât mă străduiam, nu reuşeam să pricep ce motiv ar fi avut să oprească. Podurile vechi de lemn, şi cu atât mai mult ciudăţeniile astea acoperite, sunt nişte locuri care îţi dau fiori. Nu ştii niciodată când o să cadă. De ce te-ai opri atunci pe el? Ai bloca accesul în rezervaţia indienilor, şi aşa destul de furioşi pentru abuzurile la care erau supuşi.

Rumegam totul, încercând să pun cap la cap toate nepotrivirile, în timp ce soarele îşi proiecta lumina prin ferestrele dreptunghiulare, pe podeaua de lemn. Oare pe Marian n-o deranjaseră aspectele astea în timpul cercetărilor? Oare nu mormăise şi Moody vreun „Ceva e putred pe aici”? Ori poate că Marian, o adevărată profesionistă, găsise vreo dovadă care să-i confirme bănuielile versatului Moody?

Mă cam îndoiam. Mai ales pentru că nu chemase la faţa locului maşina special dotată de la Brigada pentru cazuri importante. Nu era greu s-o învinovăţeşti pe Marian de superficialitate, căci acceptase prea repede varianta cu supradoza. Şi, totuşi, Marian nu fusese avansată la gradul de sergent pentru greşelile comise. S-ar putea să nu fi avut nevoie de maşina specială.

Scooter publicase o fotografie de-a ei, împreună cu Ollie, amândoi în patru labe în spatele Blazer-ului; Ollie părea un rinocer care-şi căuta lentilele de contact. Marian arăta bine. M-am aşezat şi eu în patru labe, căutând pe acolo pe unde ar fi trebuit să fie spatele Blazer-ului. Am găsit aşchii de lemn, noroi uscat, praf şi pietricele, toate împrăştiate după o săptămâna de circulaţie. Căutai printre scândurile podelei. Pe locul luminat de razele soarelui, ceva sclipitor îmi atrase atenţia. Am scos cu grijă o bucăţică din stratul de vopsea albastră de pe maşina lui Reg.

Părea logic ca numeroase asemenea bucăţele să fi fost găsite de către Marian şi Ollie, înainte de deschiderea podului pentru trafic, lucru ce dovedea că zgârieturile maşinii proveneau de pe pod. Mă simţeam totuşi destul de mândru de descoperirea mea, însă nu suficient pentru a încasa cecul lui Janey. Nu încă.

Capitolul 8

Mirosul înţepător al talaşului de stejar, combinat cu cel de aluminiu topit, îmi trezi amintirile orelor de atelier dintr-a şaptea. Bătrânul domn Tyler ieşise la pensie şi acum îi luase locul Ted Barrett, atrăgătorul constructor ratat; acum el îi trimitea pe copii acasă, la mamele lor, cu figurine de lemn sculptate în formă de purceluş, cu felinare pentru pompa de apă din curte, ori cuţitaşe de deschis corespondenţa. Stăteam în pragul uşii cu nările pline de mirosurile atelierului, privindu-l cum instruia un grup de colegi de-ai lui Alison să nu stea niciodată în spatele joagărului. Cu vocea lui adâncă şi impunătoare, Ted continuă:

— Odată a zvârlit un drug de doi metri prin fereastra asta. Copiii se întoarseră către fereastra în cauză, aflată la vreo cincisprezece metri în spatele joagărului şi glasurile lor reunite scoaseră un „Ahh” prelung.

— A spart geamul şi a trecut prin jaluzele. A zburat până departe, peste parcare şi a aterizat tocmai pe maşina directorului.

Copiii chicotiră. Se auzi clopoţelul. M-am dat la o parte şi ei o zbughiră afară ca iepurii.

Îl admiram. Majoritatea antreprenorilor care o dăduseră în bară dispăreau, lăsând în urmă depozitul de lemne şi atelierele, care suportau tot greul. Ted îl pusese pe Tim Hall să organizeze totul, în mod corect şi legal, şi îşi plătea datoriile. Nu îi era uşor dintr-un salariu de profesor, chiar şi împreună cu Susan, asistentă medicală la o policlinică din New Milford.

— Ben – mă salută el şovăielnic şi mi-am dat seama că Michelle mi-o luase înainte.

— Am auzit de la domnul Tyler aceeaşi poveste, când eram într-a şaptea.

— E bună dacă ţine. Joagărul ăla e mortal dacă te-apucă.

— Partea cu maşina directorului n-o ştiam. Mi-a plăcut.

Ted se întoarse şi făcu câţiva paşi. L-am urmat, într-un colţ mai retras al atelierului. Se aşeză la birou şi privi o clipă fotografia lui Susan, care atârna pe perete. Fusese făcută de Scooter MacKay pentru Clarion, ediţia de Crăciun din iarna în care Susan fusese preşedinta comitetului pentru adopţii din Newbury. Pozând alături de o turmă de animale împăiate, primite ca donaţii, arăta tot atât de frumoasă şi de radioasă, pe cât ar trebui să arate un înger în ajunul Crăciunului – ochii adânci, privirea caldă, părul platinat, o gură despre care ai fi vrut să scrii o poveste; iar cine nu crede în îngeri, sigur şi-o închipuia ca şef de personal al lui Moş Crăciun.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă Ben.

— Minunat. La fel mă gândeam şi eu.

Privi ceasul din perete. Clopoţelul sunase terminarea orelor. Speram să fi ajuns mai-nainte ca el să fi vorbit cu Susan.

— Ai terminat aici? l-am întrebat.

— Mă întâlnesc cu Duane şi cu Michelle la ferma Gill. Vii şi tu?

Auzisem că voiau să demonteze un staul vechi, ca să-l mute pe una din proprietăţile lui Duane, de pe Mount Pleasant.

— Mai bine mergem cu maşina ta şi mă aduci după aceea înapoi, să o iau pe a mea.

— Nu, mai bine vino cu a ta. Eu trebuie să mai stau acolo, să pun umărul.

Am ezitat. Preferam să vorbesc singur cu Ted, dar aveam întâlnire la şase cu Rita Long, la un pahar de vorbă, cu posibilităţi de cină, poate şi de altceva, după aceea. Cum şi ea era mereu pe drumuri, trecuseră câteva săptămâni de la ultima noastră întâlnire.

— Până la ce oră stai acolo?

— Avem de lucru până se întunecă.

— Vin cu maşina mea.

La gândul că nu alesesem cea mai bună variantă, îmi tot găseam scuze, cum că nu încasasem încă banii de la Janey şi că oricum, nu mă aşteptam să aflu de la Ted mai multe decât ştiam deja de la Michelle. În acelaşi timp, eram conştient că, atunci când era vorba despre Rita Long, standardele mele etice degenerau la nivelul unui flămând, cu o piatră în mână, care descoperă un fazan într-o colivie de sticlă.

Ted încuie atelierul şi semnă condica în biroul directorului. M-am ţinut apoi după Honda lui, spre ieşirea din oraş, şi am urcat pe drumul către Mount Pleasant. Conducea domol, mai degrabă ca un pensionar decât ca un fost antreprenor important, care zbura la volanul unei Corvette până la Long Island Sound, unde-l aştepta un vaporaş. Cu frumoasa Susan alături, fuseseră una din atracţiile oraşului. Şi încă

mai erau. Din mai multe motive: Susan Barrett nu avea nevoie de nici o Corvette ca să năucească un bărbat; chiar şi când trecea la volanul unei vechituri tot se mai oprea circulaţia, iar când ieşea cu Ted la vreun local, se întâmpla ca prietenele ei să-i şoptească la ureche: „Cine-i prietenul tău, cu ochi albaştri?”

O adunătură de muncitori, veniţi din Pennsylvania cu nişte amărâte de camionete, construiau un staul nou-nouţ şi ultramodern la ferma Gill. Muncitorii se împărţiseră în două echipe. Zidarii turnau placa de beton, iar tâmplarii pregăteau cofrajul de lemn, în timp ce nevestele puneau masa sub nişte arţari.

Am oprit o clipă să-l salut pe Fred Gill, care cumpărase turma lui Ellis Butler, când acesta se retrăsese din afaceri. Fred radia ca un tată de nou-născut. Bazinul imens de beton din spatele staulului, îmi explică el, era un rezervor-colector pentru bălegarul împins prin conducte de sub staul, pe care urma să-l împrăştie pe câmp; prin hrănirea vitelor înăuntru, spera să-şi dubleze producţia şi să înjumătăţească costurile, vacile contribuind la creşterea porumbului pentru hrană.

L-am felicitat şi am pornit spre vechiul staul, către care se îndrepta şi Ted, şi unde Duane Fisk şi Bill Carter erau ocupaţi cu scoaterea cuielor şi aranjarea părţilor laterale demontate. Nu eram sigur cum voi fi primit.

Când mă văzu, Duane se apropie în grabă, strigând:

— Hei, Ben. Ai venit la tanc. Lucrurile se desfăşoară rapid în ultima vreme.

Duane era solid ca un taur, puţin mai scund decât mine şi cu o burtă de băutor de bere. Se cam îngrăşase în ultimele luni. Când zâmbea, fălcile i se umflau, iar ochii îi dispăreau, îngropaţi în cute de grăsime.

Am coborât din maşină. Duane îşi înfipse ciocanul la cingătoare şi aruncă cleştele de scos cuie, ca să ne putem strânge mâinile.

— Pari vesel. Care-i treaba?

— O să preluăm partea lui Reg de pe Mount Pleasant. Eu, Bill şi cu Ted. Taxele sunt mici, piaţa e în creştere. Construim patru case, pentru început; cum o vindem pe prima, mai facem încă două.

— Minunat, rostii eu, întrebându-mă care din bănci i-ar fi făcut asemenea serviciu lui Duane, dar în acelaşi timp bucurându-mă pentru el. După cum am mai spus-o, nu eram un adept al construcţiilor de pe Mount Pleasant; din păcate, dezastrul începuse atunci când defrişaseră parcelele şi construiseră drumurile, aşa că nu mai conta panta măcinată, supusă erodării, care devenise golaşă. Cei care vor cumpăra case aici îşi vor planta singuri pomii, iar urmele şenilelor de buldozer vor dispărea treptat, acoperite cu gazon, grădini şi grătare pentru fripturi.

Bucurându-mă pentru ei, am sesizat ce mi se pregătea mult prea târziu, când deja se înfăşurare în jurul meu ca lasoul unui gaucho în jurul prăzii.

— De fapt, Ben, am vrea să-ţi acordăm ţie exclusivitatea, să te ocupi de întreaga afacere.

— Pare o propunere rezonabilă.

— Iar tu ai exact clienţii care ne trebuie. Este, Bill?

— Chiar aşa, zise Bill, în timp ce Ted aprobă cu un neconvingător: „Absolut”.

Ce aiureală. Eu eram specializat în case de provincie – un fel de case de vacanţă pentru newyorkezii avuţi – şi nu întâlnisem încă pe nimeni care să vrea o casă la dracu-n praznic, mai ales una care să aibă şi o intrare de galerie minieră la uşa din faţă.

— Eşti convins că e o afacere pentru mine?

— Fără îndoială.

— Bine. Lasă-mă să-mi consult agenda. Îţi voi da de ştire.

— Aşa-mi placi.

— Până una-alta, pot să te-ntreb ceva?

— Dă-i drumul, zise Duane, deşi Bill îşi recăpăta înfăţişarea de urs înfuriat, iar Ted se înnegrise la faţă.

— Am un soi de problemă. Vezi tu, Janey Hopkins…

— Ea însăşi e o problemă, sărmana. Dar o să accepte târgul. Vrea să iasă din afacere. Ţi-o garantez.
— Bun, dar mai vrea şi altceva: să-i pot certifica că Reg nu se droga cu heroină.
— Dar o făcea!
— Ei bine, acum am aflat şi eu. Mi-a povestit Michelle.
— Atunci, care-i problema?
— Mă rog, în afara faptului că Michelle nu mi-a spus de la început…
— Ţi-a spus mai târziu. Deci, care-i problema ta?
— Problema e că ea nu ştie ce priza Reg. Putea fi şi lapte praf, ca să-i folosesc expresia.
— E mort, zise Duane. De ce nu-l laşi să se odihnească în pace?
— La autopsie au găsit heroină, rosti Bill Carter. Ce mai vrei, Ben?
— Aş vrea să cred asta şi nu reuşesc.
— Michelle ţi-a povestit ce-a văzut. Ce ne tot înnebuneşti?
— Cum arăta când a plecat de la petrecere?
— Nu l-am văzut, zise Ted.
— Nici eu, adăugă Bill.
— L-am văzut eu şi era făcut praf, zise Duane. Haide, Ben, îl cunoşteam de-o viaţă. Crede-mă, era zob.
— Atunci cum de-a reuşit să conducă treizeci de kilometri până la podul acoperit, din care aproape treisprezece pe un drum desfundat?
— Dracu’ ştie? spuse Bill.
— Şi cui îi pasă? mai adăugă Ted.
— Ţie îţi pasă, nu-i aşa? am spus eu privindu-l în ochi pe Duane. A fost cel mai bun prieten al tău. Pentru numele lui Dumnezeu, eraţi ca fraţii.
— Ben, dacă mai continui cu Reg, să ştii că nu mai primeşti slujba de care vorbeam.
— Şi nici o alta, zise Bill. Nici o casă de-a mea.
Ţinând cont de cele petrecute azi-dimineaţă, asta nu era cea mai gravă ameninţare la adresa mea. Ted se înnegri şi

mai tare la faţă, mormăind că el n-are case să-mi ofere, de când face pe profesorul la şcoală.

Duane veni mai aproape, îndreptă către mine un deget la care se tăiase scoţând cuie şi-mi spuse:

— Nici o afacere de la mine. Şi nici de la prietenii mei.

Aceasta era o ameninţare. Firma lui continuase să prospere în aceeaşi conjunctură de piaţă care îl făcuse pe Ted să-şi piardă călătoriile cu vaporaşul şi pe Bill Carter să dea vina pentru toate necazurile sale. Oferind beton ca să ia parte la toate construcţiile, Duane reuşise să nu scape nici un nou proiect din district şi luase parte chiar la cele care se dovediseră nerentabile, dar fuseseră salvate de curând de anumite bănci binevoitoare.

Pe cât era de adevărat că eu mă ocupam de case de provincie, pe atât era sigur că numărul redus al acestora nu-mi putea asigura venitul necesar, chestie pe care Duane o ştia prea bine. Aşa se explică duritatea cu care am ripostat:

— Tocmai mi-ai adus aminte de o parte din trecutul nostru. Mount Pleasant nu s-a numit de la început aşa. Străstrăbunicul meu i-a schimbat numele, pentru a-i potoli pe oameni. Se pare că, datorită proiectului tău, ar trebui să revină la cel iniţial.

— Mda, şi care ar fi ăsta, mă rog?

— Slut Hill, Dealul Stricatei.

— Ce dracu’ vrea să însemne asta?

— Reg a fost şi prietenul meu. El v-ar fi spus la toţi trei să vă băgaţi undeva afacerea dacă m-aş fi aflat într-o situaţie similară.

Spre totala mea surprindere, Duane îşi încleştă pumnii şi-mi preciză că ar fi spre interesul meu s-o iau din loc. Marele Bill Carter i se alătură, trecând în spatele lui, cu pieptul bombat ca un gardian îndârjit, însetat de sânge.

Am izbucnit în râs.

— Glumiţi! Ce faceţi voi, măi băieţi?

Se apropiară, umăr la umăr. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, deşi era cât se poate de clar că Duane se pregătea să mă lovească. Privii în jur. Bill arăta de parcă era gata să mă trimită, cu un pumn, tocmai în districtul vecin. Ted mă urmărea atent. Mirat încă, încercai să-l privesc în ochi; privirile lui trecură prin mine, de parcă nici n-aş fi existat. Muncitorii nu ne puteau vedea, din cauza vechiului staul. Nu ea nici urmă de Fred Gill.

Mi-am scos de pe deget inelul primit de la Academie, ale cărui muchii tăiau îngrozitor, şi l-am pocnit pe Duane direct în ochi. Nimic nu te descumpăneşte mai rău, decât un pumn în ochi, mai ales pentru unul neobişnuit să-l încaseze. Duane se trase înapoi, cuprinzându-şi faţa în mâini.

Bill se băgă între noi:

— De ce dracu' l-ai lovit? întrebă el luându-l pe Duane de umeri.

Simţii o mişcare şi înlemnii. Ted apucase o bârnă zdravănă de cinci pe zece centimetri. Roşu de furie, o balansă înapoi şi îşi lua elan asemeni unui jucător de baseball care se pregăteşte să trimită o minge lungă.

Capitolul 9

Deţinuţii, dintre care unii urmau să-mi devină prieteni, iar alţii duşmani, organizaseră la închisoarea din Leavenworth un concurs atractiv în „cinstea" sosirii mele; se făceau pariuri cât timp, şi în ce mod va supravieţui colegul lor nou-venit, cu guler scrobit. Bursa pariurilor se prăbuşise definitiv, când îmi văzură reacţia, prima oară când îmi fusese viaţa în primejdie. Hoţului îi e frică de hoţ, şi-l recunoaşte imediat. Toţi sociopaţii de faţă îşi dădură seama că eram şi eu, ca şi ei, o maşină ucigătoare, cu mult înainte de a-mi da eu seama. Am avut un noroc chior, că nu am rămas acolo pentru tot restul vieţii, pentru vreo crimă comisă în închisoare.

În situaţiile-limită, ca cele de pe Mount Pleasant, instinctul supravieţuirii iese din sticla lui întunecată. Am încetat să

mai judec, deciziile mele nu mai erau conştientizate. Aşa că în timp ce banalul Benjamin Abbott al III-lea stătea în aşteptare, instinctiv făceam inventarul armelor aflate la îndemână: o bârnă similară celei folosite de Ted; o jumătate de cărămidă; cleştele de scos cuie, aruncat în iarbă de Duane. Mâinile mele apucară cleştele din oţel, de vreo treizeci de centimetri lungime, cu câte o gheară la fiecare din capete. Picioarele mă aduseră chiar în raza pe care urma s-o descrie lovitura lui Ted.

Se pare că şi Ted avea propriul său instinct de supravieţuire, ceva mai civilizat decât al meu, aşa că aruncă bara şi se retrase mormăind: „Iisuse, ce era să fac?” Apoi, văzând că instinctul meu încă nu voia să se întoarcă în sticla lui, făcu cel mai înţelept lucru: se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Pornisem în urmărire, ţintindu-i spinarea lungă; îndoii braţul şi zvâcnii cleştele înainte, cu toată forţa. În ultima clipă, reuşii să mă stăpânesc suficient pentru a devia în jos traiectoria acestuia. În locul omoplatului vizat iniţial, cleştele se implântă cam cincisprezece centimetri în pământ. Eu mă oprii deasupra lui, cu respiraţia accelerată, încercând să elimin surplusul de adrenalină prin plămâni.

Mi-am dat seama târziu că prietenii mei mă priveau cu o teamă amestecată cu dezgust; desfăcu braţele larg şi le spusei:

— Îmi pare rău. Sincer.

— Îţi pare rău? răsună ca un ecou vocea lui Duane. Ar trebui să-ţi pară, ticălosule!

Bill mormăi indignat cum că n-aş fi în toate minţile. Dar eu nu vorbisem cu ei doi.

Ted înţelesese. Veni, împleticindu-se, către mine – cu faţa arzând de acea bucurie pe care-o simţi atunci când descoperi, surprins, că mai eşti încă în viaţă -, cu mâna întinsă, zicând:

— Îmi cer scuze, Ben.

— Şi eu.

Începurăm prin a ne strânge mâinile şi terminarăm printr-o îmbrăţişare a la câştigătorii Campionatului Mondial, mai puţin din motive afective, cât din dorinţa de a ne convinge că mai trăim amândoi.

Era o linişte desăvârşită. Tâmplarii încetaseră cu ciocănitul.

Aerul îmbogăţit cu parfumul ierbii şi al naturii înflorite în seara de vară şi cu mirosul puternic de animale, provenind de la fermă, amestecat cu delicata mireasmă de pui prăjit, ne umplu nările. Pentru o clipă parcă Ted, Bill, Duane, eu, şi chiar Reg, eram în drum spre casă, după ce jucaserăm şapte reprize în curtea bătrânului Hawley; amintirea unei clipe de acum douăzeci de ani era atât de reală, încât simţii un junghi.

— Aşadar, ce s-a întâmplat? Reg era făcut praf la plecare?

— Nu ştiu, zise Ted. I-am văzut luminile maşinii pe când se îndepărta. Nu mergea nici repede, nici încet. Nu părea nesigur. Am observat că a frânat, înainte de a intra pe şosea.

— A semnalizat virajul?

Ted cugetă o clipă, apoi zise:

— Da, chiar aşa, a semnalizat.

— Stânga sau dreapta?

— Stânga.

— Spre Frenchtown.

— Stânga.

— Aţi văzut şi voi?

— Eu n-am văzut maşina, zise Bill, ridicând din umeri.

— Mda, a făcut stânga, spuse Duane.

— Era făcut praf? îl întrebai pe Duane.

După o scurtă ezitare, Duane rosti:

— Nu. Ştii, cred că Michelle l-a surprins înainte să apuce să facă ceva.

— Şi atunci, ce-i cu tot misterul ăsta? De ce Michelle…

— Ai supărat-o, Ben. Ai speriat-o.

Nu prea reuşeam să mi-o imaginez pe Michelle speriată, aşa că întrebai:

— V-am speriat şi pe voi, nu?

— Fii înţelegător, Ben, zise Ted. Tu cunoşti oraşul ăsta. Eu predau la şcoală. Nu vreau să circule zvonul că am fost la o petrecere, la care un tip a luat o supradoză de heroină şi a murit. Cu reducerile astea de personal şi cu noul buget alocat şcolii – mai ales, dacă iese Steve -, cine crezi că va fi primul dat afară?

— Nu ştiu, am răspuns. Din câte am înţeles, jumătate din oraş crede că aţi făcut schimb de neveste în jacuzzi-ul lui Duane.

— Eu am plecat acasă.

— Şi eu, spuse Bill.

— La fel şi Rick cu Georgia, zise Duane. Ale dracului babe bârfitoare. Pe la două, rămăsesem singur cu Michelle.

— Reg a plecat la unu?

— Unu şi zece. Şi nu era zob. Dar cine naiba ne-ar fi crezut, dacă am fi recunoscut că a fost la petrecere? Ben, având în vedere o parte din belelele de care-ai avut şi tu parte, ar trebui să ştii ce înseamnă „gura satului”.

A trebuit să-i dau dreptate.

— Mai e ceva, zise Ted.

Bill şi cu Duane se uitară îngrijoraţi la el. Ted se întoarse către mine şi-mi spuse:

— După declaraţia poliţiei, Reg ar fi murit de o doză fierbinte. Ştii ce-i asta?

— O doză super-puternică, explică Bill. O greşeală de fabricaţie.

— Am citit şi eu.

— Ei bine, din câte am auzit, chestia asta te pocneşte ca o tonă de cărămizi. Eşti terminat într-o clipă.

— La fel am auzit şi eu.

— Şi atunci, logic vorbind, dacă ar fi murit de o astfel de doză fierbinte, cum ar mai fi putut să conducă de la Duane până la pod? S-ar fi prăbuşit mort în bucătărie la Michelle.

— Ai dreptate. Poate că prima oară n-a inhalat ceva atât de puternic. Poate că a mai luat ceva şi în maşină. Am rugat-o pe Michelle să mă lase să caut urmele pe masă.

— Oricum ar fi, noi nu avem nici o vină.

— Aşa-i… recunoscui eu.

— Acum te potoleşti? întrebă Duane. Te rog!

Mă gândii într-adevăr la ce spunea. Cert e că reuşisem să mai umplu încă două ore din ultima seară a lui Reg. Dar intervalul dintre ora unu şi patru, plus cei treizeci de kilometri parcurşi? Moartea lui Reg rămânea o enigmă.

— Poate, aruncă Bill Carter, poate că a zbârcit-o şi legistul.

— Adică?

— Citeşti mereu în ziare. Şi ei fac greşeli, ca toată lumea. Poate că nu era heroină. Poate a murit de inimă. Vă mai aduceţi aminte de chestia de anul trecut din New Jersey? S-a zis că tipul căzuse în cap. S-a dovedit mai apoi, după ce l-au exhumat şi s-au mai uitat încă o dată, că avea două gloanţe în cap. De ce nu te duci să verifici şi să ne mai laşi pe noi în pace?

— Sau, şi mai bine, zise Duane, de ce să deranjezi un câine când doarme? Nu poţi face nimic pentru a-l readuce pe Reg la viaţă.

— Chiar aşa, rosti Bill Carter. E mort şi îngropat. De ce să ne distrugi nouă vieţile?

— E prea târziu pentru a-l reînvia, repetă Duane lugubru.

— Michelle mi-a spus că ai venit alergând, când ai auzit-o cum urla.

— Doamne, era pornită. Ştii, s-a uitat la masa de bucătărie şi i-au venit în minte copiii. Un lucru am învăţat şi eu, şi anume că poţi da de belea, dacă tulburi casa femeii.

Bill mormăi:

— Mie-mi spui. N-am reuşit s-o calmez pe Sherry, până când n-am construit o încăpere separată pentru bocancii mei plin de noroi. Doamne, am ajuns să fac camere pentru bocanci!

Ted aprobă.

— Şi Susan e la fel. În ce mă priveşte, teritoriul meu se termină pe aleea de la intrarea principală.

Duane zâmbi uşor, semn că era de aceeaşi părere, apoi rosti:

— Michelle mă lasă mai liber în dormitor, decât în bucătărie.

Camaraderia ne apropia exact atât cât trebuia. În tăcerea care urmă, întrebai:

— Reg şi-a cerut iertare?

— Oh, da. Aproape că o implora să-l ierte. Ea ţipa întruna: „Ieşi, ieşi afară!”

— Tu ce-ai făcut?

— Am trimis-o înapoi la petrecere, apoi l-am condus pe Reg la maşină.

— Ţie ce ţi-a spus?

Duane privea câmpul lui Fred Gill. Era vremea mulsului. Un şir de vaci intra pe poartă, ca o ceată de femei de vârstă mijlocie, înghesuindu-se în autocar în drum spre o petrecere.

— Acelaşi lucru: „Iartă-mă, iartă-mă!” L-am îndemnat să se ducă acasă, să doarmă şi o să-i treacă.

— Ce să-i treacă?

— Ce-l rodea. Apoi m-a întrebat dacă o să-i cer scuze nevesti-mi din partea lui. I-am spus că o s-o fac. S-a urcat în maşină şi a plecat.

— Ţi-a mulţumit?

— De ce?

— Pentru că i-ai promis să vorbeşti cu Michelle.

— Mda. Bâlbâia nişte scuze. „Nu mai fac altă dată” şi chestii de-astea.

— Dar nu era drogat.

— Sincer, cred că nu… Aşa că ce facem, Ben? O laşi baltă? Povesteşte-i lui Janey toată tărăşenia şi hai să ne continuăm vieţile.

Am dat din umeri, ceea ce nu însemna nimic anume, apoi m-am întors cu faţa la vacile care veneau spre casă. Mă

întrebam ce-i voi spune lui Janey, când mă va întreba despre biletul de ameninţare la adresa copiilor.

— Ar fi extraordinar dacă ai reuşi să vinzi casele de pe Mount Pleasant.

— Asta cam aşa-i…

Am pornit cu toţii, târându-ne picioarele, în direcţia maşinii mele; am deschis uşa şi m-am aşezat la volan.

— Chiar n-aţi rămas până la ziuă?

— Nu, la dracu’.

— De ce?

Se uitară unul spre celălalt. Ted zise:

— A sunat mama lui Sherry. Margy vomita.

— Mama stătea cu copiii mei, zise şi Bill. Copiii n-au avut nimic, ea s-a îmbolnăvit.

M-am întors către Duane:

— Şi Rick Bowland?

Duane se uită la Ted. Apoi, coborând vocea, spuse:

— Rămâne între noi şi „felinarul” ăsta: Georgia s-a îmbătat criţă. Rick a trebuit să-i aplice un procedeu de lupte ca s-o urce în maşină.

Mă uitam la cei trei, care mă priveau atent.

— A naibii noapte, spusei eu.

— O porcărie, zise Bill.

Ted ridică din umeri.

Duane aprobă dând din cap. Ochiul începuse să i se umfle din cauza loviturii, făcându-l dintr-o dată să arate bătrân şi obosit, la fel ca la înmormântare.

— Un lucru vă mai pot spune.

— Care ar fi ăla?

— Voi v-aţi distrat mai bine în noaptea aia decât Reg.

Capitolul 10

Rita Long mă hrănea, delicat, cu boabe de struguri. Ca o fetiţă care dădea oase unui labrador nerăbdător. Degetele ei cu unghii tăiate scurt miroseau a vopsea – o găsisem lucrând în atelier. După studiile specialiştilor în domeniu,

forma pătrăţoasă a unghiilor indica o persoană hotărâtă, care nu lăsa în urma ei probleme nerezolvate.

Era o femeie de o frumuseţe rară cu păr lung, negru şi cu nişte minunaţi ochi albaştri, care se încadrau perfect în faţa în formă de inimă. În seara asta, după ce n-o mai văzusem de săptămâni întregi, mi se părea, ca de fiecare dată, mai frumoasă decât mi-o aminteam. Între două boabe de struguri i-am spus ce gândeam. Rita clătină din cap:

— Aşa ţi se pare când iubeşti.

N-am contrazis-o. Oricum existau destule subiecte despre care aveam păreri diferite, toate învârtindu-se în jurul dorinţei mele de a fi alături de ea şi a ei de a se afla în altă parte.

Strugurii roşii şi dulci, un soi din import, fuseseră punctul culminant dintr-un şir întreg de bunătăţi, pe care le luase de la Fraser-Morris. Mă îndopasem cu peşte afumat, carne marinată, sparanghel şi ciocolată – toate udate cu Veuve Cliquot. Acum înghiţeam strugurii mai mult de poftă, în timp ce făceam tot felul de planuri, stimulat de degetele ei.

— S-a cam răcorit, spusei eu.

Stăteam comod pe locul ei favorit, o laviţă aflată în vârful unui turn înalt care se ridica la colţul sud-vestic al conacului din piatră, cu peste treizeci de camere, numit de localnici „castelul”. În afară de casă avea şi vreo sută de hectare pe muntele Morris – o moşie mare după normele din Newbury – cu nişte peisaje mirifice care se întindeau pe mile întregi, la vest şi la sud, până la râu. Răcoarea serii începuse să coboare din munţi, o dată cu apusul soarelui, aşa că ar fi fost nimerit să intrăm înăuntru, la căldură. Dormitorul, cu şemineul său, părea locul ideal.

— Ia mai povesteşte-mi o dată; deci Duane Fisk ţi-a zis de două ori cum că Reg Hopkins nu era drogat? Deşi la început declarase că fusese în ultimul hal?

— Cred că e destul de rece pentru a aprinde focul.

— Duane pare cam nehotărât.

— E supărat. Ei doi se aveau ca fraţii.

— Şi nevastă-sa – cum o cheamă?
— Michelle.
— Michelle zicea că l-a văzut prizând heroină?
— Zbiera la mine, dar, cred că asta a vrut să spună.
— Urla ca scoasă din minţi, deci ar fi putut exagera?
— E posibil.
Cum stăteam aşezaţi unul lângă celălalt, mâna îmi căzu, firesc, pe coapsa ei. Rita se dădu mai aproape şi mă înlănţui cu braţul ei cald, când mă plânsei iarăşi de frig. Apoi întrebă:
— Şi cum au explicat că niciunul dintre ei n-au stat până-n zori la Fisk, aşa cum plănuiseră iniţial?
— Un copil bolnav. O mamă bolnavă. Şi o nevastă beată cui.
— Pe naiba!
— Mi-ar fi plăcut să-i pot lua la întrebări separat. N-ar fi trebuit să mă duc acolo cu Ted.
— Profesorul de practică?
— Trebuia să-l încolţesc când eram doar noi doi.
— Cel care a încercat să te lovească cu bârna?
— N-a vrut. Nu e genul lui.
— Ba, se pare că îi stă bine cu o bârnă zdravănă în mâini.
— Mă rog. Nu înţeleg, însă, ce l-a scos din minţi în halul ăsta. De fapt, cred că ştiu. Ultimii ani au fost un coşmar pentru el. A dat faliment, a pierdut totul. Dar ce legătură are asta cu faptul că au plecat devreme, şi de ce n-au vrut să-mi spună?
— Tot n-o să afli, acum că s-au aliat în găsirea pretextelor.
Începui să mângâi cea mai frumoasă coapsă din tot districtul Plainfield. Rita mă muşcă de umăr, apoi zise:
— Ştii ce cred eu despre poveştile lor, cusute cu aţă albă?
— Ce?
— Că plecarea lui Reg a fost mult mai deranjantă, mai zgomotoasă şi mai emoţionantă decât ţi-au povestit ei.
Am aprobat-o, continuând s-o mângâi.

— Şi când ţipetele şi lacrimile s-au terminat, iar el a plecat în sfârşit, nimănui nu-i mai ardea de scufundări în grup în apa caldă.

— Cred şi eu! Tu cum te-ai fi simţit?

— Depinde de persoana cu care m-aş scufunda. Dacă ai fi fost tu, de exemplu…

— Dar nu în grup.

— La naiba, nu.

— Şi mai departe?

— Ce-ar fi să facem focul?

— Voiam să spun, ce facem mai departe?

— Noaptea e un sfetnic bun. O să mă gândesc dimineaţa la ceva.

— E clar că trebuie să afli ce s-a întâmplat după unu şi zece, când a plecat Reg de la petrecere, deoarece orele care lipsesc de când l-a văzut candidata aia a voastră pe la şase jumate, şi până când a ajuns la îngheţată, la ora unsprezece, le-a folosit ca să-şi procure doza fierbinte de heroină.

Ce era „clar” pentru Rita, nu părea la fel şi pentru mine. Dar, din dorinţa de a face orice ca să grăbesc intrarea în casă, am aprobat-o adăugând doar:

— Şi Dumnezeu mai ştie ce alte porcării farmaceutice.

— Drogurile par cam demodate în zilele noastre.

— Aici moda apare întotdeauna mai târziu. Moda hippy a ajuns prin anii şaptezeci, cu mult după ce băieţii de la oraş se tunseseră deja. Acum locuitorii din Newbury-ul anilor nouăzeci trag pe nas cocaina anilor optzeci. Stai să ajungem în două mii şi o să fumeze şi ţigările cu „iarbă”.

— Deci orele de după ce-a plecat de la petrecere ar trebui să te preocupe mai întâi.

Probabil că avea dreptate. Răspunsul se afla în intervalul de când a fost văzut ultima oară în viaţă şi până fusese găsit mort.

— Primul lucru mâine dimineaţă asta o să şi fac, zisei eu, ridicându-mă în picioare, cu gândul s-o târăsc de glezne, în

casă. Ea sări în picioare şi spuse:
— Îngheţată.
— Hî?
— Am vorbit despre magazinul de îngheţată.
— Aha, da.
— Vreau îngheţată.
— Să văd ce avem în congelator.
Am coborât în fugă scara în spirală, am luat-o apoi pe un coridor lung şi am ajuns în bucătăria unde şi un chef de restaurant de patru stele s-ar fi simţit măgulit să poată găti. Rita o folosea mai mult pentru a depozita mâncarea cumpărată de-a gata, aşa că nu am găsit îngheţată în niciunul dintre congelatoare.
— Hai să mergem.
— Unde?
— La Doctor Mead.
Am pornit-o după ea către garaj, unde avea la dispoziţie un Land Rover vechi şi un Jaguar V-12, nou şi lucitor. Alese Jaguar-ul.
— Vrei să conduci?
— Nu, condu tu. Eu golisem cea mai mare parte din sticla de Veuve Cliquot şi, pe lângă asta, consideram că una din cele mai mari plăceri ale vieţii este să ai ca şofer al unei maşini luxoase o femeie superbă. Se deschise uşa garajului şi Jaguar-ul tuşi din vreo nouă-zece cilindri. Rita blestemă duios până se treziră la viaţă şi ultimii doi. Coborî capota, maşinii şi curând ne aflam pe aleea şerpuitoare, sub un cer presărat cu stele.
— Pot să dau un telefon?
Mâna-i părăsi uşor schimbătorul de viteză aflat într-a treia, luă telefonul, mi-l întinse, apoi se întoarse pentru a o schimba în a patra. Am format numărul zugravului Joe Pitkin, pe care l-am luat din faţa unui show de televiziune. Ca să poată vorbi în linişte, ridică receptorul din bucătărie. După ce nevastă-sa închise, am spus:

— Hai să presupunem, pentru o clipă, că te-ai hotărî – oricare-ar fi motivul: stres, nefericire, dragoste, divorţ – să te faci praf.

— Şi?

— Se mai întâmplă şi aşa ceva, când ai câte o zi nenorocită.

— Sau când te simţi bine. Ce vrei să mă întrebi, Ben?

— Într-o asemenea ipostază, crezi că ai reuşi să te gândeşti la ceva de genul: sunt un alcoolic, deci problema mea e băutura; oare n-ar fi mai bine să încerc cu droguri?

— Te referi la persoana mea sau e vorba despre prietenul nostru mort de curând?

— La el.

— Tu uiţi ceva.

— Cunosc, ştiu. Cele două feţe ale pierzaniei. Dar…

— Nu, tu uiţi că el este mort.

— Dar…

— Ben, ascultă-mă. Eşti implicat sufleteşte, ca şi mine. Am vorbit cu un tip după întâlnirile noastre. Un mare mahăr, care-i cunoaşte pe toţi din oraş, înţelegi? L-am întrebat pe el: „Ar fi putut greşi medicul legist? I s-ar fi putut trage moartea de la o lovitură de copită sau de la asfixiere cu un baton de ciocolată, sau ceva de genul ăsta?” Tipul se pricepe, Ben. A discutat cu legistul – neoficial, ca de la mahăr la mahăr – şi e ferm convins că bietul Reg a murit de-o supradoză de heroină. Ai priceput? Nici un dubiu.

Luă tăcerea mea drept neîncredere.

— Motivul pentru care nimeni nu se îndoieşte e că poliţiştii se ocupă acum de dozele fierbinţi, verifică totul încă o dată. Iau tot felul de probe ca să reuşească să dea de cel care le vinde.

— Baftă multă.

— Ei bine, tu ştii mai multe decât mine în domeniul ăsta. Dar nu există nici un dubiu că Reg a murit din cauza heroinei.

Apoi tăcu. Auzeam televizorul, în depărtare. Într-un târziu, am spus:

— Îmi pare rău.

— Nici măcar pe jumătate din cât îmi pare mie. Noapte bună, Ben.

Am apăsat butonul care întrerupe convorbirea, apoi am rămas privind întunericul de afară, străpuns de lumina farurilor. Rita se întoarse către mine şi eu o prinsei de mână.

— Ar fi posibil ca Reg să-şi fi luat drogul la el, ca un fel de ultimă scăpare, un fel de ultim remediu pentru cazul în care seara la care sperase – o vizită la prieteni – s-ar fi transformat într-o deziluzie… Nu-i greu să-ţi dai seama că nu eşti bine venit.

Mi-l imaginam dând buzna la petrecere, întâmpinat de priviri ostile şi reci, strecurându-se mai apoi în bucătărie, împrăştiindu-şi praful pe masă… Continuai:

— Vreau să spun că dacă s-a simţit singur şi respins, n-ar fi primul care să se gândească la alinarea suferinţei cu droguri. Am dreptate?

— Ai dreptate, zise Rita.

— Cine a fost însă misteriosul musafir?

— Reg a fost.

— Cum s-a ajuns atunci cu bârfa de la un tip care a venit târziu, i-a enervat pe toţi, s-a dus în bucătărie, şi-a vărsat drogurile pe masă, la o femeie care a fugit în pădure?

— Tu nu ştii cum gândesc oamenii, cum se uită la mine când intru în magazinul general. Sunt dispuşi să creadă orice, atâta vreme cât e de rău.

— Văduvele frumoase înflăcărează imaginaţia.

— Imaginaţia ta, Ben, zise, pufnind în râs. Apoi redeveni serioasă şi adăugă: Ştii, unul din motivele pentru care dispar atât de des este pur şi simplu dorinţa de a-mi păstra intimitatea.

— Care ar fi celelalte?

Mă privi. La lumina cadranelor de bord observai că se întristase. Îşi întoarse privirile la drum, fără să spună o vorbă.

Nu aveam nici cea mai mică intenţie de a deschide subiectul despre desele ei plecări. Sau dacă o însoţea cineva. Nici măcar nu voiam să aflu dacă acel cineva există.

— Mă întreb dacă oaspetele misterios a venit împreună cu Reg, zisei eu.

— Parcă copiii spuneau că l-au văzut singur.

— Noaptea, printr-un geam colorat? Ce ar fi putut vedea?

— Vrei să spui că e posibil ca femeia să fi plecat cu Reg? Hei. Poate că Reg a adus tortul din care a ieşit stripteuza.

— Nu intră un tort atât de mare în Blazer, am clătinat eu din cap.

— Bineînţeles că intră.

Ne-am contrazis în privinţa dimensiunilor relative ale unui Chevrolet Blazer şi ale unui tort în care încape o persoană. Rita era sigură că un astfel de tort ar încăpea în maşină. Până la urmă am căzut de acord că ori tortul era din două bucăţi care se puteau asambla ulterior, ori stripteuza fusese mică şi slăbuţă.

— Un metru cincizeci, maxim unu cincizeci şi cinci şi vreo cincizeci de kilograme.

— Mignonă.

— Întotdeauna am crezut că stripteuzele trebuie să fie mai zdravene.

— Aşa par. Pe scenă arată mai mari.

— Ai văzut stripteuze pe scenă? am întrebat. Hai, am o idee. Ce-ar fi să luăm ce ne trebuie şi să încercăm să facem un tort, cu tine în mijloc.

— Eu nu sunt mignonă.

— Doar pentru comparaţie.

— Dacă vrei ceva mignon, te las la primărie.

Uneori, când era foarte bine dispusă, Rita îmi făcea plăcerea de a interpreta rolul geloasei. Eu îi făceam jocul, susţineam că sunt nevinovat şi o asiguram de dragostea

mea eternă, ceea ce era în mare parte adevărat, în ciuda încercărilor mele nu prea hotărâte de a o convinge pe Vicky să ne cuibărim împreună în tractorul lui Scooter. Din păcate, jurămintele de dragoste veşnică nu erau cea mai bună cale spre inima Ritei. Mai mult ca orice, acestea o speriau. Am schimbat subiectul:

— Presupunând că Reg a venit singur, musafira era deja acolo, sau a sosit după aceea?

— Spui întruna „ea”.

— Aşa zic zvonurile.

— Poate că „ea” i-a dat heroina.

— Reg avea deja drogul la el.

— Poate că s-a oferit s-o ducă cu maşina, strâmbă din nas Rita. Poate că Reg i-a oferit şi ei heroină.

— Ca s-o facă să se ducă în pădure şi apoi să se urce în maşina lui?

— Nu. Ea o fi avut nevoie de o maşină şi poate că-l cunoştea pe Reg. Apoi au mers împreună treizeci de kilometri până la pod, au prizat împreună, el a murit şi ea a şters-o acasă.

— Treizeci de kilometri?

— Poate că locuia prin apropiere.

— Ah! A condus pe cineva care locuia pe lângă pod. Ne-am uitat unul la altul şi Rita era cât pe ce să intre în catargul de pe Church Hill Road. Îl ocoli cu scârţâit de roţi. Am văzut maşina lui Ollie, ascunsă în întunericul din faţa bisericii congregaţionale. O clipă am crezut că se va lua după noi, dar ori era într-o dispoziţie din cale-afară de îngăduitoare, ori prea moleşit, lucruri care nu prea-i stăteau în fire; cert e că ne-a lăsat în pace.

La capătul Dealului Bisericii l-am văzut pe doctorul Mead, singur în dugheana lui, pregătindu-se pentru ieşirea spectatorilor de la cinematograf. Rita comandă un cornet de îngheţată de cafea. Eu am luat un pahar de îngheţată de fistic, şi ne-am retras să mâncăm în Jaguar.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Rita. Cu ce te-ar ajuta dacă ai găsi un martor care a asistat la moartea lui Reg, datorată unei supradoze? Cu ce-ar încălzi-o pe clienta ta, cum o cheamă?

— Janey.

— Doamna Hopkins. În afară de a-ţi satisface curiozitatea, la ce-ar mai servi?

— Aş merita banii lui Janey, spusei eu, fără entuziasm. Şi, eventual, şi ea s-ar mai linişti puţin.

— Cine locuieşte prin zonă? Acolo nu e doar pădure?

— Indienii din rezervaţie…

Clanul Jervis, o familie de borfaşi de mâna a doua, uneori chiar de prima mână, locuia pe terenul de lângă rezervaţie. Profitau de orice ocazie, devenind agresivi dacă erau provocaţi. Se specializaseră în contrabandă cu ţigări, droguri, furturi de maşini, plasări de droguri prin parcările de camioane şi orice altceva ce le trecea prin minte şi le putea aduce profit. Nu se amestecau însă cu oamenii de rând şi nu-mi puteam imagina că vreunul din ei a luat parte la petrecerea de la Fisk care nu l-ar fi acceptat nici măcar pe văru-meu, Pinkerton.

Ei ar fi putut să îi dea heroina lui Reg, deşi preferau să vândă cantităţi mai mari, nu „en detail”, şi, mai ales, nu în Newbury. Eram prieten cu unul de-al lor. Presupunând că aş fi întrebat-o pe Gwen Jervis ce ştie despre moartea lui Reg şi cine i-a făcut rost de heroină, aş fi primit un răspuns la fel de amabil ca cel dat de un rus pe care-l întrebi dacă a fost informator KGB sub regimul comunist. În afară de asta, Reg venise cu drogul în buzunar, şi chiar în varianta nefericită că l-ar fi cumpărat de la vreun Jervis, cu siguranţă că nu l-ar fi invitat la petrecere.

— N-ajungem nicăieri pe pista asta.

— Poate că nu cauţi tu unde trebuie, zise Rita, înghiţind rămăşiţele cornerului. Îşi linse buzele şi porni motorul. Eu mi-am reaşezat mâna pe coapsa ei. Maşina demară în

trombă azvârlind pietrişul din parcare şi se avântă în noapte.

M-am trezit din somn la două dimineaţa. Rita nu-şi găsea locul şi când am atins-o ca să o liniştesc, se trase îndărăt.

— Nu mă ia somnul.

— Vino să te masez pe spate.

În şemineu rămăsese numai jarul, care îşi proiecta licăririle pe tavan. Rita azvârli de pe ea pătura uşoară, se ridică şi-şi frecă faţa cu mâinile.

— Nu, lasă… Iartă-mă. Simt că-mi vâjâie capul.

— Să-ţi încălzesc puţin lapte…

— Nu, nu pot… Ben, ce-ar fi să pleci acasă? Stau întinsă degeaba în pat, îţi simt fiecare mişcare şi nu pot să dorm. Pe deasupra, mai şi sforăi.

M-am ridicat în picioare bombănind şi am rămas aşa puţin ca să-mi revin, încercând să-mi amintesc unde îmi pusesem hainele.

Apoi, spre uluirea şi neplăcerea mea, m-am trezit conducând maşina către casă. În urechi îmi răsunau cuvintele pe care Rita mi le spusese la despărţire: „Tu idolatrizezi sexul, nu-i aşa?”

Aş fi putut răspunde, cu mâna pe inimă, că idolatrizam sexul cu ea. Sau i-aş fi putut replica cum că şi ea luase parte la „ceremonie” din toată inima. Mi se păruse însă, în acel moment, şi cu atât mai mult acum, că pusese o întrebare la care nu aştepta o confirmare.

Trecând prin faţa magazinului general, am văzut luminile de la etaj aprinse; acolo îşi stabilise Vicky McLachlan cartierul general pentru realegerea ei. Ocupa o jumătate din biroul de avocatură al lui Tim Hall. Maşina Subaru a lui Tim era parcată în faţă, alături de alte automobile, aparţinând voluntarilor convocaţi pentru punerea scrisorilor în plicuri şi dezbaterea strategiei. Vicky nu era doar neobosită, ci avea şi o adevărată vocaţie de lider, capacitatea de a-i mobiliza pe cei din jurul său. M-a cuprins dintr-o dată un sentiment de simpatie faţă de ea, şi în

acelaşi timp de vinovăţie la gândul că ea nutrea faţă de mine aceleaşi sentimente pe care eu le aveam faţă de Rita.

Frânt de oboseală şi cu moralul la pământ, am tras Olds-ul în faţa hambarului meu cu grijă, pentru a nu le trezi pe Alison şi pe doamna Mealy. Am intrat în casă fără să aprind lumina, m-am dus direct sus, mi-am aruncat hainele pe un scaun şi m-am băgat în patul meu rece. Am stat întins o vreme, încercând să găsesc soluţii ca să n-o pierd pe Rita, şi, într-un târziu, am adormit.

M-a trezit un zgomot. Încă buimac, am crezut că mă sună Rita. Am ridicat receptorul, dar n-am auzit decât tonul, în timp ce jos, cineva care lovise cu ceva metalic bolul meu de cristal, făcea deja primele trepte să geamă, sub greutatea paşilor.

Capitolul 11

Deţineam o colecţie formidabilă de arme, moştenire de la tatăl meu: pistoale de cow-boy din secolul trecut, numeroase revolvere, un simpatic pistolaş calibrul 38 – pe care bătrânul îl ţinuse în noptieră – şi un Colt, calibrul 44, capabil să găurească un vas de luptă.

Aveam permis pentru toate: când am ieşit din închisoare, am cerut imediat să fiu repus în drepturile mele cetăţeneşti, ca să pot obţine licenţa de agent imobiliar. Mătuşa Connie mă ajutase, accelerând procesul cu ajutorul bătrânului judecător Kinsolving, care-i datora numirea pe post. O dată ajuns în faza asta, am cerut şi permisul oficial pentru a putea păstra toate armele tatălui meu, care reprezentau în momentul morţii lui o legătură importantă între noi. Obţinusem, de parcă eram un criminal stilat, chiar şi un permis de a le purta asupra mea.

Din păcate, când micuţa Alison se mutase în magazie şi începuse să se simtă destul de în largul ei ca să-mi aducă musafiri, care să se uite la televizor ori să zdrăngănească la pian, am închis întreaga colecţie într-un fişet metalic.

Cheia acestuia era ascunsă pe dulapul de haine. Fişetul se afla însă în pivniţă, zidit în cărămidă; între acesta şi patul pe care stăteam eu întins, ascultând paşii care urcau pe scară, se aflau două nivele şi un intrus.

Bănuind că respectivul avea asupra sa cel puţin o parte din propria lui colecţie de arme, am ridicat receptorul şi am format numărul ofiţerului Moody. La trei şi jumătate dimineaţa. Ollie răspunse, clar şi răspicat:

— Ce-i?

— Ben Abbott. Cineva tocmai a pătruns în casă la mine.

Îmi şi imaginam lupta care se dădea în mintea lui Ollie: pe de o parte, ce idee minunată ca un hoţ să vrea să-l jefuiască pe Benjamin Abbott al III-lea, în timp ce acesta era în pat; pe de altă parte, hoţul intrase plin de tupeu pe teritoriul lui Moody, chiar pe Strada Principală, la câteva sute de metri de reşedinţa poliţistului.

— Unde-ţi sunt pistoalele?

— Încuiate.

— Doamna Mealy?

— La ea.

— Tu eşti sus?

— În pat.

— Stai unde eşti.

Am închis. M-am dat jos din pat şi am pornit către uşă, încercând să nu fac să scârţâie vechea podea de nuc. Una din plăci trosni de parcă aş fi scos cuie cu un ciocan de tâmplar. Am îngheţat, cu urechile ciulite. Un alt scârţâit îmi răspunse de pe scări. M-am furişat mai departe, către uşă încercând să apuc, pe întuneric, cheia neagră de metal, înfiptă de formă în broască.

N-am nimerit-o decât cu dosul palmei. Se auzi un zornăit ca un sac de caiele. Se auzi un zgomot pe hol şi apăru o geană de lumină pe sub uşă. Răsucii cheia în broască. Probabil că încuietoarea nu mai fusese folosită de când eu aveam cam patru ani şi părinţii mei făceau dragoste. Parcă învârteam un cui într-o buturugă. Am forţat-o din răsputeri,

cu ambele mâini. Se răsuci până la capăt. Limba de metal se fixă la locul ei. Eu eram încuiat pe dinăuntru, în siguranţă, până când uşa va zbura spre mine, azvârlindu-mă în aer; am fost catapultat peste pat şi am aterizat pe duşumea.

M-am ridicat rapid; capul îmi bubuia în locul unde mă lovise uşa şi simţeam că viaţa mea se împărţise în două: cea dinainte, şi cea de după durere. Punctul luminos aruncat de o lanternă-stilou urca pe perete, oprindu-se pe întrerupător. O mână îl apăsă şi se făcu lumină. Instinctul meu de supravieţuire mă făcu să arunc o privire scurtă.

Erau doi tipi cu umeri pătraţi, trăsături hispanice şi constituţie robustă, cu pantaloni largi şi tricouri mulate. Cel din spate ar fi putut fi italian, dar ce-mi păsa mie; antebraţele lor musculoase erau tatuate în albastrul-verzui al foştilor puşcăriaşi. Tatuajele arătau banda din care făcuseră parte, ştiam asta, dar ce m-a îngrozit cu adevărat au fost lacrimile tatuate pe faţa şefului. Învăţasem, la puşcărie, că lacrimile reprezentau numărul victimelor făcute de respectivul; uneori, din lipsă de spaţiu, o lacrimă reprezenta câte cinci crime.

Mă întrebam ce căutau atât de departe de „reşedinţele” lor. Waterbury, bătrânul „oraş al alamei”, era cel mai apropiat loc unde existau bande. Se afla la vreo cincizeci de kilometri de Newbury, în linie dreaptă, cam departe pentru ca astfel de jigodii de ghetou să poată ajunge până aici, ocolind pe drumuri de ţară şi trecând peste bariere de limbaj, civilizaţie şi obiceiuri.

— Banii-s jos, le-am spus.

— Şi sus ce ai?

— Am în pod un ceas de cincisprezece mii de dolari. Era un Piaget de aur, pe care-l acceptasem, prosteşte, de la un client, pe vremea când oamenii se dădeau peste cap pentru a-mi face cadouri cât mai substanţiale. Ceasul se odihnea în buzunarul unui costum Armani pus la naftalină, pe care

obişnuiam să-l port când îmi încurajam clienţii să fure afacerile altora.

— Minţi, zise hispanicul care umplea cadrul uşii.

— Ce, ai vreun pistol ascuns pe-acolo? spuse italianul, aflat în continuare pe hol, în spatele şefului.

În pielea goală încolţit în spaţiul îngust dintre pat şi perete, numărând minutele de care Moody avea nevoie ca să se îmbrace şi să ajungă până aici, mă gândeam că singura mea şansă era să încerc să ies pe uşă şi să-i fac să se ia după mine prin casă, pe întuneric.

În ceea ce priveţte varianta cu trasul unui pumn în ochi, ŕ la Duane Fisk, aceasta nu prea avea sorţi de izbândă cu tipii ăştia, care din copilărie îşi începuseră micul dejun cu câte un pumn în ochi. Faptul că mai erau încă în viaţă la cei douăzeci de ani pe care-i aveau, însemna că câştigaseră mai multe bătăi într-o lună, decât eu într-o viaţă – chiar dacă le puneam la socoteală pe cele din ring, de la liceu, cele din marină şi cele din Leavenworth. În plus, ei erau doi, iar eu mă aflam singur, ceea ce complica şi mai mult situaţia. Cel mai mare dezavantaj consta în faptul că încă nu îmi revenisem din lovitura primită în cap; lucrul ăsta urma să-l constat pe propria-mi piele.

Am sărit peste obstacolul constituit de colţul patului. Mişcarea îl surprinse pe hispanic, dar nu şi pe italian. Acesta îmi tăie calea, lansând un pumn cu degetele acoperite de inele către faţa mea. Am expediat şi eu o lovitură către corpul lui, pe sub pumnul său – sau cel puţin aşa am crezut. Mişcările mele erau bine gândite, dar o idee prea lente. Inelele îmi şterseră obrazul şi aproape că îmi smulseră urechea.

Am scăpat ca prin urechile acului, ameţit şi plin de sânge.

La jumătatea holului, unul dintre ei mă placă, doborându-mă la pământ. În cădere m-am lovit cu capul de pereţii tapetaţi. Celălalt m-a luat în şuturi, dându-i timp partenerului său să se ridice, pentru a mă cotonogi împreună.

Se cam saturaseră să mă lovească în holul îngust care le împiedica mişcările, aşa că se deciseră să mă ducă la lumină, ceea ce fu o greşeală din partea lor. Eram încă ameţit, dar scurtul moment de răgaz mi-a dat ocazia să stabilesc exact poziţia fiecăruia. În holul larg de la capătul scărilor, când cel mai apropiat de capul meu tocmai se pregătea să-mi tragă un şut direct în nas, i-am prins piciorul din zbor cu ambele mâini şi i l-am răsucit.

Un strigăt, punctat de un trosnet ascuţit, acompaniară urletele de durere. Răsucind în continuare, mi-am depărtat picioarele pentru a găsi un punct de sprijin şi am încercat să-l prăvălesc pe scări în jos. Figura mi-ar fi reuşit dacă amicul său nu mi-ar fi tras un şut în arcadă.

Venise rândul meu să urlu, ceea ce am şi făcut, încovrigat de durere; auzeam ca prin ceaţă pe unul care se văita că i-am rupt glezna, în timp ce celălalt gâfâia obosit de picioarele pe care mi le căra continuu şi apoi de pumnii pe care mi-i trăgea în faţă, după ce îngenunchease lângă mine.

Loviturile primite la cap nu reuşiră să-mi golească mintea, însă durerea provocată de pumnul primit sub centură o făcu imediat, aşa că nu am leşinat. Rezistenţa mea îi înfuriase făcându-i să-mi administreze ceea ce bandele de mardeiaşi, indiferent că sunt din Waterbury, Bridgeport ori Hartford, sau din oricare alt ghetou mizerabil, numesc o bătaie soră cu moartea. După această constatare, instinctul meu de conservare mai aruncă o privire pe afară. Problema era că nu prea aveau cu ce să acţioneze.

Lumina unui felinar ce pătrundea prin fereastra scărilor îmi dădu posibilitatea să-l văd pe italian ţopăind într-un picior; cu o mână se ţinea de gleznă, în timp ce cu cealaltă scotocea în buzunarul de la pantaloni. În timpul ăsta, partenerul său încerca să mă lovească cât mai des în faţă, în ciuda eforturilor mele de a mă proteja cu ambele mâini, şi chiar de a schiţa din când în când câte o ripostă. Noroc că nu avea şi ăsta inele ca italianul, care tocmai se pregătea să scoată arma. Mă rugai să fie un cuţit, dar scoase un pistol –

unul dintr-alea semiautomate, care semăna cu un pistol-mitralieră.

— Îl găuresc, omule.

— Nu!

— Mi-a rupt piciorul.

Hispanicul se ridică încercând să-l oprească. Luând în calcul posibilitatea de a nu-şi putea domoli camaradul, instinctul mă făcu să mă scol de pe jos şi să-i aplic o lovitură sănătoasă în zona rinichilor. Gemu de crezui că l-am omorât, apoi se întoarse şi-mi trase un pumn; lovitura expediată sub un unghi de o sută optzeci de grade, încărcată cu toată greutatea corpului şi cu o furie sălbatică mă ameţi. Mult mai târziu am auzit focul de armă.

Tot corpul mă durea, aşa că nu-mi dădeam seama unde mă nimerise. După un timp, am avut impresia că nu pe mine m-a împuşcat. Probabil că-l nimeriseră pe Oliver Moody. Într-o clipă de luciditate, plină de durere, mi-am dat seama că speram din tot sufletul ca Moody să nu zacă mort pe duşumeaua mea. O luai în jos pe scări, pentru a-l căuta; ajunsei la parter mai repede decât plănuisem, pierzându-mi echilibrul pe prima treaptă de sus şi rostogolindu-mă la vale.

Când am redeschis ochii, Ollie se afla deasupra luminându-mi faţa cu lanterna.

— Ia uite ce-ai păţit.

— I-ai prins? l-am întrebat, strecurând cu greu cuvintele printre buzele umflate şi pline de sânge.
— Mi-au tras în cauciucuri.
— Nemernicii.
— Vrei să chem salvarea? mă întrebă el vesel.
Am început să-i spun că nu e cazul. Înainte să termin, lumina lanternei deveni roşiatică, apoi totul se întunecă. Aveam senzaţia ciudată că Rita Long îmi acoperise faţa cu părul ei lung. Când am deschis ochii, mă aflam într-o cameră de spital scăldată de razele soarelui, iar femeia care mă ţinea de mână era Vicky McLachlan.
Am luat cu mine în somn imaginea unei camere, cu o perdea circulară care înconjura patul de lângă mine şi a unui cimitir care se vedea pe fereastră; mai existau un televizor suspendat, faţa drăgălaşă a lui Vicky şi picioarele ei frumoase, puse unul peste celălalt. Asta a fost lot: Când m-am trezit din nou, am întrebat:
— Ce s-a întâmplat?
— Ai două contuzii, zise Vicky, vorbind foarte rar.
— Cum m-am procopsit cu ele?
— Nu-ţi aminteşti?
— Am căzut pe scări, zisei eu după o clipă de scormonire a memoriei.
— Exact, spuse ea, aprobându-mă încurajator pentru a continua: îţi aminteşti de ce ai căzut pe scări?
— Eram beat?
— Nu, dragă. Nu mai ţii minte?
— Îmi amintesc lanterna lui Moody în ochi. Ollie mi-a…
— Nu. Tu l-ai sunat la trei noaptea.
— Coreeect…
Am pocnit din degete, de fapt aş fi pocnit dacă n-ar fi existat acul de la perfuzie lipit cu leucoplast pe dosul mâinii mele, şi am zis:
— Intrase cineva la mine-n casă.
— Of, slavă Cerului. Spuneau că e posibil să suferi de amnezie.

Amintirile începură să dea buzna în capul meu.

— Am o senzaţie neplăcută. Aş prefera să nu existe… Ce-i acolo? întrebai, arătând cu degetul către ziarul care i se odihnea în poală.

— Danbury Republican, zise ea, arătându-mi-l. Scooter are un articol trăsnet.

— Mă bucur pentru el.

Era deschis la pagina a cincea. Citii titlul: „Un important agent de bursă imobiliară se află la spital, în urma unei tentative de jaf.

— Sună de parcă eu aş fi autorul tentativei de jaf.

— Nu şi conţinutul articolului.

— Tot e bine… Dă-l încoace.

„În exclusivitate pentru Danbury Republican”, scrisese Scooter. „Benjamin Abbott al III-lea, un important broker imobiliar din Newbury, a fost spitalizat în dimineaţa acestei zile, după o tentativă de jaf asupra casei sale de pe Strada Principală”.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te face să crezi că mi-am jefuit propria-mi casă.

— Scooter zice că ei l-au redactat.

— Iisuse… Oh, aici începe să sune mai bine… „Abbott a împiedicat jaful când s-a trezit din somn şi s-a luptat cu hoţii descrişi mai târziu de ofiţerul poliţiei locale, Oliver Moody, ca fiind „oacheşi şi probabil de origine hispanică”. Conform declaraţiei lui Moody, „Abbott s-a apărat foarte bine, reuşind să-i gonească din casă, unde au tras asupra mea şi mi-au defectat maşina pentru a nu-i putea urmări”. Ofiţerul Moody a luat legătura cu poliţia din Plainfield, unde conform declaraţiei purtătorului lor de cuvânt, s-a descoperit că „din cauza reducerilor repetate ale bugetului nu avem nici o altă maşină de poliţie în apropiere de Newbury”„.

— Nemaipomenit. Casa mea e jefuită. Ollie le transmite ştirea, iar poliţia se plânge de bugetul lor…

— Oh, dar priveşte, ai apărut şi tu în ziar. „Reprezentanta Consiliului orăşenesc din Newbury, Victoria McLachlan, ca răspuns la acuzaţia adusă de rivalul ei în cursa pentru o nouă candidatură Steve La France, care a declarat că Newbury tinde să devină un loc nesigur pentru o familie decentă, a ripostat că…”

— Aici s-a întins cerneala. Ce le-ai spus?

— În articol scrie că am declarat: „Newbury este simbolul raiului pe pământ în America modernă”.

— Ai zis tu aşa ceva?

— Nu mai ştiu. Eram supărată.

— De ce?

Vicky mă privi aspru:

— Pentru că tu zăceai aici inconştient, fraier ticălos ce eşti.

— Şi eu ce…

— Mă bucur că te-ai trezit. Se ridică în picioare. La revedere.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— N-ai pentru ce.

Vicky plecă. Puţin mai târziu, cineva îmi aduse prânzul. Apoi, un medic stagiar indian elegant îşi făcu apariţia, ca să-mi pună nişte întrebări. Acelaşi stagiar se întoarse mai târziu, însoţit de Steve Greenan. Îmi făcu o plăcere deosebită să constat enormul respect cu care îl trata indianul pe Steve. A doua zi, doctorul Mahadevan îmi spuse:

— Ştiai că bătrânul este profesor-doctor? Mai rar unul ca el.

— El m-a adus pe lume.

— Asta era explicaţia.

— Ce explicaţie?

— Mi s-a spus că te-a însoţit în ambulanţă.

— La ora trei dimineaţa?

— Nu-i uşor la vârsta lui. Ah, observ că ai o nouă vizită.

— Una nouă? întrebai eu, sperând să fie Rita.

— Ieri te-a vizitat reprezentanta Consiliului orăşenesc.

Era Janey Hopkins, la fel de înnebunită ca la ultima noastră întâlnire.

— Cum te simţi?

— Bine.

— Nu erau hoţi, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Era legat de Reg. Nu-i aşa?

— Habar n-am.

— Ţi-am spus. Te-am prevenit. Încearcă să ne oprească.

— Cine?

— Cei care l-au omorât pe Reg.

— Janey!

Ea îşi feri privirile.

— Janey. Dă-mi mâna. Te rog.

Se apropie de pat şi-mi întinse o mână aspră şi uscată. I-am prins-o în palmele mele. Mângâindu-i degetele.

— Janey, din informaţiile pe care le-am strâns, am ajuns la concluzia că medicul legist… n-a greşit. Reg a murit luând din greşeală o supradoză. Părerea mea e că ar trebui să presezi societatea de asigurări să dea ceva bani. Lasă-l pe Greg să negocieze cu ei.

— Cine te-a bătut?

— Exact cum a declarat ofiţerul Moody în interviu. Doi indivizi oacheşi. Păreau să fi făcut ceva închisoare.

Am ezitat să-i destăinui impresia care mă copleşise în focul luptei şi care nu mai părea atât de veridică, cum că cei doi veniseră cu un anume scop peste mine. Era doar o impresie care n-ar fi făcut decât să mă afunde şi mai rău în vreunul din gândurile nenorocite care-mi bântuiau mintea.

— Văd că n-ai ridicat banii de pe cecul meu.

— Cecul e în sertar.

— De ce?

— N-am vrut să te jecmănesc.

Îşi smulse mâna dintr-ale mele.

— Atunci, dă-mi-l îndărăt. O să angajez pe altcineva.

— Bineînţeles că o să-l primeşti înapoi, dar aş dori s-o laşi baltă. Nu te vei alege decât cu nişte bani pierduţi.
— Cineva tot o să mă ajute.
— Ei bine, vorbeşte cu Greg să-ţi găsească un detectiv. Avocaţii se pricep mai bine.
— Nu. Asta-i între mine şi… şi ei. Fără Greg.
Am apucat-o iarăşi de mână; faţa răvăşită i se umplu de lacrimi.
— Nu ştii prin ce am trecut.
— Nu am de unde să ştiu.
— Nu e drept.
— Ce nu e drept?
Ochii ei mă fixară. Gura i se strâmbă exprimând acelaşi dezgust ca şi în prima zi, la mine în birou; pentru o clipă am crezut că voi asista la o confesiune lungă. În loc de aşa ceva, ea îşi retrase încetişor mâna şi spuse:
— Rupe cecul. Trimite-mi bucăţelele într-un plic. Scuteşte-mă cel puţin de belele cu banca.
— Probabil că o să mă externez mâine. Mai acordă-mi câteva zile – o săptămâna. Mă doare capul de înnebunesc. Lasă-mi cel mult o săptămâna.
— De ce?
— Vreau să mai verific ceva.

Capitolul 12

Ollie îşi făcu apariţia a doua zi dimineaţa, cu un dosar care cuprindea mutrele tâlharilor ce operau în nord-vestul Connecticut-ului. Era cam subţire. Am recunoscut mai multe chipuri – inclusiv pe cel al unui văr prin alianţă cu o Chevalley – dar pozele celor doi tatuaţi nu se aflau în dosar. Nu m-am mirat, şi nici Ollie nu părea surprins.
— Niciunul dintre amărâţii ăştia nu ar fi avut curajul să-mi găurească roţile. Nici nu cred ca vreunul să aibă o armă.
— Roţile? În ziare am citit că a tras în tine.
— Scooter MacKay ar trebui să scrie poveşti pentru copii. Când l-am sunat ca să-i atrag atenţia, a dat vina pe

redactorul de la Danbury. Ascultă-mă pe mine, Ben. În cel mai rău dintre borfaşii ăştia am mai multă încredere – sublinie afirmaţia cu arătătorul gros cât un antebraţ sprijinit de coperta dosarului – decât în nenorociţii ăştia de reporteri care duc ţara de râpă.

M-am uitat la el jenat. Era prima părere personală pe care mi-o împărtăşea în ultimii douăzeci de ani, de când nu ne înghiţeam reciproc.

— Ai un dosar cu pozele celor din bandele organizate?

— La ce-ţi foloseşte?

— Cred că sunt foşti puşcăriaşi. S-ar putea să fi fost închişi pe aici, prin Connecticut, căci erau tineri.

— Vrei să spui că există o bandă de foşti puşcăriaşi, chiar aici, în Newbury?

— Evident că n-a fost toată banda, altfel n-aş mai fi acum aici, să vorbesc cu tine.

— Bănuiam eu, zise Ollie. Nu ştiu exact în ce te-ai băgat, Ben, dar ţine minte, dacă-mi aduci pe cap toţi nenorociţii ăştia, o să plăteşti.

Interpretă greşit, drept o recunoaştere a vinovăţiei, faptul că rămăsesem cu gura căscată.

— Chiar mă întrebam cum de ne-am procopsit cu doi criminali sadea. Ăştia n-au fost închişi în Connecticut. Probabil că i-ai călcat tu pe coadă în Leavenworth. Cum au fost eliberaţi, au şi apărut ca să ţi-o plătească. Ei bine, poţi să le transmiţi colegilor tăi de pârnaie că, dacă vor să le prindă ar fi mai bine să-ţi dea întâlnire la New York.

— Ollie, nu mă caută nimeni de la Leavenworth.

De fapt, mai primisem de câteva ori telefoane la ore înaintate de la unii aflaţi între două condamnări, care mă rugaseră să le expediez urgent ceva bani. Unul sau doi dintre cei care mi-ar fi vrut pielea nu aveau şanse să fie eliberaţi nici peste o mie de ani, iar din Leavenworth nu mai evadase nimeni din 1910.

— Am ştiut din clipa în care au început să tragă cu automatul. Mi-am zis: „Nenorociţii ăştia sunt şucăriţi pe

Ben Abbott şi se răzbună trăgând în oraşul meu”. N-o să permit aşa ceva, Ben.

Se ridică în picioare şi se aplecă deasupra patului meu.

— Şi să le mai spui prietenilor tăi, continuă el, să-şi lase armele acasă, altfel le arăt eu ce înseamnă forţă de foc, de n-or să mă uite toată viaţa. Auzi! Să tragi cu pistolul într-un oraş cu case din lemn, în care dorm oameni. Ce dracu’ cred ăştia, că joacă într-un film?

Mai zăbovi o clipă interminabilă, spumegând de furie, apoi se năpusti afară. O mână cu pete maronii îndepărtă perdeaua care înconjura patul alăturat, iar pacientul aflat înăuntru întrebă:

— Ăsta se ocupă cu menţinerea liniştei?

— Ceva de genul ăsta.

O limuzină Mercedes, albastru-marin, aştepta în faţă la Danbury General; un şofer în livrea îmi deschise portiera.

— Bună dimineaţa, domnule. Doamna Long regretă, dar a fost reţinută la New York.

Mă dezumflai. Sperasem să o găsesc pe bancheta din spate, în locul ei, pe banchetă se afla un bilet mirosind a Anaďs Anaďs: „Spitalele mă înfioară. O să vorbim curând”.

Am sunat-o la New York, dar mi-a răspuns robotul.

— Mulţumesc că ai venit, i-am zis şoferului, apoi m-am aşezat mai comod, încercând să mă simt cât mai bine cu putinţă, cu toate că, la cel mai mic hop, mă înjunghia câte o durere prin diferite părţi ale corpului, fără să mai vorbim de durerea pe care o simţeam în inimă.

Ajunsesem pe la jumătatea drumului către Newbury, când l-am întrebat:

— Charles, ai puţin timp? Aş vrea să trecem prin Plainfield.

— Am primit ordin să vă duc oriunde doriţi – şosea să existe – dar, daţi-mi voie să vă spun, domnule Abbott, ar fi mai bine să vă opriţi direct în pat.

— Arăt mai rău decât mă simt în realitate, îl liniştii eu. Vânătăile începuseră să se îngălbenească şi îmi scoseseră bandajele aproape de pe toate tăieturile de pe faţă; mai

aveam şi o ureche care arăta de parcă fusese cusută de doctorul Frankenstein, cu aţă de cusut curcani umpluţi.

De fapt, mă simţeam îngrozitor, dar asta era din cauza capului – câteva contuzii uşoare se vindecaseră suficient pentru a mă putea externa, dar mai aveam încă nevoie de odihnă. Cert e că mă durea capul întruna, de când mă trezisem, în urmă cu două zile.

— La sediul Poliţiei, am zis, chiar lângă închisoarea districtuală.

— Ştiu unde este, domnule.

Evident că ştia; Rita petrecuse câteva nopţi în închisoare, înainte ca soţul ei de atunci să trimită o armată de avocaţi din Park Avenue, suficienţi pentru a ocupa cu forţa Canada.

— E pe aici doamna sergent Boyce? întrebai poliţistul care stătea la primul birou.

— Nu, domnule. Intră de serviciu la orele şaisprezece fix. Adică la ora patru. Vreţi să o aşteptaţi? mai întrebă el, privind curios faţa mea zdrobită.

— Dar sergentul Bender?

— Cum vă numiţi?

I-am spus. Mă puse să semnez în registru, apoi scundul Arnie Bender, a cărui statură nu prea se potrivea cu a unui poliţist, veni să mă preia. Îmi întinse mâna şi întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat, Abbott?

— Am citit în ziar că ai permisiunea federală de a intra prin computer în fişierul bandelor.

— Şi?

— Aş vrea să arunc şi eu o privire.

— Cu ce ocazie?

— Sunt victima unui atac.

— Am auzit că ţi-ai aranjat faţa într-o „agresiune cu fugă de la locul faptei”.

— Nu i-am găsit pe nemernici în dosarul cu hoţi al lui Moody, şi mi-am zis că poate căutăm într-un incomplet.

— E ancheta lui Moody. Împărtăşeşte-i lui părerile.

— Poliţistul Moody e un fermier.

Arnie Bender poate ar fi zâmbit, dar nu era genul. Ca şi Marian Boyce, el crescuse la oraş. Venea din Hartford, iar Marian din Bridgeport. Niciunul nu se simţea în largul său pe iarbă. Pune-i însă pe un asfalt plin de cioburi, şi vor străluci ca aisbergurile în lumina lunii.

Bender fusese şeful lui Marian Boyce până când, după un caz în care fusesem implicat şi eu, ea-l egalase în grad. Mă considera, la fel ca şi Ollie, un fost puşcăriaş care le stătea în calea afirmării. Ceea ce apreciam la el era faptul că avea capul pe umeri, atât cât îl poate avea un poliţist. Constatasem în trecut că procedase în mod corect, aşa că speram s-o facă şi acum. Mai era şi un poliţist bun, iar poliţiştilor buni le place să aresteze criminali.

— Aveau tatuaje de închisoare. Unul cu lacrimi.

— Ce naiba căutau ăştia în Newbury?

— Aş da orice să aflu.

— Te caută foştii colegi de pârnaie?

— Şi fermierul Moody mi-a pus aceeaşi întrebare. Bender observă că poliţistul de la primul birou stătea cu urechea lipită de găurile pentru aerisire din geamul securizat. Mă luă de braţ şi mă conduse în biroul lui, luminos, ca al unui agent imobiliar – unul de soi, la scară naţională – şi modern, nu ca o magazie de vechituri, cum arăta al meu. Îmi oferi un scaun, apoi mă tratã cu cafea de la un aparat care mirosea a ars. Cum mai tare decât atât nu mă putea durea capul, am acceptat o cană, cu lapte şi zahăr. I-am răspuns la întrebare, în timp ce el amesteca licoarea cu linguriţa:

— Nimeni de la Leavenworth nu are de ce să mă caute. De altfel, tipii ăştia au fost într-o închisoare mică, teritorială.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Sincer, n-au fost chiar atât de duri.

— Cât de duri voiai să fie? întrebă el, arătând spre urechea mea.

— Sunt din zonă: Bridgeport, Hartford, Waterbury – Waterbury e cel mai apropiat de Newbury. Mă gândeam să

începem cu asta.

— N-are nici o noimă. Golănaşii ăştia nu au vederi prea largi, nu bat ei atât de departe. Nu se urcă în maşini ca să cutreiere orăşelele mici din ţinut, nici nu ştiu că există localităţi gen Newbury.

— Ăştia au aflat.

— Vezi că aici nu-i vorba de răzbunarea ta faţă de nişte amărâţi de golani, zise Bender, aţintindu-şi privirea dură de poliţist în ochii mei. E vorba de ajutorul dat poliţiei pentru a rezolva un delict.

— Eu nu mă ocup de răzbunări. Vreau doar să-i văd în spatele gratiilor pe ticăloşii ăştia, ca să nu mai vină prin Newbury cu prima ocazie când vor rămâne iarăşi fără bani de buzunar.

Pe Bender răspunsul îl satisfăcu suficient ca să deschidă fişierul poliţiei statale cu bandele înarmate şi să întoarcă puţin monitorul, astfel încât să pot vedea şi eu.

Feţele care se perindau pe ecran făceau ca dosarul lui Ollie să pară un album cu poze de liceeni nevinovaţi. Niciuna nu dădea impresia că subiectul fotografiat s-ar fi aflat în toane prea bune. Te înspăimântau şi te minunai cât curaj avusese fotograful. Şi totuşi, privite de aproape, în spatele căutăturilor urâte şi a privirilor goale se ascundeau uneori imaginile unor puştani. Nişte copii periculoşi, înarmaţi, şi totuşi nişte copii care, dacă ar fi avut şansa să crească în Newbury, ar fi putut, în cel mai rău caz, să fie exmatriculaţi din liceu.

Când isprăvirăm fişierul celor din Waterbury, Bender începu să le caute pe cele din Hartford şi Bridgeport. Când am terminat şi cu astea, durerea mea de cap semăna cu cea a unui mahmur care încearcă să se dreagă cu whisky ieftin.

— Vrei să ne uităm şi la Norwalk?

— Da.

— Arăţi ca dracu’.

— Mă simt ca dracu’. Hai să vedem şi Norwalk. Mă prăvălesc după-aia.

Cu Norwalk isprăvirăm repede, întrucât majoritatea erau jamaicani. Mă săltai în picioare, ţinându-mă bine de marginea biroului, refuzând propunerea lui de a parcurge şi fişierul din Stamford.

— Du-te la culcare.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Sper că nu conduci tu.

— Mă aşteaptă limuzina.

— Trimit pe cineva să te ducă până acasă zise Bender, studiindu-mă atent. Poţi să-ţi iei maşina de la noi când ai să te simţi în stare.

— Nu, vorbesc serios. Chiar mă aşteaptă o limuzină. Bender mă conduse până-n stradă, unde şoferul Ritei lustruia de zor o bară şi aşa strălucitoare.

— De unde…

— Nu mă-ntreba.

Ajuns în maşină, mi-am cerut scuze faţă de Charles pentru ceea ce aveam să fac, apoi am ridicat geamul despărţitor dinspre şofer, pentru a nu putea fi auzit. Am sunat la informaţii, pentru a cere numărul de telefon al spitalului din Waterbury.

— Alo, aş putea vorbi cu un pacient pe nume John Martello? Hispanicul nu intrase în fişierul din Waterbury, dar pe italian îl recunoscusem: îl chema John Martello, alias Micul John, alias Marele John, alias John Latinul.

Martello fusese acuzat de mai multe ori pentru agresiune şi, în cele din urmă aterizase la închisoarea corecţională din Somers, pentru atac armat. Acolo intrase, probabil, într-o bandă hispano-italiană care-şi spunea „Popii latini”. Din dosare reieşea că „Popii” erau bine înfipţi în Waterbury.

— Nu, domnule, nu avem pe nimeni cu numele ăsta.

— Martello. M-a-r-t-e-l…

— Nici un John Martello, domnule.

— Eram sigur că e la dumneavoastră. Şi-a cam făcut praf piciorul – îmi puteţi da legătura la Urgenţă?

Începutul după-amiezei era, probabil, mai liniştit pentru că îmi răspunse imediat o voce calmă de medic stagiar.

— Martello, am zis eu. John Martello. Mi s-a spus că nu e internat, dar avea glezna făcută praf sâmbătă noaptea.

— O clipă… Nu. Nu apare nici un John Martello săptămâna asta. Sunteţi de la poliţie?

Am mormăit ceva ininteligibil, cu gândul că pentru o astfel de mormăială nu puteam fi acuzat că m-am dat drept ofiţer de poliţie.

— Singurii pacienţi care s-au prezentat cu probleme la picioare au fost vreo două bătrâne, un muncitor care a căzut de pe acoperiş şi un copil de zece ani care şi-a prins piciorul între şine.

— Cum arăta muncitorul?

— Un om de vreo patruzeci de ani. Nimic ieşit din comun.

— Mulţumesc.

Am întrerupt legătura, am închis ochii, şi m-am întrebat cum a ales un golan de ghetou tocmai casa mea pentru a da o lovitură, casă aflată într-un mic orăşel, la marginea cea mai îndepărtată a universului său îngust?

M-a trezit pe alee murmurul vocii lui Charles:

— Aţi ajuns acasă domnule Abbott.

Alison veni în fugă, cerându-mi să mă sprijin pe umărul ei. Susţinut de Alison şi de Charles, am intrat în casă şi am urcat scările.

— Mama a făcut puţină ordine.

— Mulţumeşte-i din partea mea.

— N-a reuşit să cureţe tot sângele de pe covorul din hol.

— Eh, e un persan vechi. Astea oricum par pătate cu sânge.

— Eşti dezgustător, Ben, zise ea, în timp ce eu mă aşezam pe pat.

— Şoricelule, n-ai vrea să-l conduci pe Charles în bucătărie şi să-i găseşti ceva de mâncare şi o cană de cafea? Charles, mulţumesc pentru plimbare.

Rămas singur, mă lăsai pe spate şi-mi adunai toată energia pentru a mă dezbrăca. Nu mă mirase faptul că numele lui Martello nu apărea la spital; după ce împroşcase cu gloanţe un poliţist, trebuia să fie prea bătut în cap pentru a nu se gândi că poliţia va trece prin sită în primul rând spitalele din zonă. Aşadar, în afara trosnetului încântător produs când îi răsucisem glezna, nu reuşisem să-i rup decât vreun tendon, sau să-i provoc o entorsă pe care prietenii lui au reparat-o destul de uşor.

În fişier văzusem trecute tot felul de amănunte, inclusiv locurile pe unde bântuia. Adăpătoarea preferată a lui Martello era bodega lui Ramos, de pe strada Foundry. Într-una din zilele următoare, când voi fi mai în formă, mă voi opri la Ramos, să beau una mică.

Capitolul 13

— Cioc, cioc? Ce mai faci?

Soarele dimineţii târzii îmi scălda camera în lumină. Capul mă mai durea, dar începusem să mă obişnuiesc cu durerea, iar Vicky arăta proaspătă ca o zi senină, în rochia ei din bumbac, aşa că i-am zis:

— Bine, doar că sunt cu adevărat complet buimac.

Intră în cameră îmi atinse obrazul cu buzele şi mă obligă să mă aplec pentru a-mi aranja pernele.

— Vrei cafea? mă întrebă ea.

— Nu încă. Tu ce mai faci? Cine conduce oraşul?

— De ce eşti buimac?

— Tot n-am înţeles cine a fost musafirul misterios de la petrecere.

— Of, Ben, iar începi?

— Mă sâcâie.

— Las-o baltă. Tu trebuie să te faci bine şi să vinzi case.

— N-am de gând să prezint nici o casă până nu-mi vor scoate aţele de la ureche. Parcă aş fi făcut din piese de schimb.

— Ca să nu mai vorbim că trebuie să treci pe la cartierul meu general, să-mi dai o mână de ajutor.
— Până mâine mă înzdrăvenesc eu. Şi totuşi… totuşi.
— Las-o baltă, blegule.
— Nu pot.
— Sau nu vrei.
— Nu vreau.
— De ce? De ce continui?
— De ce? … Aveam un prieten, la Academie, Matt Titus. Cel mai bun marinar pe care-l ştiu. Nu putea să sufere o ambarcaţie care mergea mai încet decât ar fi trebuit. Se apuca să tragă de vele până trosneau vinciurile. Aşa cum se purta Matt cu bărcile puturoase, mă voi purta şi eu până voi afla ce mama naibii s-a întâmplat cu adevărat.
— Cu alte cuvinte, eşti un zvonist.
— Nu sunt.
— Un gură-spartă tipic orăşelelor de provincie. La fel de rău ca Marie Butler.
— Nu sunt!
— Bine.
— Vorbesc serios, Vicky.
— E-n regulă.
— Eu nu răspândesc zvonuri. Nu trăiesc pentru aşa ceva. Dar când e vorba de o poveste ca cea a bietului Reg, nu mă las până nu aflu tot adevărul.
— Te rog să încetezi.
— De ce?
— Ben, uneori eşti doar un egoist afurisit. Steve La France e pe punctul de a câştiga. Toate porcăriile care se petrec în oraş sunt aruncate în spinarea mea, iar tu vrei acum să transformi o simplă întâmplare nefericită într-o chestie extraordinară.
— Ba nu.
— Toată lumea vorbeşte despre tine, că bântui peste tot şi pui întrebări tâmpite. Poate că pe tine nu te deranjează să te ia lumea de fraier.

— Nu-mi pasă nici cât negru’ sub unghie.

— Da, dar mă distrugi pe mine. Nu poţi aştepta două săptămâni? Aţâţă-ţi cer. Să-ţi ţii gura două săptămâni. Să-l pot băga pe Steve înapoi în „Dulăpiorul lui cu băuturi”; apoi n-ai decât să te duci unde vrei, să pui câte întrebări tâmpite vrei.

— Da, numai că după ce vei fi realeasă, o să mă freci cu alegerile din noiembrie.

— Nu există un singur republican în Newbury pe care să nu-l pot face afiş. Dar un democrat conservator cum e ticălosul ăsta – vorbesc de vrednicul meu adversar de la „Dulăpiorul cu băuturi” – va reuşi să-mi dezbine partidul şi să fie ales Butler, blestematul ăla de republican. Atunci, ce ne mai rămâne nouă de făcut? Dacă de mine nu-ţi pasă, măcar gândeşte-te la Alison.

— La Alison?

— E doar un copil. Republicanii preferă să-şi trimită copiii la o şcoală particulară. Steve La France ar vrea să angajeze în locul profesorilor voluntari de la Asociaţia naţională de tir, care să ţină orele în corturi. Eu sunt singura capabilă să-i conving pe cetăţeni de necesitatea aprobării unui buget şcolar corespunzător, singura care poate ţine oraşul ăsta în viaţă

— Calmează-te. O să ajungi guvernator cât de curând. Ai încredere.

— Dacă nu reuşesc să fiu realeasă la nivel local, n-o să mai am niciodată ocazia să candidez pentru postul de guvernator, ştii prea bine. Aşa că potoleşte-te. De acord?

N-am spus nimic, deşi îmi venea să-i dau dreptate. În clipa aceea sună telefonul. Vicky se duse la fereastră şi se uită pe Strada Principală. Rochia ei era decoltată la spate şi vedeam că respira greu.

— Salut, Ben. Greg Riggs din Plainfield. Cum te mai simţi?

— Binişor, domnule Riggs. Dumneavoastră?

Aveam o componentă demodată, rigidă, conservatoare a personalităţii, moştenită de la mătuşa Connie: nu suportam

ca oameni pe care nu-i cunoşteam să-mi spună pe numele mic, în special la telefon, când mai aveam şi o durere cumplită de cap şi mă aflam în toiul unei dispute cu conducerea oraşului.

— Bănuiesc că ştii cine sunt.

— Am auzit despre dumneavoastră.

— Probabil că eşti la curent cu faptul că am reprezentat-o pe Janey Hopkins în acţiunea ei de divorţ.

— Cred că moartea lui Reg a determinat încheierea procesului.

— Te sun ca să-ţi cer un serviciu şi bănuiesc că ştii despre ce este vorba.

— Prefer să nu ghicesc.

— E în legătură cu vocaţia ta de detectiv…

Riggs lăsă tăcerea să-şi facă efectul, dar fusese o vreme când plătisem Mercedes-urile pentru prea mulţi avocaţi ca să fiu impresionat de trucul ăsta, aşa că am aşteptat şi eu, admirând conturul plăcut al siluetei lui Vicky. Într-un târziu, Greg Riggs cedă şi rupse tăcerea impusă de el:

— Ben, Janey este foarte supărată.

— Aici vă dau dreptate. N-o cunosc la fel de bine ca dumneavoastră, dar cred că e cu nervii la limită.

— După toate chestiile prin care a trecut, bănuiesc că o poţi înţelege, nu-i aşa?

— Cum spuneam, o cunoaşteţi mai bine ca mine.

— Problema e că… Ascultă o să fiu cinstit cu tine. Aş vrea s-o laşi baltă – mi-a spus că te-a angajat. Ţi-aş fi cât se poate de recunoscător dacă ţi-ai opri ce-ai cheltuit şi i-ai returna restul banilor. E bine să ne vedem mai departe de vieţile noastre, înainte ca totul să ia o întorsătură nedorită.

— Întorsătură nedorită?

— Ai spus-o şi tu. Femeia e la capătul puterilor.

— Am încercat deja să-i returnez banii. Mi-a spus, clar, că o să angajeze pe altcineva. Gândindu-mă că s-ar putea să nu mai găsească un tip la fel de strălucit ca mine, i-am promis că o să mai fac o încercare.

— Îţi apreciez cinstea.
— În cazul ăsta, numiţi-o loialitate.
— Te referi la Reg?
— Mi-era prieten.
— Îţi apreciez şi cinstea şi loialitatea, dar „investigaţia” asta a ta se tot întinde şi prelungeşte perioada de recuperare pe care Janey trebuie s-o depăşească. Ascultă vreau să fiu sincer până la capăt.

M-am aşezat mai confortabil în pat şi am îndepărtat receptorul de ureche, pe baza teoriei că, atunci când un avocat se oferă de două ori într-un singur minut să fie cinstit, urmează o lungă perioadă de tăcere. Mi s-au confirmat temerile şi, după o pauză dramatică, urmă o declaraţie pe un ton şi mai dramatic.

— De la bărbat la bărbat, Ben?
— Daţi-i drumul, domnule Riggs.
— Un număr de să le spunem oameni „importanţi” sunt de părere că eu ar trebui să candidez pentru un post.

N-a precizat despre ce post e vorba. Nici eu nu l-am întrebat. Nu voiam să par ostil. Şi nici să-l enervez. Urma să devină o forţă în district şi nu-i recomandabil să te pui rău cu aşa ceva.

— Fără a intra în prea multe detalii la telefon…
— Sunteţi bine venit să-mi faceţi o vizită, i-am răspuns.
— Nu, nu văd nici un motiv pentru care n-am putea rezolva totul prin telefon. Ceea ce încerc eu să-ţi spun… Când Janey m-a angajat să mă ocup de divorţ, nu eram pentru ea chiar un necunoscut. Sper că mă înţelegi.
— Îhî.

Oare ce-mi auzeau urechile? Chiar să fi fost avocatul ăsta atât de prostănac încât să se ocupe personal de divorţul amantei sale? Parcă simţindu-mi nedumerirea, spuse:

— Sunt îndrăgostit de ea. Până peste cap. Dacă tragedia asta s-ar stinge de la sine, aşa cum e normal, atunci n-aş fi nevoit să răspund la întrebări bazate pe bârfe, în clipa în care m-aş hotărî să candidez.

— Lăsaţi-mi un timp de gândire, zisei eu, cunoscător al iubirii şi al prostiei. Am făcut nişte promisiuni pe care nu le pot călca.

— Mă descurc eu cu Janey.

— Oricum, trebuie să mă mai gândesc.

Pe un ton care-mi dădea de înţeles că discuţia s-a terminat şi că eu îmi luasem un angajament nerostit, Riggs spuse:

— Mulţumesc, Ben. Ştiam că o să-mi dai dreptate.

— Poftim? Amabilitatea îmi dispăruse şi, în ciuda forţei de care dispunea în district, nu aveam chef să mă las dominat de un figurant din Plainfield.

— Voiam să spun că nu voi uita că ai fost înţelegător. O să mă revanşez cumva, Ben. O să-ţi pasez câte o chestie.

— Vreun os, eventual?

— Ce?

— Du-te-n mă-ta.

Am trântit telefonul pe noptieră şi zgomotul îmi zgâlţâi creierii. Vicky sări în sus.

— I-ai spus lui Greg Riggs, „du-te-n mă-ta”?

— Nemernicul.

— Face o colectă de fonduri pentru mine.

— O să-i trimit un cec prin poştă.

— Ben!

— Ştiai că avocatul care s-a ocupat de divorţul lui Janey Hopkins era încurcat cu clienta lui, înainte ca aceasta să-l părăsească pe Reg?

— Eşti un bârfitor.

— Du-te şi tu-n mă-ta.

— Ben!

— Iartă-mă. Iartă-mă. N-am vrut.

— Ce ţi-a spus, de te-a scos din minţi în halul ăsta?

— O s-o găsesc pe femeia aia din pădure, chiar de-ar fi să mor.

— Ben, ai promis.

— Nu. Aici se întâmplă ceva ce nu înţeleg.

M-am ridicat în şezut şi mi-am izbit palma cu pumnul celălalt. Pocnetul mă făcu să tresar şi am simţit o apăsare la tâmple… Vicky părea sfâşiată între simpatie şi dorinţa de a-mi smulge inima din piept. Aşa că am tresărit din nou.

Veni să se aşeze pe pat, lângă mine, îmi puse un deget răcoros pe sprânceană şi rosti:

— Ben. Ascultă-mă.

— Promit s-o fac discret. Mai discret decât am făcut-o până acum. Dar o să aflu cine a fost la petrecere, dacă a fost bărbat ori femeie, şi ce a văzut el sau ea legat de Reg.

Vicky îşi apăsă mai tare degetul.

— Pot să-ţi spun un secret? întrebă ea.

— Sigur că da.

— E într-adevăr un secret.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Nu glumesc.

— Bine, îţi promit.

— Ghici cine a fugit în pădure?

— Oh, nu se poate! Tu?

Capitolul 14

M-am mirat că soarele mai era încă pe cer. Aveam impresia că Vicky şi cu mine ne uitasem în tăcere la cearşafuri preţ de vreo zece ore. Într-un târziu, am întrebat-o:

— L-ai văzut pe Reg?

— Hai să-ţi povestesc cum s-a întâmplat.

— După aia, poate-mi spui şi de ce n-ai recunoscut de la început.

— Poate că am s-o fac, zise ea pe un ton rece, care mă făcea să înţeleg că numai ea putea hotărî dacă o să-mi spună sau nu.

Vicky se ridică, înconjură patul şi îmbrăţişă strâns unul dintre stâlpi. Rochia ei era mulată deasupra taliei şi largă în rest. Avea genunchi drăgălaşi şi gambe perfecte, care se terminau cu tălpi de Cenuşăreasă. Braţele dezgolite aveau

forme frumoase, cu pielea albă, de parcă abia acum ar fi ieşit pe afară de când începuse cursa alegerilor. Avea şi câţiva pistrui, cu care ne jucasem, de câteva ori, de-a „atinge punctul”.

Majoritatea povestirii o spuse privind la cearşaf. Din când în când îşi mai scutura buclele, parcă pentru a elibera câte un gând ascuns. O dată se uită în ochii mei, cu o privire care spunea că stă pe propriile picioare şi nu aşteaptă nimic de la mine. Am vrut să o ajut, apoi m-am simţit vinovat, realizând că avusesem ocazia s-o fac, dar n-o făcusem.

— Am rămas surprinsă văzând că pleci devreme de la petrecerea de afară, zise ea. Abia ai mirosit puţin friptura de miel şi ai şi plecat. Credeam că o să stai şi tu până pe la vreo nouă, că o să plecăm amândoi şi o să ne ducem undeva.

— Mda, ei bine, aveam…

— Nu contează. Oricum, pe la şapte nu mai erai acolo. Am băut vreo două beri. Trei sau patru, mai exact. Apoi mi-am zis „la naiba” şi m-am întors în oraş.

— Ai plecat şi tu?

— M-am dus până la cartierul general să rezolv nişte treburi.

Vicky provenea dintr-o familie irlandeză numeroasă. Chiar dacă la ei nu se servea bere la micul dejun, avea totuşi capacitatea de a se controla, chiar după ce trăgea puţin la măsea. Întrucât ştiam că patru beri nu reprezentau o problemă pentru ea, mă întrebam de ce se obosise să-mi dea cifra exactă.

— Tim era acolo.

Ştiam că Tim, dacă ar putea, ar lua-o pe Vicky de nevastă şi ar trăi fericit, până la capătul zilelor. Vicky ar candida pentru poziţii din ce în ce mai importante, în timp ce el i-ar conduce campaniile. Visul lui Tim era şi romantic, şi practic, dar Vicky nu visa acelaşi lucru.

— Tim a vrut să meargă la petrecere. Eu eram moartă de foame, nu mâncasem nimic, aşa că ne-am întors la

petrecere, cu maşina lui, pentru că nu era indicat să conduc eu. Berile pe stomacul gol începuseră să-şi cam facă efectul. Am ajuns pe la opt jumate. Tot oraşul părea să se afle acolo. Se terminaseră şi hamburgerii, şi cârnaţii, dar Duane mai avea o bucată de miel. Am împărţit-o cu Tim, apoi am mai băut două beri. Duane şi Michelle începuseră să scape de musafiri. Oamenii se îndreptau către maşini. I-am întâlnit pe fraţii Meadow. Ăştia aveau un frigider în maşină, şi sunt foarte ospitalieri de felul lor, aşa că am mai băut şi cu ei vreo două sticle, pe alee.

— Ai ajuns deja la opt beri.

— Nu, fraţii veniseră cu cocteil Margarita. Trecuse de ora nouă. Fusesem în tensiune în ultimul timp, din diferite motive, şi pentru prima oară m-am relaxat. Tim voia să plece. Îi era o foame cumplită. Zicea să mergem la o pizza. Eu m-am gândit să mai beau o sticlă cu fraţii Meadow. Tim nu putea bea, că era pe post de şofer, eu însă nu conduceam, aşa că am mai luat una. Era o noapte superbă, caldă şi blândă. Fraţii Meadow încercau să-mi arate Calea Lactee; pe Tim l-au apucat dracii. În general, e un tip al naibii de bine crescut. Nu şi în acea noapte. Cert e că ne-am luat la ceartă şi, până la urmă, i-am spus să mă mai lase în pace. Tim a plecat furios, cu maşina lui. Nu-mi păsa. Mă puteam întoarce cu fraţii. Am rămas cu ei la petrecere. Erau încă destui oameni, iar Michelle şi Duane încercau să-i trimită acasă. M-am hotărât să mai beau încă o Margarita. Fraţii Meadow, mai puţin cel care conducea m-au secondat; în scurt timp ne-am tolănit tustrei în iarbă, ca să explorăm Calea Lactee. N-am prea reuşit, din pricina farurilor de la maşinile celor care plecau spre casă.

Vicky, îmbrăţişând încă strâns stâlpul patului, clătină din cap şi continuă:

— O parte din mine gândea: „E distractiv să stai lungită pe iarbă, între doi flăcăi chipeşi”. Cam cât să aibă, Ben, vreo douăzeci şi doi de ani?

— Da, sunt în jurul acestei vârste virile, răspunsei.

— Mă distram… Altă parte din mine se ruga să nu fie nimeni care la lumina farurilor s-o recunoască pe candidată lungită pe pajişte cu fraţii Meadow. Şi mai aveam şi o a treia parte, care mă îndemâna: „Când or dispărea toate farurile astea, probabil că vei avea de-a face cu aceşti doi tineri atrăgători”. Aveam la bord şase beri şi trei Margarita, şi mi-am zis că o să le rezolv pe toate la timpul lor. Am rămas, mai departe, lungită şi mă uitam pe cer, în timp ce fraţii Meadow şuşoteau între ei, la stânga şi la dreapta mea. Încetul cu încetul, am realizat despre ce vorbeau. Ei bine, se întrebau dacă eu puteam să…

— Să ce? am întrebat.

— Ghici!

— Nu vreau să ghicesc.

— Să le dau un contract ca să tundă parcelele de gazon din oraş. Îţi vine să crezi?

— Mă rog, ei cu asta se ocupă.

— Ben, chiar aşa de groaznic arăt?

— Nu, deloc.

— Sunt chiar atât de bătrână?

— Mai ai până la treizeci.

— Îmi tot puneau întrebările astea, şi cum nu avea cine să-mi răspundă, m-am hotărât să mai beau o Margarita. Fraţii Meadow au dat fuga să-mi aducă. Rămăseseră puţini musafiri. Cred că erau vreo zece şi, brusc, îmi veni să fac pipi. I-am văzut pe Duane şi pe Michelle cum îşi luau rămas-bun de la unii aflaţi într-o maşină, aşa că am apucat-o spre casă, pe urma fraţilor care căutau argumente în favoarea obţinerii unui asemenea contract.

— De fapt, intervenii eu, sunt cei mai buni din Newbury.

— Mă rog, or fi, dar nu sunt şi cei mai diplomaţi, aşa că le-am strigat că au tupeu să mă îmbete mai întâi, pentru a discuta afaceri după aceea. Li s-au tăiat picioarele. M-am simţit oribil, mai ales pentru că erau atât de tineri, dar mă tăia nevoia rău, de simţeam că plesnesc, aşa că am fugit în casă, pe uşa din dos. Toaleta de la intrare era ocupată. M-

am îndreptat către baia din faţă. Am auzit nişte voci şi mi-am zis că arăt prea răvăşită.

— Şi cu pete de la iarbă?

— Să zicem că nu arătam corespunzător statutului meu. Casa e mare. Există şi o scară de serviciu. Am fugit pe trepte în sus şi am găsit o toaletă pentru oaspeţi.

Vicky se îndreptă de spate, dădu drumul stâlpului, apoi îşi frecă faţa.

— Doamne, ce ameţită eram! Pereţii începuseră să se învârtească în cercuri, ca pescăruşii. Îmi venea să vărs. Apoi mi-a trecut senzaţia. După un timp, cred că m-a luat somnul.

— În baie?

— Avea un covor nemaipomenit de moale. Câţi bani au băgat în casă!

Nici un om cinstit nu s-a îmbogăţit vreodată făcând politică în Newbury. Casa lui Vicky era una micuţă şi drăguţă, ascunsă în spatele bisericii congregaţionale. Un newyorkez ar numi-o un apartament-atelier mic, cu un singur dormitor.

— N-a încercat nimeni să folosească baia?

— Am auzit voci din camera de oaspeţi. M-am târât cât am putut de repede şi am încuiat uşa. Era o baie de oaspeţi, dintr-o cameră de oaspeţi, dacă mă înţelegi.

— Am mai auzit de chestii de-astea.

Vicky era atât de transpusă, încât nu recepţionă remarca mea, care se voia inteligentă.

— Se auzeau două voci – una de bărbat, alta de femeie.

— Le-ai recunoscut?

Îmi aruncă privirea tip nu-te-priveşte-bârfitor-nenorocit, apoi apucă din nou stâlpul.

— Despre ce vorbeau?

— Despre pietre funerare.

— Bine, nu-mi spune. Voiam doar să ştiu dacă au pomenit de Reg.

— Pietre-funerare” se numeau nişte băuturi pe care Duane le prepara la barul din camera de petreceri. Coniac,

vodcă, whisky, frişcă…

— Destul!

— Îmi venea din nou să vomit. Oricum, după un timp, au tăcut din gură şi… mai departe poţi să-ţi închipui şi singur ce au făcut. Eu nu puteam să ies din baie şi probabil că am adormit din nou. Nu-mi amintesc decât că visam cum un avion cu reacţie aterizează pe acoperiş.

— Un avion cu reacţie?

— Putea fi şi un aspirator – ştii modelele alea puternice? Am auzit strigăte şi uşi trântite. M-am trezit de-a binelea. Când m-am uitat la ceas, nu mi-a venit să cred. Se făcuse trei dimineaţa! Am început să gândesc: „Doamne, ce mă fac?” La urmă mi-am zis că la ora trei toată lumea ar trebui să doarmă. Puteam s-o şterg. Corect? Greşit! Cum am deschis uşa, am şi auzit voci. Multe la număr. „Doamne, ce mă fac, Doamne?” Mi-am zis: „Vicky, păstrează-ţi sângele rece, fii deşteaptă şi află ce se petrece”. Am ascultat atent. Toate vocile veneau din bucătărie. Erau numai de femei. Niciuna de bărbat. Mi-am zis că n-ar fi singura dată când bărbaţii petrec într-o cameră, iar femeile stau în bucătărie. Însemna că bărbaţii sunt în sala de petreceri, care se afla departe, tocmai în aripa nou-construită, întrucât nu-i auzeam. Femeile vorbeau pe tonuri ridicate. Michelle urla, pur şi simplu. Georgia plângea, iar Susan încerca să o calmeze. Sherry se certa cu Michelle, dar nu era ceva serios.

— În legătură cu ce se certau?

— La început n-am înţeles. Erau doar nişte zgomote care veneau de jos. Mi-am zis că cei care se strecuraseră mai devreme în camera de oaspeţi fuseseră descoperiţi.

— Stai, stai puţin. La trei? Mie mi s-a spus că toată lumea a plecat pe la unu şi zece.

— Era trei.

— E posibil ca fraţii Meadow să-ţi fi dat ceasul înainte, pe când se pregăteau să-ţi strecoare oferta?

— Ăsta-i un argument perfect pentru cei care susţin ca oamenii să nu ţină arme în casă. Dacă aş avea un pistol, te-aş împuşca pe loc.
— Ai mai văzut, la vreun alt ceas, că era ora trei?
— Da. În camera de oaspeţi e un ceas deşteptător cu cadran luminos, şi el arăta tot ora trei. Eşti mulţumit?
— Da.
— Iisuse, Ben! Dacă nu te-aş cunoaşte, te-aş suspecta de gelozie.
— Bine, bine. Deci la ora trei, femeile se certau în bucătărie şi băieţii se aflau în salon.
— Credeam că sunt acolo. M-am furişat pe scara de serviciu, prin hol, până la scara principală – ştii, aia cu briz brizuri, sau cum s-or fi numind.
— Baluştri şi balustrade. Un biet tâmplar îi datora o grămadă de bani lui Duane. Din câte auzisem, l-au închis în casă şi nu i-au mai dat drumul, până când n-a terminat scările alea.
— Ei bine, a făcut o treabă de mântuială, pentru că treptele scârţâiau. Am auzit-o pe Michelle strigând: „Cine-i acolo?” Au dat cu toatele buzna. Slavă Cerului, uşa din faţă nu era încuiată, altfel mă prindeau. Am reuşit să ies şi să dispar.
— Nu te-au văzut?
— Nu.
— Sigur?
— Sunt convinsă.
— Nici măcar puţin, culoarea părului…?
— Poate atunci când au aprins reflectoarele, dar nu cred, pentru că eram deja departe, pe alee.
— Fugind.
— Mi-am adus aminte că maşina mea a rămas la Tim la birou.
— E posibil să nu-ţi fi revenit încă, complet, de la Margarite?

— Pentru numele Lui Dumnezeu, Ben, eram ameţită, mi-era rău, eram obosită-moartă şi speriată. Mă întreb – la urma-urmelor, de ce fugeam?

— Bună întrebare.

— M-am gândit să nu fiu văzută în halul în care eram. Ştii şi tu, viaţa mea se desfăşoară ca într-un acvariu. Am văzut o maşină pe River Road. Mi-am zis: Iisuse, norocul meu, o să mă ducă cineva cu maşina. Apoi m-am gândit că ar fi mai bine să nu mă vadă nimeni în halul acela. În timp ce încercam să mă hotărăsc, maşina a intrat pe alee.

— Şoferul te-a văzut?

— Nu. Cum am observat că o coteşte, m-am ascuns între copaci. Mă gândeam că ar putea fi unul dintre invitaţi care s-a dus după ţigări, sau ceva asemănător. Ce m-aş fi făcut?

— Cine era în maşină?

— Băieţii. Duane, Bill, Ted şi cu Rick.

— Toţi?

— Era chiar nostim. Au parcat lângă casă. Michelle cu celelalte fugeau pe pajişte, întrebând întruna: „Aţi văzut pe cineva?” Au întors maşina şi au îndreptat-o cu farurile spre pădure. Îi auzeam cum strigă: „Tăceţi! Ascultaţi!” Am stat, nemişcată, iar ei n-au auzit nimic. Apoi am auzit-o pe Michelle urlând – chiar urla – că a fost cineva în casă. Ceilalţi spuneau: „Nu, nu, nu se poate”. Duane o ţinea una şi bună: „Calmează-te, Michelle”, iar Michelle zbiera: „Să nu-mi spui mie să mă calmez, ticălos tâmpit ce eşti”. Am auzit şi vocea lui Ted, calmă, liniştită: „Potoliţi-vă, gata, s-a terminat. Ne-am ocupat de tot. Liniştiţi-vă acum”. Michelle zise: „A fost cineva în porcăria asta de casă”. Apoi iar vocea lui Ted: „Aţi văzut pe cineva în casă, fetelor?” I se răspunse în cor „nu”. Michelle o luă de la capăt. „A fost cineva în casa mea nenorocită” şi tot aşa până când Duane le propuse într-un târziu: „Hai să scotocim casa”.

Au intrat cu toţii înăuntru. Eu am reuşit în sfârşit să mă strecor printre copaci şi să ocolesc zona luminată. Am ajuns înapoi pe alee, şi am luat-o pe jos, spre casă.

— Cât a durat totul?
— Două ore. De câte ori trecea câte o maşină, săream în boscheţi. Aproape că se luminase când am ajuns pe Strada Principală. O putea vedea oricine pe Vicky McLachlan, preşedinta Consiliului orăşenesc, împleticindu-se către casă, într-o rochie ruptă, la ora cinci dimineaţa. Dacă mă întreba cineva, aş fi putut răspunde că m-am sculat devreme, ca să prind slujba de dimineaţă.
— Votul catolicilor nu ţi-e suficient, ca să câştigi în oraşul ăsta.
— Ajunsă acasă, fără să dau peste nici un matinal, am făcut un duş lung şi fierbinte, am dormit apoi câteva ceasuri şi am ajuns la slujba de la ora nouă.
— De asta purtai ochelari de soare?
— Mahmureala bine meritată.
— Şi de ce ai fost atât de îngrijorată când l-ai văzut pe ofiţerul Moody îndreptându-se către ieşirea din oraş?
— Ce vrei să spui? întrebă Vicky, strângând la piept acelaşi stâlp.
— Vreau să spun că-ţi era teamă că s-a întâmplat ceva.
— Unde vrei să ajungi?
— Haida-de, Vicky. Ştiai că ceva se întâmplase.
— Ştii – sau, cel puţin, ar trebui să ştii – la fel de bine ca mine că indiferent ce îl făcea pe Ollie să se năpustească afară din oraş duminica dimineaţa putea reprezenta o încurcătură pentru mine.
— Atunci aşa am gândit. Dar acum cred că te aşteptai să fie o problemă ieşită din comun, din cauza celor văzute în noaptea precedentă.
— Ce fel de problemă?
— Sau a celor auzite în bucătărie.
Vicky apucă veioza de pe noptieră, o aprinse, şi apropie becul strălucitor de propriul obraz.
— Aşa-i mai bine, domnule anchetator?
— Termină.
— Vrei să mă pocneşti pe la spate?

— Du-te naibii.
— Ai tupeu.
— Tu ai tupeu. Te-ai uitat la mine cum mă învârteam ca un idiot în jurul cozii, dar nu mi-ai dat o mână de ajutor.
— Îţi dau acum. Sau eşti de altă părere?
— Mulţumesc, Vicky. Despre ce vorbeau femeile în bucătărie?
— Fii atent, trebuie să-mi promiţi ceva.
— N-am să-ţi înşel încrederea. Nu voi pomeni numele tău. N-am să te expun, în nici un fel. Îţi promit.
— Nu la asta mă refeream.
— Ce promisiune aştepţi de la mine?
— Că nu mă vei urî.
— De ce să te urăsc?
— Orice aş fi făcut.
— Vicky, eşti catolică. Voi deja purtaţi pe umeri mai multă vinovăţie decât aş putea eu vreodată să vă pun în cârcă. Îţi promit că nimic din ce-mi vei spune nu mă va putea face să te urăsc. Doar dacă l-ai omorât pe Reg fără motiv.
— Nu glumi cu aşa ceva. Eu n-aş putea ucide pe nimeni.
— L-ai văzut pe Reg?
— Doar pe la şase şi jumătate, aşa cum ţi-am mai spus. Promite-mi.
— Vicky, eşti persoana cu cele mai solide principii morale din câte cunosc eu, excepţie făcând mătuşă-mea, Connie. Îţi promit că nu te voi urî.
— Bine. În primul rând, trebuie să mă crezi când îţi spun că atunci când l-am văzut pe Moody, în dimineaţa aceea, habar n-aveam ce urma să se descopere. Pentru că n-am înţeles nimic din ce s-a discutat în bucătărie. Chiar şi după ce-am auzit, împreună, la radioul lui Scooter, tot nu ştiam nimic. Însă când te-ai întors la Drover şi mi-ai povestit despre Reg, mi-a picat fisa.
— Şi?
Inspiră adânc şi începu, rar şi cu calm, să-mi povestească ce mai auzise. După cum îmi spusese şi mai devreme,

Michelle zbiera, Sherry tăcea şi Georgia Bowland plângea. În final, soţia lui Ted, Susan, asistenta medicală, o calmă pe Michelle şi spuse:

— Îţi garantez că el a fost dus de aici. Noi am făcut ce trebuia să facem.

— Asta încerc şi eu să-i explic, zbieră Michelle.

— Michelle, linişteşte-te. Georgia. Ascultă-mă, Georgia. Nimeni n-a făcut nimic rău; aşa a fost să fie. Nu suntem vinovate. Nu trebuie să plătim noi pentru ce s-a întâmplat.

— A naibii să fiu, dac-oi plăti eu ceva, zise Michelle.

— Niciuna dintre noi n-o să plătească, spuse Susan.

— Or să ne prindă, se smiorcăi Georgia.

— N-o să ne prindă nimeni. Pe niciuna”.

Vicky continuă:

— Susan avea cea mai liniştitoare voce cu putinţă. Voce de asistentă care-ţi susură: culcă-te-liniştit-şi-totul-va-fi-în-ordine. Era extraordinară. Am mai văzut aşa ceva la mitinguri – o persoană care să se ridice la înălţimea situaţiei şi să devină vocea raţiunii. Georgia se opri din plâns, iar Sherry încetă cu murmuratul – nu reuşisem să înţeleg ce repeta întruna. Până şi Michelle începuse să se domolească. Asta până, când am călcat pe treapta aia scârţâitoare.

— Pentru ce să plătească? întrebai eu. Sună de parcă cineva ar fi spart o vază.

— Te las pe tine să descoperi „domnule investigator”.

— Nu trebuie să mă forţez. Ai descoperit tu totul în locul meu. Dacă n-ar fi aşa, nu te-ai simţi atât de vinovată.

— Nu-i aşa că sună de parcă Reg ar fi murit la petrecere, iar băieţii i-au dus cadavrul pe podul acoperit?

— Chiar aşa şi sună.

— Ben, problema e că tu n-ai fi aflat toate astea, dacă n-aş fi fost eu acolo.

— Asta cam aşa-i.

— Multe sunt simple bănuieli. Ar fi putut vorbi despre cu totul altceva. Vreau să spun că, atunci când am auzit-o prima oară pe Susan zicând că garantează că „el era dus”,

am crezut că se referea la unul dintre bărbaţii lor. M-am gândit că vreunul dintre cupluri se certase.
— Unul dintre cupluri, care-şi făcea de cap în camera de oaspeţi?
— Exact… Cel mai important lucru e că…
— Cel mai important lucru e că funcţionara guvernamentală Vicky McLachlan n-a fost în nici un caz de faţă.
— Probabil comit o crimă dacă tac din gură. Sunt o figură publică. Se presupune că ar trebui să am o responsabilitate mai mare decât restul lumii. Şi aşa am dat-o în bară şi, probabil, am încălcat legea. Dar tot ce am făcut eu a fost să mă trezesc mahmură. Ben, aş putea pierde totul… Chiar dacă ar fi vorba doar de lipsa de conduită etică – Iisuse, auzi ce spun, „doar”. Sunt dezgustătoare.
— Du-te la spovedanie, sau fă ceva de genul ăsta. Lasă realitatea în seama mea.
— Chiar aşa?
— Chiar aşa.
— Cum să-ţi mulţumesc?
— După spusele doctorului, mai durează vreo săptămâna până să pot participa la o sesiune de mulţumiri călduroase. Poate sărbătorim împreună realegerea ta.
— Ce intenţionezi să faci?
Am privit câteva clipe pe fereastră, apoi am rostit:
— Cred că mă duc să beau un pahar cu Pinkerton Chevalley.

Capitolul 15

Singura băutură de care mă puteam atinge din cauza durerii de cap era apa minerală, ceea ce nu constituia o problemă pentru Pink, fericit că poate bea pentru doi.
— Tu plăteşti? mă întrebase mai devreme, când trecusem pe la Chevalley Enterprises ca să-l invit la bar.
— Sigur.
— Betty, urlă el, am plecat.

Mecanicii îşi ridicară dintr-o dată privirile, pline de veselie; Pink văzu şi zise:

— Încă mai aştept să apară şurubelniţa… Hai să mergem, Ben.

— Înainte de a pleca, zisei eu după ce ieşirăm din atelier, aş vrea să arunc o privire la Blazer-ul lui Reg.

— E la dracu-n praznic, tocmai în Plainfield.

— Nu-i aşa departe.

— E închis în garajul poliţiei. Nu pot intra acolo, decât dacă vin cu o maşină remorcată.

— Ridică Olds-ul meu şi pune-l pe platformă.

Bombănind că pierdem degeaba o oră şi jumătate, riscând, chiar şi „Ora fericită” de la restaurant, când poţi bea mult şi cu bani mai puţini, Pink îmi săltă Olds-ul pe platforma destinată maşinilor avariate.

— Ai o şapcă în plus?

Îmi găsi o şapcă de baseball cu emblema firmei Chevalley, îmbibată cu ulei de transmisie. Conduse cu viteză mare până în Plainfield, cu girofarurile galbene aprinse; când paznicul ne văzu venind, deschise poarta plin de zel. Pink se strecură printre şirurile de maşini confiscate, automobile făcute praf şi maşini păstrate ca probe pentru diverse procese viitoare. Blazer-ul se afla tocmai în spate, acoperit cu polenul florilor de cucută din gardul viu care ascundea parcarea poliţiei de ochii vecinilor. Maşina stătuse în soare şi capota frigea ca o plită încinsă.

— Grăbeşte-te!

Zgârietura de pe partea laterală dreaptă începuse deja să se acopere de rugină. Am cercetat-o atent, de la un capăt la celălalt.

Pink claxonă.

Portiera nu era încuiată. Am deschis-o şi dogoarea năvăli afară ca din cuptor; privii înăuntru. Torpedoul era gol, ca şi bordul. Nimic nu amintea de Reg – nu era urmă de droguri. Se pare că totul fusese adunat şi păstrat ca probă. Am găsit un ambalaj de mănuşi chirurgicale, mărimea opt şi

jumătate. Probabil ale doctorului Steve. Pink claxonă din nou, prelung. Am alergat înapoi, la maşina lui.

— Dă-i drumul.

Pink acceleră spre poartă, dar paznicul o închisese deja. Ieşi din gheretă şi se apropie de noi, privindu-ne cu suspiciune.

— Ai uitat să descarci maşina, zise el.

— S-a rupt blestematul ăsta de vinci, ocări Pink. Nu o pot coborî până nu-l repar.

— Unde-i abţibildul?

— Ce?

Lui Pink îi plăcea să joace feste, dar nu avea prezenţă de spirit. Autocolantul portocaliu al poliţiei ar fi trebuit să se afle lipit pe Olds; lipsa acestuia îl cam descumpăni pe Pink. Înfundându-mi şapca mai bine pe cap, m-am aplecat peste el şi am spus.

— Am văzut eu ceva zburând pe strada 361. Parcă era portocaliu. M-am gândit că-i o pasăre.

Nici paznicul nu reacţionă prea rapid; nu era poliţist, ci un bătrânel care încă mai putea face pe paznicul. Bodogăni ceva.

— Haide, amice, trebuie să-mi repar camionul, zise Pink.

Bodogănind în continuare, omul ne deschise poarta.

— Am reuşit, spuse entuziasmat Pink.

Ne-am întors la Chevalley Enterprises, am descărcat maşina mea, apoi ne-am urcat în camioneta lui Pink. Aş fi preferat să mergem cu maşina mea, dar Pink alesese camioneta, întrucât avea frigider în cabină şi mai puteam trage o bere pe drum.

— Ce căutai? mă întrebă el în timp ce ne îndreptam către „Mesteacănul alb”.

— Voiam să văd de unde începe zgârietura.

— Şi?

— E mai adâncă spre botul maşinii, deci bănuiesc că tipul a început s-o zgârie din faţă, mergând spre spate.

— Pare logic. Şi ce-i cu asta?

— Asta mă face să cred că maşina trecea podul, venind dinspre Rezervaţie. Cunoşti vreun indian?

— Câţiva. Nu sunt întregi la minte. De unde ştii că a fost zgâriată pe pod? I-o putea zgâria oriunde.

— Aşa-i, dar eu am găsit pe pod bucăţele de vopsea.

Am ajuns în timpul „Orei fericite”, chiar pe la începutul ei. Pink îşi făcu loc până la tejghea.

— O bere şi o tărie. Plăteşte tata.

I-am spus Marelui Greg să ţină socoteala.

Când pofteşti pe cineva la băutură şi achiţi tu întreaga consumaţie, te aştepţi ca respectivul să se arate dornic de a-şi exprima recunoştinţa. De exemplu, să-ţi răspundă la întrebări şi să profite de orice ocazie pentru a-ţi face pe plac. Nu şi Pink, un Chevalley până în măduva oaselor. Băutura gratuită era o ocazie ce nu putea fi ratată, trebuia dată pe gât cu viteză maximă înainte ca să-şi dea seama fraierul care te-a invitat.

Pink, un zdrahon mai solid decât Oliver Moody, putea turna în el cantităţi impresionante. După-amiază am scăpat ieftin, dar seara şi, în final, noaptea, amestecul de gin băut de Pink prin toate localurile pe unde trecuserăm – iar barul pentru motociclişti al Marelui Greg era cel mai de soi – costa la un loc o mică avere, în comparaţie cu salariul minim pe economie. Era cunoscut în toate localurile şi întâmpinat de barmani cu resemnarea plină de îngrijorare, cu care fermierii privesc o furtună ce se apropie.

Când întunericul se aşternu peste pelerinajul nostru – pe care eu încercasem tot timpul să-l dirijez spre nord, către pădurea lui Jervis şi către Rezervaţie – Pink începu să întâlnească alţi zdrahoni, taciturni şi solitari. Niciuna dintre părţi nu părea prea încântată de propria-i imagine oglindită de cel din faţa sa. De câteva ori, aflat în starea mizerabilă datorată bătăii proaspăt încasate, încercai un cumplit sentiment de nesiguranţă.

La început, Pink ignoră orice încercare de conversaţie, nerăspunzându-mi nici măcar la întrebări. Pe măsură însă

ce alcoolul ingurgitat îl mai înmuie, începu să-mi povestească de atmosfera stresantă de la Chevalley Enterprises. Nici nu era de mirare. Munca grea şi obligaţia de a lua decizii nu reprezentau trăsături definitorii pentru bărbaţii Chevalley, care, în general, lăsau gânditul pe seama femeilor şi acţionau din impuls.

O dată mă luă prin surprindere, revenind la o conversaţie anterioară.

— Ăla n-a fost indian.

Urmă o tăcere lungă. Până la urmă întrebai:

— Care n-a fost indian?

— Care a zgâriat maşina lui Reg.

— Cum ţi-ai dat seama, Pink?

— Vandalul ăla nenorocit părăsea Rezervaţia…

— Şi ce-i cu asta, Pink?

— Cam târziu pentru un indian să iasă din Rezervaţie… Dă-l peste cap, Ben. Hai să golim localul ăsta.

Apa minerală, îmi spunea Pink de câte ori mai luam câte un pahar, e un „leac muieresc”. El îmi recomanda să încerc cu tequila. Într-un târziu, am ieşit pe strada Şapte şi am intrat pe drumul desfundat ce ducea la Barul de la capătul râului.

Localul îi aparţinea lui Matthew Jervis, singurul adult fără cazier din familia Jervis, omul pe care clanul îl împingea în faţă, în cazul afacerilor legale. Specialitatea casei era un rom din Newfoundland, căruia-i spuneau „Urletul lugubru”, învechit natural. Îl aduceau cu camionul care transporta fără taxe plătite ţigări canadiene. Vărul meu mă asigură că Urletul vindecă orice rană.

Matthew îi dădu dreptate afirmând că pescarii canadieni trăiesc zile în şir numai cu Urlet.

— Şi nu le trebuie nici o hrană solidă, adăugă un gigant bărbos aflat lângă bar.

Pink Chevalley, cu ochii roşii, se uita cam urât.

Restul clienţilor – o bunicuţă cu un copil şi nişte hoţi de maşini care discutau în contradictoriu, unul încercând să-i

demonstreze celuilalt avantajele forţării broaştei în comparaţie cu spargerea geamului – priviră scena cu interes, în speranţa că cei doi uriaşi vor face puţină atmosferă, încercând să-şi smulgă tatuajele, unul altuia. Chiar atunci parcară câteva camionete, aducând nişte clienţi pe care n-aş fi vrut să-i văd plecând, speriaţi de o bătaie ca în filme.

— Ce-ar fi să dai un rând de „Urlete” pentru toată lumea? am întrebat.

Matthew Jervis se grăbi să umple toate paharele de pe tejghea. Gustul băuturii justifica numele – distrugea vopseaua acolo unde Matthew scăpa, din grabă, câte o picătură, dar reuşi să calmeze spiritele. Localul începea să se umple şi, pe la zece jumătate, atmosfera se încinsese; oamenii îndopau tonomatul cu fise şi ţopăiau în neştire.

Uriaşul cu barbă se dovedi a fi şoferul canadian de pe camionul lui Jervis. În acelaşi timp era şi alergător de dirt-track, la fel ca Pink. Curând, cei doi se adânciră într-o conversaţie monosilabică, întreruptă de reprize spontane de skanderbeg, din care Pink ieşea mereu învingător, în timp ce striga, peste umăr, că i s-a golit paharul.

Hoţii de maşini mă rugară să arbitrez o ceartă legată de un furt prin tăierea antifurtului din oţel care fixează volanul, în timp ce bunicuţa-îngrijitoare de copii îmi împărtăşea nemulţumirile ei referitoare la o fiică „cam prea petrecăreaţă”. Cum niciunul nu părea să ştie ceva nou despre Blazer-ul de pe podul acoperit, am găsit un pretext pentru a-mi croi drum către tonomat prin mulţimea care umplea ringul de dans, spre o roşcată, într-o bluză mulată şi jeanşi şi mai mulaţi, nehotărâtă ce melodie să aleagă.

— Ce-ar fi să pui „Am un prieten mai jos”?

Gwen Jervis îndepărtă sticla de bere de la gură.

— Uite-l pe Benjamin Abbott al III-lea. Ce faci aici? Şi ce naiba ai păţit la ureche?

Îmi înecă răspunsul într-un sărut prelung şi umed. I-l returnai, în timp ce, cu un ochi, priveam la un tip bronzat şi

lat în umeri, care se apropia. Purta o brăţară groasă de aur.

— S-a întors Buddy îmi susură în ureche Gwen.

Soţul ei de drept comun şi tatăl celor doi copii măricei, lucra pe o cisternă de petrol. Dispoziţiile lui îndelungate îi acordau lui Gwen o anume libertate, de care puţine din femeile Jervis se puteau bucura. Faptul că bătrânul Herman era liderul glorios al clanului, iar fraţii ei capii afacerilor criminale, îi consolida poziţia lui Gwen.

Buddy se cam îngrăşase şi îşi pierduse o bună parte din podoaba capilară.

— Salut, Buddy. Cum te mai descurci prin Golful Persic?

— Data viitoare când îmi mai saluţi nevasta, un „Bună” e suficient, zise el, ignorându-mi mâna întinsă.

— Ce naiba, Buddy, suntem veri… Mă rog, aproape. El e văr cu Pink – nu-i aşa, Ben? iar Pink e văr cu mine.

Gwen îmi aruncă un zâmbet sexy, care îmi aduse în minte o noapte, petrecută cu mulţi, mulţi ani în urmă, când Pink îmi cumpărase câteva beri şi mă dăduse pe mâna ei, pentru a fi iniţiat în tainele amorului. Experienţa aceea îmi impusese un standard la care mă raportam mereu.

— Ăsta nu ţi-e văr, aşa cum nu îţi sunt nici eu, izbucni Buddy.

— Tu îmi eşti văr, îi reaminti Gwen. Şi eşti beat, mai adăugă ea, cu blândeţe.

Buddy îşi trecu mâna noduroasă peste gură.

— Mă rog, puţin îmi pasă, dar mi se pare, Ben, că nu aşa trebuie s-o pupi pe nevasta altuia. Aşa că, bagă de seamă, mai zise el, strângând-o zdravăn.

Ea îi întoarse o privire la fel de dulce, ca cea a unui uliu care scrutează pădurea. Lui Gwen îi lipsea un dinte din faţă, pe care i-l scosese Buddy cu mulţi ani în urmă. Atunci Buddy îşi petrecuse restul nopţii în grija unei echipe de chirurgi, specializaţi în plăgi înţepate. În final, cei doi ajunseseră la pace, renunţând de comun acord la vătămări corporale grave.

— Deci, ce-ai păţit la ureche?

Clanul locuia într-o tabără de rulote, aşezată adânc în pădure, şi nu avea abonamente la ziare gen Danbury Republican.

— Doi tipi au dat buzna peste mine în casă.

— De asta te afli aici?

— Ce vrei să spui?

— Îi cauţi?

— Nu, erau din Waterbury.

— De ce nu eşti în Waterbury atunci?

— Mai întâi trebuie să reintru în formă.

Gwen mai luă o gură de bere, şi linse gâtul sticlei; reacţia mea îi făcu plăcere.

— Deci, ce cauţi aici?

— Mă întrebam cine ar putea merge-n vizită la indieni, sâmbătă seara târziu.

— Cum ar fi, de exemplu, sâmbătă în care a murit prietenul tău, Reg, de o supradoză?

— Îhî!

— Habar n-am… Hei, Buddy! Hai să dansăm, zise Gwen.

Privi peste umăr să se asigure că îi admiram pantalonii, ceea ce şi făceam, apoi dispăru pe ringul de dans.

M-am întors dezamăgit la bar, deşi mă aşteptasem la asta. Gwen nu prea îmi datora mare lucru, şi oricum nu dădea informaţii despre vecinii ei, cu atât mai puţin despre propria familie.

În realitate, după opt baruri, o grămadă de timp petrecută în maşină şi o consumaţie de alcool şi apă minerală care se ridica la vreo sută de dolari, nu făcusem mare scofală. Începuse promiţător – reuşisem fără probleme să arunc o privire la Blazer-ul din parcarea poliţiei -, dar se sfârşise cu o durere de cap, într-un local gălăgios, plin de fum, în mijlocul unor oameni care se distrau mult mai bine decât mine. Nu-mi mai doream decât să mă târăsc în pat. Mai întâi însă trebuia să-l dezlipesc pe vărul meu de pe scaunul pe care părea că se sudase.

— Matt vrea bani, mă întâmpină Pink când revenii la bar. Am mai luat un rând – la naiba. Matt, dacă tot pune el banii la bătaie, ai putea să mai torni câte unul. Matthew! Mai adu un „Urlet”, altfel vin eu şi cu Zeke şi ne servim singuri. Ai văzut, ştiam eu!

Izbucnii în râs, acompaniat de canadianul bărbos. Râsetele fură acoperite de uralele puternice, ce proveneau de la intrare. Strigăte şi fluierături îl acompaniară pe noul venit, în timp ce traversa încăperea. Pink se ridică şi aruncă o privire peste mulţime.

— Măi să fie, a venit bătrânul Smokey.

— Cine?

— Tipul din Norfolk care a tăiat tejgheaua la barul Hitching Post cu ferăstrăul.

Trecusem şi noi pe la Hitching Post, mai devreme.

— Hei, Smokey! Mişcă-ţi fundul încoace, să-ţi dau ceva de băut. Ia-i ceva de băut. Ben.

— Ăla de lângă el nu-i Freddy Butler?

— Aha, nevăstuica aia pitică… Toarnă repede, Matthew, dacă nu vrei să ai două ieşiri la bar. Ăla care se apropie e Smokey… Salut, Smoke.

Două mâini uriaşe se uniră cu zgomot; Smokey, încântat de noua-i faimă, îl salută pe Pink ca pe un vechi prieten. Nu erau prieteni vechi: semăna mai mult cu o scenă în care monstrul din Alien îşi manifestă o amabilitate formală faţă de Godzilla.

Freddy Butler, ţinându-se după Smokey ca un căţel în urma stăpânului, mă salută politicos dând din cap. Fusesem colegi de şcoală. Freddy, care intra mereu în buclucuri, căuta tot timpul prietenia bătăuşilor. Acum se agăţase de clanul Jervis, şi nu părea să aibă o slujbă anume, deşi conducea un camion nou. Se împrietenise şi cu celebrul dur din nord. Pink zise:

— Ăsta-i vărul meu, Ben.

Smokey întinse către mine o palmă lată:

— Încântat de cunoştinţă. Am lucrat pentru tatăl tău; mă chema să defrişez parcele. Mi-a părut rău când s-a dus.

Smokey era un tip la vreo patruzeci de ani, bătut de vânturi, deşirat, cu braţele ca nişte odgoane. Ochii căprui păreau opaci şi ascundeau schimbările bruşte de atitudine.

— Mulţumesc. Pink s-a gândit că poate-ţi face plăcere să bei cu noi.

— Cum să nu. Nu-i o idee rea. Salut, Matthew! A mai rămas ceva „Urlet”?

L-am întrebat pe Freddy ce-ar dori să bea şi el voia tot „Urlet”.

— Lasă-l pe ticălosul ăsta mic să-şi plătească singur băutura îmi urlă Pink în ureche, în timp ce eu mă gândeam că Hitching Post nu se afla prea departe de podul acoperit, şi că pe Smokey îl apucaseră pandaliile după ora închiderii, în noaptea morţii lui Reg.

Au dat cu toţii paharele pe gât şi nimeni nu a protestat când am propus încă un rând.

— Ei bine, am auzit şaptesprezece versiuni ale poveştii. Acum aş vrea s-o aud direct de la sursă.

— Păcat că n-ai asistat, strecură Freddy Butler. A fost ceva de pomină.

— Dacă aş fi fost atunci, nu mai întrebam acum, tună Pink. Deci, Smoke, cum s-a întâmplat? Ticăloşii n-au vrut să te servească? Erai prea beat?

— Nu eram chiar atât de beat, dar barmanul a zis că e unu şi cinci.

— La unu se închide, preciză Freddy.

— I-am spus că, probabil, mi-a stat ceasul.

Smokey îşi arătă ambele încheieturi, pe care nu purta nimic, şi asistenţa izbucni în râs.

— Mai dă-mi unul repede”, am spus eu.

— S-a-nchis”, a zis barmanul. Freddy făcea precizările de rigoare

— Eu i-am spus: „Bine, ştiu că ai închis. Nu mai vreau decât un pahar”.

— Barmanul: „Am făcut monetarul”, punctă iar Freddy.

— Aşa că i-am zis: „Pune banii într-o cutie de cafea până mâine dimineaţă, şi toarnă-ne mie şi prietenului meu câte un pahar”. Ce fiu de târfă enervant era.

Privirea lui Smokey căzu pe bătrânica cu copilul.

— Îmi cer scuze, doamnă, zise el atingându-şi şapca cu degetele.

— Barmanul…

— Ţine-ţi fleanca, Freddy, îi tăie Smokey elanul. Barmanul ne-a spus că ar trebui să plecăm. Eu i-am răspuns că o să plec imediat ce primesc încă un pahar.

— Trebuie să fii de neclintit cu ăştia, aprobă Pink.

— Ieşiţi dracului afară”, a strigat barmanul şi a pus mâna pe o amărâtă de bâtă de baseball. Eu i-am spus: „Ascultă, ceilalţi care se află în jegul tău de crâşmă încă nu şi-au terminat ultima înghiţitură. N-o să păţeşti nimic dacă ne mai dai şi nouă câte un pahar”. Tipul îmi flutură bâta în faţa ochilor. Nu mi-a făcut plăcere, dar mi-am zis că amărâtul o fi avut o zi proastă. Aşa că i-am spus: „Uite ce-i. Oricum, mergem într-o vizită – am o prietenă indiancă -, aşa că vinde-mi o duzină de beri, să nu ne ducem acolo cu mâna goală”. Tipul dădu cu bâta în tejghea şi mă ameninţă că a doua oară se va opri pe căpăţâna mea.

Smokey scurse paharul, apoi se uită în jur, cu subînţeles. I-am făcut semn lui Matthew să-i toarne.

— Mulţumesc, Ben… Ar trebui să mai menţionez că totul se petrecea în faţa unor oameni; pe unii dintre ei îi cunoşteam. Erau câţiva dintre verii micului Freddy, cu prietenul lor Pete Stock. Deci, nu numai că mă ameninţa, dar mă şi făcea de râs. Ei bine, mi-am ieşit din sărite.

— Eu n-aş fi rezistat nici atât, zise Pink.

— Ştiu, îl aprobă Smokey. I-am spus apoi lui Freddy să stea la uşă, în cazul în care puiul de târfă – scuzaţi expresia, doamnă – ar încerca să mă încuie afară şi m-am dus la maşină, să-mi iau ferăstrăul.

— Pe care? întrebă Pink.

— Aş fi vrut să iau Stiel-ul, dar avea lamă nouă şi mi-era să nu o ştirbesc în cuie. Aşa că am luat vechiul Husqvarna.

— Sculă bună, zise Pink.

— Husky e silenţios, ce-i drept, dar tot Stiel-ul e cel mai bun. Deşi am observat că, în ultima vreme, mulţi se dau în vânt după Jonsered.

— N-aş cumpăra o sculă străină.

— Da' Husky-ul, unde crezi că-i făcut?

— În Alaska.

— Eh, mă rog, când am ajuns, bietul Freddy mă aştepta afară şi uşa era încuiată.

— M-a lovit cu bâta, se scuză Freddy; toate privirile se întoarseră spre el: nimeni nu-l credea.

— Nu numai că o încuiaseră, dar era şi din fier, dintr-alea făcute de Stanley. Aşa că, primul lucru pe care trebuia să-l fac era să decupez o nouă uşă. Străpungerea peretelui n-a durat prea mult; barmanul vorbea cu Poliţia la telefon, aşa că am tăiat cu ferăstrăul şi telefonul din perete, după care m-am ocupat de bar. Tii, ce sunet scotea! Tare de tot.

— Parcă ziceai că Husky-ul e silenţios.

— Mi-am uitat căştile.

— L-a tăiat în două, zbieră Freddy. Chiar pe mijloc.

— Am făcut două tăieturi, la o distanţă de nouăzeci de centimetri între ele, ca să aibă Freddy pe unde trece. I-am spus apoi să ia o duzină de beri şi să lase banii pe tejghea. Să nu creadă nimeni că am vrut să fur ceva.

— Nici nu putea fi vorba de asta, zise Pink.

— Să-ţi spun o chestie.

— Care?

— De atunci, dau numai peste barmani prietenoşi. Abia de intru pe uşă, că mă şi aşteaptă un pahar plin.

— Prietena ta s-a bucurat? întrebai eu.

— Ce zici, Ben? Ah, indianca? A fost încântată. L-am lăsat pe Freddy să doarmă afară, în camion, cu câteva beri care să-i ţină de urât. Restul i le-am lăsat ei, mai puţin una, pe care am luat-o, ca să am pe drum.

— Astea nu se întâmplau în noaptea în care a murit Reg Hopkins?

— Ba da, şi ăsta a fost cel mai nostim lucru, râse Smokey privind în jur.

Din tonomat se auzea Mary-Chapin Carpenter urlând; hoţii de maşini intraseră şi ei pe ringul de dans. Pe Smokey îl ascultau Pink, Matthew, bunicuţa, Zeke canadianul şi cu mine; mă străduiam din răsputeri să nu par prea interesat.

— Fii atent, e cel mai hazliu lucru pe care l-ai auzit vreodată. Freddy şi cu mine plecaserăm către casă; când am ajuns pe podul acoperit, era blocat de un Blazer. Rămăsese în drum. Ai înţeles? Freddy a scos capul pe geam şi a strigat: „Mută-ţi rabla de aici!” Nici o mişcare. Am văzut că farurile rămăseseră aprinse şi se consumase bateria abia de mai luminau. Freddy a mai strigat o dată: „Ia-ţi rabla sau ţi-o tăiem în două!” I-am spus: „Stai aşa, Freddy. În primul rând, ajunge cu tăiatul pentru astă-seară. În al doilea, cel care a parcat aici, probabil că a avut un motiv. Mai bine-l lăsăm în pace, ocolim podul şi o luăm pe drumul mai lung. „Drumul mai lung”, a urlat Freddy „Adică încă treizeci de kilometri”. Mă rog, nu erau chiar treizeci.

— Îmi lăsasem maşina la Hitching Post, explică Freddy. Mi-era teamă să nu mi-o ia poliţia.

— Freddy a început să se certe cu mine. I-am spus: „Băiete, dacă vrei să traversezi podul, fă-o pe două picioare, eu merg pe drumul celălalt”. Dar el începu: „Împinge-o să cadă de pe pod. Dă-o la o parte din drum”.

— De ce n-ai făcut-o? se interesă Pink.

— Ştii, Pink, la un moment dat ajungi la un punct când nu mai continui. Nu-mi doream decât o călătorie liniştită, să-mi termin berea şi să mă culc. Pe lângă asta, după cum spuneam, aveam impresia că tipul cu maşina voia să stea acolo.

— Cam cât era ceasul? întrebai eu.

— Trei şi jumătate, patru, patru jumate. La naiba, putea fi şi cinci.

— Dar trecuse de trei.

— Cum? Of, aşa cred, dacă socotesc cât timp mi-a luat treaba la Hitching Post, plus prietena mea. Aşa-i, Freddy?

— Pe mine mă luase somnul.

— Pe mine, nu. În orice caz, Freddy s-a hotărât să meargă pe jos până la Hitching Post. Cred că nimeni nu mai judeca corect la ora aia. I-am spus să facă cum vrea. Am întors maşina şi ultima oară când l-am văzut, Freddy trecea podul. Acum e acum. A doua zi m-am trezit devreme. Nici n-am mai ajuns acasă, am dormit în maşină. M-am întors în Newbury, să iau micul dejun la Mesteacănul Alb. Acolo vine un tip care ne spune că poliţiştii l-au găsit mort pe Reg Hopkins, pe podul acoperit. V-aţi prins? Al lui era Blazer-ul, iar Reg se afla în el. Mort. Îl sun imediat pe Freddy, îi spun maică-şi să-l scoale şi-i zic: „Salut, fraiere. Mai ştii Blazer-ul pe care voiai să-l împingi? Era un cadavru înăuntru”.

— Credeam că-şi bate joc de mine, zise Freddy.

— Freddy. Sper că nu ţi-ai lăsat amprentele pe maşină. Dacă ţi le găseşte poliţia, dai de dracu”. Pe Freddy l-a pufnit plânsul: „N-am făcut nimic. N-am făcut nimic”. Pink, dacă l-ai fi auzit! Mă implora: „Să nu le spui că am fost acolo. Să nu le spui”. I-am răspuns: „Nu trebuie să vorbesc eu, dacă tu ţi-ai lăsat amprentele. Or să te caute ei”. „Nici n-am atins-o”, spunea Freddy. „Jur că n-am atins-o”.

— N-o atinsesem, zise Freddy, dar mă luase frica, până când l-am auzit pe Smokey râzând. M-ai păcălit bine, Smokey.

În timp ce râdeau cu toţii, l-am întrebat pe Freddy:

— Cu ce naiba ai zgâriat-o, cu un deschizător de conserve?

— Cu cheile maşinii… Hei. Ce? Ce?

— Ce-ai zis, Ben? întrebă Smokey, în timp ce Pink părea încurcat.

— Ai trecut podul spre Rezervaţie, pe la ora două, şi nu era Blazer-ul. Când te-ai întors, între trei şi cinci, acesta bloca accesul pe pod.

— Unde naiba vrei să ajungi, băiete?

— Mă întrebam când a ajuns Reg acolo.
— Ce zgârietură? întrebă Freddy. Eu n-am zgâriat nimic.
— Despre ce zgârietură e vorba? întrebă şi Smokey. Pink privea, nesigur, printr-un rest de „Urlet”; într-un târziu spuse: „A, zgârietură aia”, apoi tăcu.
— Mă faci să-mi sară inima, zise Smokey.
— Cum aşa?
— M-ai urmărit sau ceva în genul ăsta?
— Am văzut o zgârietură lungă pe Blazer-ul lui Reg.
— Ce căutai tu acolo?
— Am auzit apelul poliţiei la radio şi m-am dus să arunc o privire. Apoi Pink a transportat maşina cu remorca lui, şi am tot vorbit despre zgârietură. Auzindu-ţi povestea, m-am gândit că poate a zgâriat-o Freddy, furios că a trebuit să meargă pe jos până acasă.

Smokey îşi lăsă mâna uriaşă pe umărul meu. Matthew Jervis găsi ceva de şters, la capătul îndepărtat al barului, iar bunicuţa îşi feri copilul. Nu mai aveam nevoie de încă o lovitură la cap, aşa că m-am uitat la Pink. Acesta îi zise:
— Ia mâna de pe el.
— După ce o să-mi explice ce dracu’…

Am auzit o explozie, ca un foc de armă tras de lângă mine. Smokey zbură de pe scaun şi aterizează pe spate, fără să mai mişte, cu un semn roşu-aprins pe faţă, acolo unde-l pocnise Pink.
— Hai să mergem, Ben. Tipul are mulţi prieteni pe aici.

Am pornit tară să ne grăbim, trecând hotărâţi printre oamenii de pe ring şi ne-am îndreptat către uşă. Unii se uitau urât, dar nimeni nu făcu vreo mişcare, cu excepţia lui Gwen Jervis, care-mi transmise un sărut. O dată ajunşi în parcare, am spus:
— Mulţumesc pentru ajutor.

Pink îmi întinse cheile de la maşină, zicând:
— Aveam nevoie de cineva care să conducă. Acum n-am faţă să fac eu asta.

L-am trezit când am ajuns la camionul său din Frenchtown. Râgâi, apoi începu să bombăne, cu gândul la mahmureala care-l aştepta.

— Apropo, ce-i spun mătuşii Connie despre zdrăngănitul de la Lincoln-ul ei?

— Chiar acum vrei să afli răspunsul?

— Iau dejunul cu ea, mâine dimineaţă. Vreau să-i dau nişte veşti bune, înainte de a-i cere o favoare.

Pink se legăna ca un sequoia uriaş în timpul unui cutremur de pământ.

— Spune-i… Spune-i că o să-i desfac nenorocirea aia, până la ultima bucăţică, dacă trebuie. Spune-i că atunci când o să iasă din mâna mea, rahatul ăla de maşină…

Capitolul 16

— Chevalley Enterprises îşi respectă garanţia acordată, i-am spus eu, în timp ce atacam a treia porţie de dulceaţă de zmeură făcută de Connie. Pink garantează că o să rezolve problema cu zgomotul ăla.

— De luni de zile tot garantează şi încă mai ţăcăne. Ia zi, pentru cine voiai să dau petrecerea aia?

Era şapte şi jumătate şi mă aflam în camera de mic dejun a lui Connie. Prin uşile stil franţuzesc se strecura un aer cald de vară. Soarele scălda pereţii gălbui, strecurându-şi razele printre frunzele unui ulm. Păsărelele ciripeau şi îşi căutau hrana.

Connie trecuse deja pe la magazinul general ca să-şi cumpere Wall Street Journal, pe care îl citea, în clipa când intrasem. Cafeaua, ceaiul şi pâinea prăjită se aflau pe bufet, începusem să cred că Pink avusese dreptate în privinţa calităţilor curative ale „Urletului”: durerea de cap îmi scăzuse până la nişte limite mai mult decât suportabile.

— Ţi-am spus. Pentru familiile Fisk, Carter, Bowland şi Barrett.

— Dar eu nu-i cunosc.

— Sigur că-i cunoşti. Duane şi Michelle Fisk au fabrica de ciment din Newbury. Bill Carter e cu antrepriza de construcţii. Ted Barrett e profesorul de practică – îl ştii, constructorul care a dat faliment. Familia Bowland e mai nouă; Rick lucrează la IBM. Stătea lângă mine la petrecere. Mai ţii minte? Ziceai că îţi aminteşti de Bărbatul cu costum de flanel gri.

— Nu-i cunosc.

— Pe Duane, Bill şi Ted îi ştii de când erau copii.

Băieţii din Newbury se obişnuiau cu munca, greblând pajiştea lui Connie Abbott.

— Ştii ce vreau să spun, Benjamin.

Ştiam, evident, ce voia să spună. Deşi democrată ca orientare politică – dedicată cauzei din toată inima -, însăşi Ludovic al XIV-lea s-ar fi simţit în largul său la o petrecere, căci musafirii ei trebuiau cunoscuţi după renumele familiilor, după tradiţie şi reuşite demne de luat în seamă. Bogăţia nu era privită ca o realizare demnă de laudă. Îmbogăţiţii de după Războiul Civil erau priviţi cu suspiciune.

— Chiar am nevoie să-mi faci serviciul ăsta, mătuşă Connie. Pariez că opt oameni nu pot susţine aceeaşi minciună. La o astfel de petrecere, aş putea să-i adun pe toţi opt. Dacă voi fi suficient de convingător ca şi cum aş şti mai mult decât în realitate, s-ar putea să aflu de la ei lucruri pe care nu le cunosc.

Îmi respectasem cuvântul dat lui Vicky. Nici măcar mătuşii nu-i spusesem că ea fusese musafirul misterios, cu toate că îi povestisem tot ce aflasem de la ultima noastră întâlnire, când îmi venise ideea să o iau la întrebări pe regina bârfelor, Marie Butler. Connie îmi aruncă o privire vicleană

— Ieri am căutat cuvântul nepotism în dicţionar. Ştiai că înseamnă să-ţi favorizezi nepoţii?

— Ce cuvânt minunat, Connie. Chiar intenţionez să mă folosesc de calitatea mea de nepot, ca să mă răfuiesc cu cel care l-a cărat pe Reg pe pod.

— Poate îmi explici, totuşi, de ce nu poţi organiza petrecerea la tine acasă.

— În primul rând, e cam greu pentru un tip singur să servească opt persoane. Cu bere şi pizza nu o să reuşesc să-i ţin prea mult timp pe loc, spre deosebire de o masă la tine acasă.

— Victoria McLachlan ar fi încântată să pozeze drept gazdă, alături de tine.

Connie avea o părere deosebit de bună despre Vicky şi îi urmărea plină de interes cariera. O considera candidata ideală, capabilă să mă adune de pe drumuri.

— Nu vor veni la mine acasă. O să-şi dea seama că sunt încă pe urmele lui Reg.

— Nu pot să-i invit la mine şi tu să ţâşneşti de sub masă, la momentul oportun.

— Le spui că vin şi eu. N-o să-ţi poată refuza invitaţia.

— Oh, Ben, nimeni nu mai dă doi bani pe regulile astea vechi. Mai ales oamenii ăştia. Deşi Ted Barrett era un tânăr foarte bine crescut – şi arătos – … Nu, dacă vrei ca ei să-mi accepte invitaţia, ştiind că vii şi tu, ai nevoie de o altă momeală ceva mai bună decât o cină la ceea ce se numeşte, prin partea locului, Domul marii doamne.

— Care ar putea fi momeala?

— Ce urmăreşti, de fapt, să obţii de la o astfel de petrecere?

I-am spus.

— Foarte bine. Oricum ar ieşi, dreptatea va triumfa. Uite ce-ţi sugerez. Eu o să-i invit…

— Mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc.

— Iar tu vei lansa o minciunică nevinovată. Nu prea departe de adevăr, chestie care să-i facă să nu mă poată refuza.

— Îmi citeşti gândurile.

— Bineînţeles.

Connie mă fixă cu ochii ei albaştri; mă simţeam ca un cerb surprins în lumina farurilor.

— Ce-şi doreşte toată adunătura asta, mai mult decât orice altceva pe lume?

— Terenuri.

— De aceea doreşti tu să fiu eu gazda petrecerii, zâmbi drăgăstos Connie… Eşti destul de inteligent, atunci când vrei să gândeşti.

— Nu cumva mă iei peste picior?

— Crezi că vor aduce cocaină cu ei?

— Cum?

— Glumeam, nepoate. Am auzit că gaşca lor nu e străină de asemenea apucături.

— Parcă nu pleci urechea la bârfe.

— Dar nici n-am zis că sunt surdă.

A doua zi, în timp ce beam o cafea târzie în faţa magazinului general, Michelle Fisk apăru în Audi-ul cel roşu; fustiţa de tenis lăsa să se vadă nişte coapse bronzate, mai armonios conturate decât bănuisem. Îmi azvârli pe masă o foaie verde-pal provenită din agenda lui Connie şi mă întrebă:

— Ce dracu'-i asta?

— O invitaţie la cină. Am primit şi eu una asemănătoare.

Connie aranjase ca invitaţiile să fie înmânate personal, prin bunăvoinţa prietenelor lui Alison Mealy – singura trupă de biciclişti de pe Strada Principală.

— Şi ce ar trebui să însemne?

— Cină sâmbătă seara. Cocteiluri la ora şapte.

— De ce ne-ar invita „Doamna Constance Abbott" pe noi? Nu ne învârtim în cercurile ei, asta dacă n-ai observat. Ce pui la cale, Ben?

— M-a invitat pe mine, pe tine cu Duane, Ted şi cu Susan, Bill cu Sherry, Rick cu Georgia. Formaţia îmi dă de gândit. Mă mir că ţie nu… şi nu mă refer la petrecerea voastră din jacuzzi.

— Atunci?

— Pentru că e mai în vârstă, nu înseamnă că nu e la curent. Ştie cine se ocupă cu cumpărările prin Newbury.

— Iisuse, are mai mult pământ decât Bunul Dumnezeu, zise Michelle, adâncindu-se în scaunul curbat de lângă mine.

— Dumnezeu s-a cam speriat când s-a prăbuşit piaţa, dar Connie a cumpărat.

— Dar, acum câţiva ani, când am încercat să achiziţionăm câte ceva, avocatul ei, judecătorul ăla ieşit la pensie, ne-a dat pe uşă afară, fără menajamente.

— Nu ştiu ce să spun. Ea nu întinereşte. Mă uit la ce face. Susţine o grămadă de acţiuni caritabile; poate că ea şi cu judecătorul ăla au ajuns la concluzia că vânzând, e mai simplu să facă rost de bani pentru donaţii.

— Şi rolul tău care e?

— Îi sunt nepot bun, şi pe deasupra agent imobiliar.

— Te aştepţi la un comision de zile mari.

— Din câte o cunosc, nu cred. O să zic mersi dacă mă aleg cu trei la sută.

Michelle izbucni în râs:

— Uau! Sper să nu te înşeli.

— Ei, e doar o presupunere. Când mi-a comunicat lista de invitaţi, la asta m-a dus mintea.

— Doamne-Dumnezeule, oftă ea, Cerule, cu ce o să mă îmbrac? Ben, cum trebuie să te îmbraci când eşti invitat la ea?

— O întrebare bună. Sâmbătă seara… Invitaţie scrisă… Sală de mese… Patru sau cinci feluri de mâncare. Vreau să spun, poţi să te îmbraci cu orice vrei, curat şi călcat să fie, dacă doreşti să-i fii pe plac…

— Neapărat.

— În regulă. Ei bine, eu, de exemplu, am să port probabil un sacou sport de culoare deschisă, pantofi, ciorapi, cămaşă cu mânecă lungă – detestă să nu porţi butoni – şi o cravată frumoasă.

— Nu pot să-l conving pe Duane să-şi pună cravată.

Am fornăit.

— A dat o petrecere asemănătoare anul trecut – sâmbătă, invitaţii scrise – şi a apărut un artist care voia să strângă fonduri, îmbrăcat ca un portar.

— Ce s-a întâmplat?

— Connie a fost cât se poate de politicoasă. Dar nu l-a mai invitat a doua oară. Fundaţia pe care acesta o reprezenta a fost sfătuită să-şi revizuiască politica de angajări. Ultima oară când am auzit ceva despre el, tocmai fusese transferat în Minneapolis.

— Îţi baţi joc de mine?

— Puţin… Ascultă, poate că-i vorba doar despre o petrecere obişnuită. Ei îi place tineretul, vrea să ţină pasul. S-ar putea să nu existe nici o legătură cu miile ei de acri. Însă, orice ar fi la mijloc, dă-mi voie să îţi spun ceva: va fi foarte interesant. A trecut prin multe şi cunoaşte pe toată lumea. Dar să nu te grăbeşti şi să forţezi chestia cu terenurile. Las-o pe ea să vorbească, când crede de cuviinţă.

Apoi am mai spus ceva care, în alte împrejurări, ar fi fost o pură răutate:

— Ei i-au plăcut întotdeauna femeile stilate.

Michelle plecă, puţin cam palidă, iar eu m-am aşezat mai comod, convins că musafirii vor sosi într-o stare de tensiune.

— Ah, exclamă Connie, ce pereche încântătoare!

Stăteam împreună în salon bând sherry şi întrebându-ne care vor apărea primii, când Ted şi Susan Barrett îşi făcură apariţia. Erau întruchiparea unei Americi dispărute: Ted, frumos şi cu părul negru, Susan, blondă şi absolut superbă, înalţi şi zvelţi, îmbrăcaţi în hainele de duminică cu grija unor enoriaşi.

Aproape de intrare, Susan rămase nemişcată, aruncându-i lui Ted obişnuita-i privire întrebătoare: cum-îmi-stă? Ted se dădu înapoi ca să o studieze. Ceea ce-i spuse îi făcu plăcere. El îi prinse mâna, i-o sărută şi o conduse, mândru, către uşă.

— Vă doresc numai baftă; o să aveţi nevoie, în seara asta, rosti Connie încetişor.

Eram două vulpi bătrâne în privinţa unor astfel de petreceri. Precum negroizii Masai la vânătoare de lei, noi ne înţelegeam prin semne ori din priviri. Ea îşi ocupă locul, ţeapănă, exact pe mijlocul unui recamier îmbrăcat în mătase verzuie. Eu m-am dus în hol.

Prin gemuleţul lateral îi văzui pe cei doi Barrett schimbând priviri preocupate, dar imediat ce deschisei uşa, expresiile lor deveniră formale, tip petrecere.

— Intraţi. Arăţi adorabil, Susan… salutare, Ted.

Noi, bărbaţii, ne-am strâns mâinile, fiindu-ne încă proaspătă în minte scena în care eram gata să ne ucidem unul pe celălalt, la ferma lui Gill. Apoi am luat-o pe Susan de mână.

Obişnuiam să le sărut pe obraz pe majoritatea prietenelor mele, dar frumuseţea Susanei Barrett mă făcea să mă abţin. N-aş putea s-o sărut, fără o încurajare indubitabilă din partea ei, la fel cum n-aş arăta un tablou de Botticelli cu degetul, la muzeul de artă Metropolitan. În seara aceea am văzut o schimbare în ochii ei adânci şi calzi, un fel de zid de protecţie ridicat de cealaltă Susan, asistenta medicală, pregătită să-şi păstreze calmul în mijlocul unui bombardament cumplit.

I-am condus la Connie, care îi antrenă fără efort, în ceea ce avea să reprezinte pentru ei cea mai interesantă conversaţie despre vremea neobişnuit de secetoasă. Susan îi adusese un bucheţel de rozmarin. Connie o provocă pe Susan să-i povestească despre grădina ei; familia Barrett se lansă într-o istorie a modului în care a ajuns să locuiască în casa de pe West Street şi, tocmai când Ted ajunsese la capitolul al XI-lea, se auzi soneria de la intrare.

Am deschis uşa pentru Rick şi Georgia Bowland – Rick, nervos, pompos îmbrăcat într-un costum de afaceri, închis la culoare, Georgia, cam fragilă, într-o bluză de mătase, cu

o floare în părul ei de culoarea mierii, emanând un damf uşor de gin bun.

— Ce casă superbă, Ben. Ce drăguţ că ne-aţi invitat.

Îmi întinse o sticlă de parfum, umplută cu flori de levănţică.

— Doica noastră s-a dovedit a fi şi grădinăreasă.

Coafura ei se potrivea perfect cu seara plăcută de vară. Când Rick încercă să-şi netezească minuscula-i mustaţă, ea îl opri, punându-i o mână pe cot. Întrebă apoi, cu o voce gravă, dar şi plăcută:

— Cui trebuie să-i fac curte, ca să primesc ceva de băut?

Am bănuit că şi Georgia era neliniştită. Nu chiar ca Rick, dar în orice caz părea înspăimântată. Nu reuşeam să-mi dau seama dacă nervozitatea lor se datora apropiatei întâlniri cu Connie, încheierii unei afaceri cu terenuri, sau faptului că aveau ceva de ascuns.

— Haideţi s-o cunoaşteţi pe Connie.

Georgia mă prinse de braţ şi-mi şopti teatral:

— Avem subiecte verboten?

— Poftim?

— Am şi eu o mătuşă mai în vârstă. La ea nu se discută despre democraţi şi despre magazinele universale.

— Eu aş evita subiectul cu campania „Cred în Steve”, doar dacă nu vrei să-ţi împuie urechile cu cei din familia La France. Are o părere foarte bună despre Vicky.

— Am priceput, mulţumesc.

Connie le ură bun-venit în salon, se entuziasmă de frumosul bucheţel şi îl asigură pe panicosul de Rick că preferă să i se spună „Connie” în loc de „doamna Abbott”. Georgia se documentase temeinic şi Connie se înroşi de plăcere când ea îi pomeni de una din vechile ei prietene din Greenwich.

Am turnat vin alb pentru Ted şi Susan, gin cu apă tonică pentru familia Bowland şi m-am grăbit să ajung în foaier când Bill şi Sherry Carter, împreună cu Duane şi Michelle

Fisk se dădeau jos din maşina lui Michelle. Păşiră, doi câte doi, pe aleea lată a lui Connie.

Privind prin gemuleţ, aveam impresia că atât Duane, cât şi Bill, fuseseră duşi cu forţa de către neveste la tuns şi bărbierit şi obligaţi să-şi pună cravate. Chiar înainte să ajungă la trepte, Michelle îl întoarse brusc pe Duane cu faţa către vest, îi îndreptă cravata la lumina soarelui care se pregătea să apună, şi îl bătu, sănătos, pe umăr.

Sherry făcu cam acelaşi lucru cu soţul ei, terminându-şi inspecţia cu un pupic aplicat pe nasul lui Bill. Acesta o răsplăti cu o palmă peste posteriorul care părea şi mai apetisant într-o pereche de pantaloni albi. Le-am deschis uşa.

— Bună seara la toată lumea!

Michelle intră prima. Părea în gardă, deşi nu arăta atât de speriată ca familiile Bowland şi Barrett.

— Suntem primii?

— Nu, ultimii. Intraţi, am zis, sărutând-o pe obraz. Drăguţă rochie!

— Găseşti?

— E perfectă.

Începusem să cam am bătaie de cap cu rotunjimile ei plăcute şi ochii negri pătrunzători. Ea părea încrezătoare că o rochie de sâmbătă seara la club, închisă la culoare, face furori pe Strada Principală.

— Duane, ce mai faci?

Ochiul lui vânăt părea să se vindece, mult mai repede decât rănile mele, în schimb eu nu le datoram unora care se considerau prieteni cu mine. Ochiul nu părea să-l deranjeze mai mult decât faptul că trebuise să se îmbraci în haine de gală.

— Bine mersi, numai că porcăria asta de cravată mă strânge, de parcă aş avea un şarpe boa la gât.

Un cerc de grăsime revărsată de jur-împrejur peste gulerul prea strâmt dădea de bănuit că îşi cumpărase cămaşa înainte de a se îngraşă.

— Fără suferinţă nu există frumuseţe, Duane. Ce mai faci, Bill?

— Nemaipomenit! Uite, din partea noastră, zise Bill, înmânându-mi o sticlă uriaşă de Moet. Ce frumos din partea mătuşii tale, să ne invite la ea.

— Hai înăuntru şi spune-i personal. Va fi încântată de şampania voastră… „De fapt, ea nu era de acord cu asemenea cadouri extravagante”. Bună, Sherry.

Sherry ţopăia pe scări, mândră ca o felină. Se pare că îmi inspira de fiecare dată un animal – în seara asta era o pisică; mai fusese o egretă, la o licitaţie, sau gazelă, în Gara Centrală. Imaginile astea nu se datorau sensibilităţii mele, ci, mai degrabă, părerii bune a lui Sherry despre ea însăşi. Probabil că ea flirta din cochetărie, crezând că le face un serviciu bărbaţilor. Poate că din cauza asta Bill nu era gelos.

— Ben, spuse ea, aruncându-mi zâmbetul ei de picnic.

I-am sărutat frumosul obraz, am luat-o de mână şi i-am zis:

— Arăţi minunat.

— M-am tuns.

— Foarte şic.

Eu eram adeptul părului lung, dar ea avea un cap minunat.

— Bill spune că arăt cam băieţoasă.

— N-am văzut nici un băiat care să-ţi semene.

— Ai auzit, Bill? Ben zice că nu arăt ca un băiat.

— Nu mă gândeam în ansamblu. Doar capul.

— Haideţi înăuntru, vă aşteaptă mătuşa Connie.

Bill ne urma vesel; când văzu salonul, scoase un fluierat încetişor. Tehnica decorativă a lui Connie consta, simplist vorbind, în a aranja cu artă prada adusă de generaţiile de căpitani de nave.

Connie sta în picioare, în mijlocul familiilor Bowland şi Barrett. Mă învăţase, încă de când aveam treisprezece ani, că singurele motive pentru care poţi sta jos la un cocteil, sunt fie insistenţa gazdei, fie ceva grav, care necesită îngrijire medicală. Am făcut prezentările, apoi am preparat

băuturile: vin alb pentru doamne, rachiu de secară cu ghimber pentru Duane şi o bere pentru Bill; pentru noi, am umplut paharele cu sherry.

Eu lansam subiecte de conversaţie, umpleam pahare, aprindeam lumânările la lăsarea serii şi serveam invitaţii cu minuscule aperitive. Connie nu agrea gustările consistente. Măsline verzi umplute cu ardei, alune şi uşoare urme de pastă de anşoa cu castraveţi, erau suficiente chiar dacă l-ar fi avut ca invitat pe preşedintele Coolidge.

Se părea că avusese dreptate. Conversaţii vesele şi râsete însufleţeau salonul. Musafirii deveniră volubili, eliberaţi de tensiunea unei săptămâni de trudă care devenise ceva foarte îndepărtat. Connie era strălucitoare; obrajii i se coloraseră, iar părul alb scânteia ca un nor purtat de alizeu.

Phyllis – care servea la petrecerile lui Connie încă înainte ca eu să mă fi născut – îmi aruncă o privire cu tâlc, din uşa salonului. I-am făcut un semn din cap lui Connie. Ea încheie istorioara începută despre un bătrân fermier irascibil care-i vânduse nişte păşuni, apoi îl rugă pe Ted s-o conducă în salon.

Plecară, braţ la braţ, urmaţi de ceilalţi, încolonaţi doi câte doi. Sherry Carter zise:

— Ce petrecere minunată, Ben. Iar ea e nemaipomenită.

— Se simte excelent.

— Chiar a împlinit nouăzeci de ani?

— Nu ţinem o socoteală exactă, dar tata mi-a povestit că în timpul primului război mondial fugise de la internat ca să îngrijească soldaţii.

— Aoleu, exclamă Sherry, strângându-mă de braţ. E nostim. Mulţumesc că ne-ai invitat… O, Doamne! Uită-te la masă.

Salonul lui Connie era scăldat în lumina lumânărilor care venea de pretutindeni: de la candelabru, de la suporturile de pe pereţi şi de la sfeşnice. Aşezasem şervete în dreptul fiecărui loc considerându-le mai potrivite unei nopţi de vară, decât obişnuita faţă de masă; lemnul de cireş lustruit

reflecta flăcările ce păreau focurile de tabără ale generalului Washington.

Ne sfătuisem îndelung cu privire la aşezarea cartonaşelor cu numele invitaţilor. Connie îşi alese locul din capul mesei, spre uşa bucătăriei, cum era şi firesc; eu m-am aşezat în capătul opus. Connie a vrut ca Ted Barrett să stea neapărat în dreapta ei, zicându-mi că măcar atâta pot să fac, să las lângă ea un bărbat prezentabil. Auzind aşa ceva, am hotărât ca Michelle şi Sherry să stea la dreapta, respectiv la stânga mea. Ea îl alese atunci pe Rick Bowland în stânga ei, pe motiv că îl vedea pentru prima oară. După Rick urma Susan, apoi Bill. În faţa lor am plasat-o pe Georgia, lângă Ted, iar pe Duane, între Georgia şi Sherry.

Phyllis servi o supă rece de praz, apoi o salată pe care iepurii o trecuseră cu vederea, la mine în grădină. Am ajutat-o să strângă farfuriile goale şi am turnat vin roşu, în timp ce ea aduse felul de mâncare principal.

Exista un fel de mâncare standard pentru astfel de petreceri, căruia eu îi spuneam întotdeauna „ostropel Newbury”, deşi numele lui, ca şi reţeta, variau în funcţie de ierarhia socială şi de generaţie. Cei mai în vârstă şi cu dare de mână, serveau la petrecerile lor, unde conversaţia era întotdeauna pusă mai presus decât mâncarea, boeuf bourguignon. Zbuciumata generaţie yuppie, acum încărunţită, îşi pregătea ostropelul cu carne de viţel şi cu portocale, numindu-l marengo. Iar dacă erai invitat la „ostropel de Newbury”, la familia Chevalley, găseai în farfurie carne de opossum, ori de altă vietate care nu s-a dat destul de repede la o parte de pe şosea. Ostropelul lui Connie făcea parte din prima categorie.

Privind figurile invitaţilor – femeile admirând salonul încărcat de argintărie veche şi de porţelanuri fine, iar bărbaţii relaxându-se datorită vinului de calitate şi al farfuriilor golite – am ajuns la concluzia că adunarea suspecţilor devenise cea mai reuşită petrecere a verii.

Pendula lungă, atârnată în holul din faţă, bătu de ora zece.

— Ei bine, dragii mei, este timpul ca o femeie în vârstă să meargă la culcare.

Oaspeţii noştri se ridicară de pe scaune, grăbiţi.

— Vă rog să staţi liniştiţi. Există vin de porto şi coniac în bibliotecă, după ce vă hotărâţi cine va conduce maşinile la plecare. Ben, i-am spus doamnei Mealy să pregătească lemnele pentru foc; să-l aprinzi, dacă doamnelor le este răcoare. Noapte bună, tuturor. Sunt încântată că aţi putut veni.

În timp ce mulţumirile răsunau în cor, Duane şi Michelle schimbară o privire nedumerită, pe care eu am interpretat-o ca însemnând: „Şi cu pământul cum rămâne?”

— Discutăm în bibliotecă, i-am şoptit lui Michelle.

Ea aruncă o privire liniştitoare către Duane. Connie îşi făcu o retragere solemnă, culminând cu urcarea treptelor. Eu am început să mân adunătura către bibliotecă când pe la jumătatea scării, Connie se întoarse şi spuse:

— Susan, mai ştii tabloul de Dufy despre care-ţi vorbeam? Vino sus, să arunci o privire.

Susan păşi pe scări, ca o femeie crescută în asemenea conace de rang federal, obişnuită cu budoare, pe pereţii cărora atârnă tablouri de impresionişti renegaţi. Ted o urmări cu privirea. Văzând că mă uit la el, îmi zise:

— Sunt cel mai norocos ticălos din oraş.

I-am dat dreptate. Apoi, uşor îngrijorat în privinţa intenţiilor lui Connie, i-am condus pe ceilalţi în bibliotecă.

— Măi! Ce bine arată, zise Georgia. Ai putea aprinde focul, Ben?

M-am apropiat şi am aprins cu un băţ lung de chibrit ziarele aranjate de doamna Mealy. Căminul scotea de obicei fum, dar în seara asta se comportă onorabil şi flăcările învăluiră buştenii, răspândind o mireasmă dulce de mesteacăn negru.

Musafirii mei se grupaseră doi câte doi, uitându-se la cărţile legate în piele de viţel, inspectând dulăpiorul

Chippendale şi minunându-se de feroneria vechiului birou de căpitan care aparţinuse tatălui lui Connie.

— Cum rămâne cu coniacul? tună Bill Carter.

— Cine conduce la întoarcere?

— O să mergem cu Duane. Ted şi cu Susan se pot duce pe jos, nu, Ted?

— Nu-i departe, zise Ted.

— Îl sunăm pe prietenul bonei noastre, spuse Rick.

— Duane?

— Conduc eu, răspunse Michelle în locul lui. Aş mai bea puţină cafea, dacă a mai rămas.

I-am turnat dintr-o carafă de argint aflată pe încălzitor, apoi i-am servit cu coniac pe Bill, Sherry şi Duane. Preferinţa Georgiei pentru „ceva care să pişte” îi atrase o privire neliniştită din partea lui Rick.

— Cunosc reţeta pentru o „Piatră funerară” zdravănă – zisei eu – dacă Duane vrea s-o prepare.

Duane îmi aruncă o privire ciudată, apoi schimbă una asemănătoare cu Michelle. Georgia optă pentru lichior Bailey’s Irish Cream. Ted ceru porto atât pentru el cât şi pentru Susan, care apăru curând şi mi se alătură la biroul pe care Connie aranjase sticlele de băuturi.

— Te-a impresionat tabloul?

— Voia doar s-o ajut cu fermoarul. Să ştii că mi-a plăcut Connie.

— Se pare că şi ei i-a plăcut de tine.

— M-a invitat la ceai. Nostim, nu? E mai bătrână ca bunica, dar cred am putea fi prietene.

— Porto?

— Mulţumesc, zise ea; apoi, atingându-mi braţul, continuă încetişor: Ted mi-a povestit ce s-a întâmplat la ferma lui Gill.

— Nici o problemă. S-au clarificat lucrurile.

— A venit tremurând acasă. Părea îngrozit de ceea ce era să facă.

— Nu s-a întâmplat nimic. A trecut.

— Iisuse! strigă Bill din capătul opus al camerei. Asta da viaţă! Ţi-ai închipuit vreodată, Ben, cum o să fie când vei locui tu aici?

— Billy! îl dojeni Sherry.

— Ben ştie ce vreau să spun. E o bătrână doamnă fantastică, dar nu o să trăiască veşnic. Ben e singura ei rudă, nu?

— Mi-e teamă că va trebui să-mi cumpăr şi eu bilet, ca toată lumea.

— Ce?

— O dăruieşte oraşului. Va fi muzeu.

Rick Bowland vru să ştie dacă pictura din salon era un Whistler autentic. I-am spus că da.

— Care pictură e de Whistler? întrebă Duane. Hei, Michelle, pot să-mi dau jos cravata asta blestemată?

— Da.

— E un portret al mătuşii lui Connie, Martha, pictat de Whistler.

— Şi peisajele din sufragerie?

— Cea cu cerbul e de Landseer, un pictor englez. Cel cu adevărat reuşit, râul Hudson, este de Church.

— Nu-i aşa că cel cu mestecenii, din hol, este de Levinson?

— Mai degrabă de un elev al său.

— Ce sistem de alarmă are?

— Dacă atingi rama, se declanşează nişte şocuri electrice direct în salteaua poliţistului Moody şi în perna scaunului maşinii sale.

— Muzeu? De ce nu? Să împartă la toţi, zise Bill Carter, râzând.

— Eu aş păstra-o, zise Michelle. Tu nu, Sherry?

— Dac-om reuşi să construim şi noi una ca asta, eu aş organiza un tur al casei în săptămâna de Crăciun şi poate că şi de Ziua oraşului Newbury.

— Şi eu aş face la fel, zise Susan. Dacă ar fi Ted de acord.

— Numai dacă se şterg pe picioare.

M-am apropiat de poliţa căminului şi m-am sprijinit într-un cot, ca un mare senior. Acum că pusesem mâna pe ei, trebuia să mă gândesc cum să procedez.

— Bine, băieţi. Să trecem la treabă.

A sunat cam stângaci, dar ei n-au băgat de seamă. Se aşteptau să vorbim despre terenuri.

— Mda, zise Duane. Ce vrea să vândă?

— Vreau să ghicesc, zise Michelle. E vorba de cei două sute de acri de pe muntele Morris, nu-i aşa? De la Fulton?

Duane adăugă:

— Dacă ar fi de acord să ne dea fâşia de pe Dealul Bisericii, am putea construi o vilă mare, cu mai multe apartamente. Va trebui să lărgim Strada Principală, pentru creşterea traficului. Comisia de zonare o să înnebunească, dar – ei, Ben, Ted şi Rick o să te sprijine la nevoie şi o să încasezi şi nişte comisioane băbane.

Pe jumătate ameţit de merlot şi coniac bun, Duane vorbea mai tare decât îşi dădea seama. Toţi se întoarseră spre mine, ca să-mi vadă reacţia.

Spre propria-mi surprindere, m-am trezit vorbind despre terenuri, folosind tonul aspru al strămoşilor mei:

— Nici Connie Abbott, nici eu, nu vom accepta vreodată să mutilăm Strada Principală.

— Doar câţiva copaci.

— Exclus.

— Până la urmă, despre ce dracu’ vorbim noi? întrebă Duane. De ce ne-ai mai cărat aici la cină?

Nu mai aveam mult şi-l întrebam ce nu i-a convenit. Înfulecase porţii duble de ostropel clasa-întâi şi mai lăsase şi pivniţa de vinuri a lui Connie ca în urma refluxului; dar şi Michelle devenise bănuitoare, iar Susan şi Sherry păreau dezamăgite. Faţa lui Ted era o mască solemnă. Bill se uită la Rick şi ridică din umerii lui laţi. Am zis repede:

— N-am vrut să trageţi speranţe prea mari.

— Vinde terenuri, da sau ba? întrebă Michelle pe un ton categoric.

O întrebare bună. M-am prefăcut că o analizez, dar s-a petrecut un lucru ciudat. Dintr-o dată m-am transformat într-un adevărat agent imobiliar, care toarnă gogoşi învelite într-un strat subţire de adevăr:

— Păcat că nu-i şi Reg aici. Discutasem despre o idee… Connie să formeze un trust al terenurilor.

— Un trust al terenurilor? se auzi vocea lui Bill Carter, ca un ecou. Nu era o frază care să bucure auzul unui constructor de anvergură mijlocie.

— Reg nu mi-a pomenit niciodată despre aşa ceva, mormăi Duane.

— N-avea de ce să-ţi spună ţie. Totul se lega de Connie. Asta era afacerea ei. Pe ea o interesează viitorul, nu prezentul. Aici vorbim de planuri cu bătaie lungă.

Nici asta nu era o frază pe gustul lui Bill şi nici a lui Duane.

— Cât de lungă?

Am mers mai departe în contextul problemelor care urmau să apară în Newbury în viitor, după ce Connie nu va mai fi – şi am spus:

— Ea deţine o sumedenie de terenuri, multe dintre ele fiind lăsate de izbelişte. Resursele ei nu sunt inepuizabile, nici imune la taxe. Un trust are nevoie de fonduri care să-l menţină. Dacă voi, băieţi, aţi fi în stare să contribuiţi cu câte ceva, primind în schimb o mică parte din proprietăţile ei, ajutând astfel la protejarea celorlalte, s-ar putea să primiţi binecuvântarea ei.

— Chiar aşa? făcu Michelle.

— Ar fi foarte încântată, mai ales dacă ar vedea că o parte din vechile ferme vor continua să funcţioneze.

— Nu ştiu ce să spun, zise Bill.

— Ascultaţi-mă, voi sunteţi viitorul. Newbury va ieşi din mâinile ei. Noi aici vom trăi. Aici va trebui să ne facem un rost. Avem şansa de a clădi oraşului un viitor. Măcar gândiţi-vă la asta.

— O să analizăm, spuse Michelle.

— Nu pot să cred că Reg nu ne-a şoptit nici o vorbă, zise Duane.

Acum ori niciodată, mi-am zis şi am continuat calm, aproape blând:

— Reg Hopkins a murit la tine acasă, Duane.

— Ce…?

— Îmi pare rău. A murit de o supradoză, la tine în bucătărie.

— Ba a plecat viu.

— L-aţi văzut mort, cu toţii.

— Nu!

I-am privit, pe rând, drept în ochi.

— Nu vă învinovăţesc pentru că aţi intrat în panică. Eraţi ameţiţi de „Pietrele funerare” ale lui Duane. V-a fost teamă că veţi fi implicaţi într-o moarte cu heroină. Christoase, cine are nevoie de una ca asta în Newbury? Aşa că, în loc să sunaţi la poliţie, i-aţi aruncat cadavrul.

— Nu e adevărat, protestă Michelle.

— Duane, Rick, Bill şi Ted l-au încărcat în Blazer şi l-au dus la podul acoperit.

— Ţi-ai pierdut minţile, omule, zise Duane.

— Şi în timp ce băieţii îl transportau, Michelle, Georgia, Sherry şi cu Susan făceau curăţenie în casă. Băieţii s-au întors pe la trei şi un sfert. Michelle, tu te-ai cam speriat, crezând că ai auzit pe cineva umblând prin casă. Apoi aţi scotocit peste tot, n-aţi găsit pe nimeni şi, cam pe la patru, v-aţi despărţit.

Nu se mai auzea decât focul, trosnind. Mă rugam ca unul dintre ei să pună vreo întrebare, pe care să o pot întoarce în avantajul meu. Cei opt însă rămăseseră muţi, fixându-mă cu nişte priviri ameninţătoare, de parcă i-aş fi acuzat pe nedrept.

Capitolul 17

Pe vremea când mă jucam de-a lupul cel grozav la bursă, investitorii care nu citeau prospectul cu atenţie se puteau

trezi că acţiunile lor se scufundă ca o nicovală în mâl. Când completezi un astfel de prospect, unde legea te obligă să dezvălui orice veste proastă, şmecheria e să o comunici înconjurată de o ploaie de amănunte. Aşa că mi-am năucit prietenii cu toate detaliile pe care le aflasem, mergând pe ghicite în legătură cu moartea lui Reg.

Din păcate, eram obligat să-mi protejez sursa principală de informaţii – Vicky. De fapt, aproape nimic din înlănţuirea de întâmplări prezentate nu putea rezista, dacă m-ar fi luat la bani mărunţi.

— Mănânci ce nu trebuie, zise Rick, apoi se uită la Georgia, care clătina din cap.

Ted nu spunea nimic, privindu-mă doar cu ochii lui negri. Susan se apropiase de el. Sherry Carter îşi încolăci un braţ pe umerii lui Bill. Acesta spuse:

— Iisuse, Ben, vorbeşti aiurea.

— Aşa să fie, Bill? De ce nu încerci să-i convingi şi pe tipii care au tăiat cu ferăstrăul barul Hitching Post?

— Îhî? făcu Bill uitându-se, aparent derutat, spre Duane.

Duane dădu din umeri.

— După ce au „renovat” barul, tipii au plecat spre Rezervaţie, să sărbătorească. Când s-au întors au găsit blocat accesul pe pod.

Nu mi-a făcut nimeni favoarea de a-mi răspunde cu vreo tâmpenie, de genul: „Nu ne-a văzut nimeni”. Am rămas o clipă sprijinit pe poliţa căminului, gândindu-mă că opt oameni nu pot susţine aceeaşi minciună.

Liniştea se adânci. Cu priviri care mă evitau şi nişte feţe care arătau o intensă activitate cerebrală, îşi luaseră timp pentru a cugeta, ori pentru a aştepta să vadă ce intenţionez să fac, bănuind că am rămas fără muniţie. Pierdusem oare momentul? Am sesizat că se hotărâseră, şi parcă un val de frig pătrunse în vechea casă.

— Nu, rosti Duane.

Tocmai când credeam că pierdusem partida, Georgia Bowland izbucni în plâns – slăvit fie sufletul ei, cu gin cu tot.

Mai întâi se smiorcăi, ca un copil. Apoi tot corpul începu să-i tresalte. Lacrimile i se scurgeau spălând machiajul.

Se uitară cu toţii la ea şi protestele li se stinseră pe buze.

— V-am spus eu că o să se afle, se smiorcăi ea. V-am spus. Eu…

— Tacă-ţi gura! o repezi Duane.

Georgia izbucni în hohote. Duane se îndreptă către ea, ameninţător ca un taur. Am pornit să-i barez calea, dar Rick ajunse la ea înaintea mea, şi-o luă protector de umeri:

— Las-o în pace, zise el.

— V-am spus eu, v-am spus eu, repeta Georgia plângând şi se prăvăli pe canapea.

— Gura! zbieră la ea Duane. Iisuse, tu eşti cea care i-a spus lui Ben.

— Nu-i adevărat!

— Ba tu i-ai spus!

— Termină, Duane, zise Rick, împingându-l.

Duane îl opri, cu braţul întins, zicând:

— Ia încearcă, Rick. Oferă-mi un pretext.

Bill traversă rapid camera, cu braţele ridicate. M-am băgat între ei, oprindu-i:

— Ce-ar fi să nu spargem mobila mătuşii Connie.

Urmă o pauză penibilă, în timpul căreia Georgia continua să plângă, cu noi în jurul ei, ca nişte spectatori la un accident de maşină. Duane şi-a revenit primul:

— Eu am plecat! Hai, Michelle. Nu încerca să mă opreşti, Ben.

— Pot să-i transmit poliţistului Moody că te duci direct acasă?

— Nemernicule.

— V-am spus eu, se văicări Georgia.

— Vrei să termini dracului cu plânsetele alea?

Georgia ţâşni în picioare, îl împinse pe Rick la o parte şi zbieră către Duane:

— Tu plângeai, Duane. Plângeai ca un copil. Numai tu ai dreptul să plângi? Lua-te-ar dracu’!

Duane se înroşi tot.

— Da, am plâns… apoi suspină şi păru că i s-a scurs toată vlaga. Ai dreptate, Georgia. Iartă-mă. Iartă-mă, Georgia. Îmi pare rău, sincer. Reg părea atât de…

Georgia se aşeză la loc pe canapea. Duane se prăbuşi alături, fixând apoi covorul cu privirea.

— Pentru liniştea voastră, am spus eu, să ştiţi că n-am aflat de la Georgia.

Michelle îl măsură pe Duane cu o privire ciudată, aproape plictisită Brusc, se întoarse către mine, cu ochii aruncând flăcări:

— Ben, ce vrei să ne faci?

Privirile tuturor se întoarseră către mine.

— Ce ai de gând? repetă ea, mai tare.

— Nu v-a trecut prin cap să-l duceţi la spital?

— Era mort.

— V-a fost teamă să sunaţi la poliţie? Nu puteaţi chema măcar o ambulanţă? Să încercaţi să-l salvaţi?

— Susan ne-a spus că era mort.

Susan se apropie, îşi încrucişă braţele şi mă privi drept în ochi:

— Ben, sunt asistentă medicală. Omul era mort. Încetase să mai respire. Inima i se oprise. Am încercat totuşi un masaj cardiac, deşi ştiam că era inutil. Când l-am găsit, avea pupilele cât nişte farfurii.

Părea foarte sigură, dar nu mă puteam opri să nu mă gândesc că, cine ştie, poate Reg ar mai fi avut o şansă. Simţeam nevoia să-mi deschid sufletul.

— Parcă ştiam că pupilele se micşorează la droguri.

— Doar când eşti viu. Când creierul moare, ele se deschid larg. Crede-mă, Ben. Era mort.

— Nu-mi venea să cred, zise Duane cu ochii la covor. Îmi tot spuneam că trebuie să-i facem respiraţie artificială, sau masaj cardiac, sau ceva în genul ăsta. Susan reuşise să-l facă să-i lucească ochii. Parcă priveai într-un puţ.

Nu ştiam ce să mai spun.

— Era mort, Ben. Murise la mine în bucătărie.

Nădăjduisem că această seară va scoate la iveală câteva răspunsuri care să-l pună pe Reg într-o lumină mai favorabilă. Nu auzeam însă decât ceea ce-i făcuseră ei ca să se pună într-o situaţie cât mai convenabilă.

— Ce intenţii ai, Ben?

Ce intenţii aveam eu?

— O să încep prin a vă sfătui pe voi să mergeţi la poliţie, înainte ca ei să vină să vă caute. Mărturisiţi. Spuneţi-le ce s-a întâmplat. Găsiţi-vă un avocat bun. N-o să fie plăcut, dar e mai bine decât să vă treziţi cu o grămadă de acuzaţii de obstrucţionare a justiţiei, care o să vă cadă în cap ca o tonă de cărămizi.

— Şi cu Janey cum rămâne? întrebă Michelle.

— Va trebui să-i spun că Reg a murit, cu adevărat şi irevocabil, din cauza unei supradoze de heroină. Ce altceva aş putea să-i spun? La naiba, aş dori să-i pot da veşti mai bune.

— O să-i povesteşti despre noi?

— Nu credeţi că îşi va închipui şi singură, după ce voi o să mărturisiţi totul la poliţie?

— Chiar trebuie s-o facem? întrebă Bill.

Expresia lui plângăcioasă, de urs de-abia ieşit din hibernare, îmi aduse aminte de o păţanie din clasa a patra, când, pentru nu mai ştiu ce prostie, fusesem daţi amândoi afară din clasă, într-o zi friguroasă, pe considerentul că acest lucru ar fi mai eficace decât pedeapsa cu eliminarea.

— Chiar trebuie să mergem la poliţie?

— Dacă nu mergeţi voi, mă duc eu. Pentru că m-aţi amestecat şi pe mine în toată încurcătura voastră. Acum ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile. Iar eu am o anumită responsabilitate; trebuie să aduc la cunoştinţă poliţiei ceea ce pare a fi un delict.

— Ben, zise Ted liniştit, ştim numai noi; apoi o luă pe Susan de mână.

— Eu am aflat.

— Nimeni altcineva nu mai pune întrebări, zise Rick Bowland.

Încerca să pară indignat, dar îşi freca mustaţa de parcă ar fi fost iederă otrăvitoare.

— Ben, te rog! zise Sherry, în timp ce îşi tot încrucişa şi îşi descrucişa picioarele, fără astâmpăr, aranjându-şi pantalonii ca să nu facă genunchi.

— Nu. Eu trebuie să vă rog. Eu nu am făcut nimic. Voi toţi aţi făcut-o. Eu am încercat s-o ajut pe Janey şi m-am pomenit în beleaua asta.

— Dacă tu nu i-ai mai da speranţe deşarte lui Janey, spuse Rick, atunci ea îi va lăsa în pace pe cei de la asigurări, iar aceştia nu vor mai avea motive să facă cercetări.

Michelle îi aşteptase pe ceilalţi să termine. Îşi ascunse furia şi părea chiar foarte docilă, în timp ce-şi trecea degetele prin părul negru, scurt.

— Ben, nimeni nu are nimic de câştigat dacă ne denunţi. După cum spuneam şi mai înainte, Reg a murit. Făcându-ne nouă viaţa un infern, nu o să-l învii.

— Aşa e, o aprobă Rick. Ben, la IBM se concediază oamenii cu miile. Eu am şanse să fiu promovat, chiar foarte sus. Ştii ce ar face ceilalţi care jinduiesc la acelaşi post, dacă poza mea ar apărea în ziar? Ar trimite-o în facsimil către filialele din întreaga lume. Te rog, sunt un om mort dacă se află chestia asta.

M-am uitat la Ted.

— Eu ţi-am spus deja ce mă paşte, Ben, zise el liniştit. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Susan, la spitalul unde lucrează.

— Când să ne punem şi noi pe picioare… şopti Susan.

— Nu s-a născut încă ticălosul care să mă poată concedia pe mine, zise Bill Carter. Dar trebuie să-mi pun problema ce vor face băncile cu care lucrez, dacă vor constata că e posibil să mă pască nişte acuzaţii.

— Nu m-ar mira să-şi retragă împrumuturile şi să ne termine, zise Sherry.

Duane privea, în continuare, podeaua. M-am uitat la Michelle care se juca cu ciucurii unei lămpi de citit de-a lui Connie. Îmi întoarse privirea, cu curaj:

— Nu mă îngrijorează afacerile. Duane a făcut o treabă minunată şi suntem bine înfipţi. Oricine încearcă să facă pe grozavul cu noi, riscă să regrete. Şi nu dau un scuipat pe reputaţia mea din Newbury. Dar copiii mei vor trebui să meargă la şcoală, cu autobuzul şcolii şi să ia parte la ore. Copiii sunt răi, Ben, iar ai mei vor avea de suferit… Nu a fost vina noastră! Reg a dat buzna la petrecere şi a murit în casa noastră. Ultimul răcnet în materie de distrugere de petreceri. Nostim, nu? El s-a dus şi acum ne distruge nouă vieţile. Mă întreb dacă nu cumva a plănuit totul.

— Mai lasă-l în pace, zise Duane, ridicându-şi privirile din pământ.

— Noi avem de suferit de pe urma lui, continuă Michelle. Nu e drept. Doamne, de câte ori am dat o petrecere, de câte ori am avut invitaţi, trebuia să apară şi el!

— Mi-a fost cel mai bun prieten. Cel mai bun prieten are dreptul să te viziteze când doreşte. Şi eu îi făceam la fel. E clar?

— Nu, nu e clar. Nu puteam să fac nimic, fără să apară. Îmi strica…

— Mai lasă-l în pace, pentru numele lui Dumnezeu. E mort.

— Da, e mort. Şi acum ne omoară şi pe noi… Ben… zise, uitându-se cu o privire aproape rugătoare, forţându-se să zâmbească. Ben, chiar nu se poate face nimic? … De exemplu eu, Georgia, Sherry şi cu Susan, să ne culcăm cu tine, fiecare câte o noapte…

Şapte guri se căscară – cu a mea, opt. Şaisprezece ochi se holbară. Nu mai fusese atâta linişte în bibliotecă, de când tatăl lui Connie murise la biroul său.

— Bine, câte un sfârşit de săptămâna.

Sherry, Susan şi cu Georgia se lipiră strâns de bărbaţii lor.

Michelle îşi greblă părul cu degetele.

— A fost o glumă, oameni buni. Încerc să vă fac să vă mai destindeţi un pic, poate găsim o cale de rezolvare. La naiba, am înrăutăţit lucrurile. Georgia, te rog, termină cu plânsul.

Îmi părea rău pentru fiecare în parte. Nu ştiu cum aş fi procedat eu, în locul lor, în acea noapte. Cred că aş fi sunat la Salvare, chiar dacă Reg era rece ca gheaţa. Dar, pe jumătate ameţit, şocat şi cu gândul la consecinţe – şi mai mult decât supărat pe Reg, pentru că îmi complica mie viaţa cu problemele sale – poate aş fi procedat la fel: aş fi ţipat îngrozit, până să reuşesc să mă stăpânesc; apoi m-aş fi gândit la un aranjament care să-mi salveze pielea nevinovată.

— Am o întrebare, zisei eu. E o întrebare neplăcută, pe care însă trebuie s-o pun.

— Care? întrebă Michelle.

— Cine i-a trimis lui Janey o fotografie a copiilor ei, însoţită de un bilet de ameninţare?

Gurile au rămas iarăşi căscate, şi s-au deschis şi mai mult când Michelle ridică mâna, şi spuse:

— Vinovata sunt eu!

— Tu?

— A fost o prostie, o copilărie şi o idioţenie; eu fac asemenea tâmpenii, când sunt speriată. Eram, cu adevărat, înspăimântată. Am crezut – ce prostie! – că o s-o fac pe Janey să renunţe.

— Michelle, se vaită Sherry, cum ai putut face aşa ceva?

— Ce i-ai scris? întrebă Susan, îngrozită de-a binelea.

— Nu-mi mai amintesc. Nu era chiar atât de ameninţător. Cum o să-i răpesc copiii, ceva în genul ăsta. Nu-i aşa, Ben?

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva, spuse Georgia printre lacrimi, apoi, ştergându-şi faţa cu amândouă mâinile, izbucni: Eşti groaznică! Cum ai putut să-i ameninţi copiii?

Michelle plecă privirile în podea şi, în tăcerea mormântală care urmă, se strădui să-şi vină în fire. Cu o voce tremurândă, spuse:

— Nu i-am ameninţat, Georgia. Nu am spus că o să le fac vreun rău. Aşa-i, Ben?

— Nu, admisei eu. Nu, n-ai scris aşa ceva, dar gândeşte-te, cam cum ţi-ar fi fost dacă te-ai fi aflat în locul ei.

— Nu înţelegi? N-a fost ceva serios.

— Eu te-aş omorî dacă mi-ai face la fel, zise Georgia. Te-aş ucide.

Rick încercă să-i pună o mână pe umăr, dar ea se scutură. Michelle o privi în ochi, apoi zise:

— Georgia, mă dispreţuiesc pentru că am ajuns să fac aşa ceva. Te rog să mă înţelegi. Regret nespus.

— Ar fi şi cazul.

— Ben? zise Michelle. Te rog, să-i spui lui Janey că regret din tot sufletul.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai face-o chiar tu.

Îşi plecă iarăşi capul, apoi îşi încrucişa braţele şi spuse:

— A fost lucrul cel mai groaznic pe care l-am făcut în viaţa mea. Dacă aş putea, cumva, să desfac ce am făcut…

— Te las să i-o spui tu.

— Şi cu poliţia, cum rămâne? întrebă Bill Carter.

Ted dădu drumul mâinii Susanei şi se apropie de mine, cu faţa crispată; o pleoapă i se zbătea.

— Ben, mă rugă el, suntem vinovaţi doar de prostie şi de nimic altceva. Nu te putem convinge că ăsta e adevărul-adevărat?

Am ridicat din umeri şi apoi le-am spus:

— Nu pe mine trebuie să mă convingeţi. Greu de găsit alţi oameni mai fraieri decât voi. Deşi, dacă mă pun în locul vostru – obosit, beat şi înspăimântat – cred că aş fi făcut aceeaşi prostie. Din fericire, nu sunt eu acela care trebuie să suporte consecinţele, ci voi.

— Ce să suportăm? zbieră Rick. N-am făcut nimic rău. Oricine s-ar gândi puţin, ar recunoaşte că ar fi procedat la fel. Nu a fost o prostie. A fost singura cale de a scăpa dintr-o încurcătură, în care am intrat fără nici o vină.

— Ne ajuţi, Ben? zise Georgia. Te rog.

— Nu pot ţine loc de Dumnezeu.

— Aş vrea s-o poată face cineva, mârâi Bill Carter. Atunci şi nouă ne-ar merge mai bine.

M-am întors la poliţa căminului şi, râcâind granitul, le privii feţele îngrijorate. Am văzut multă teamă, dar prea puţină vinovăţie. Aveau cu toţii mult de pierdut, dar niciunul nu era convins că ar avea vreo vină.

— Ce-ar fi să ne aşezăm şi să stăm de vorbă… Mai doreşte cineva cafea? Coniac? Georgia, ce spui de încă un lichior?

M-am ocupat cu servirea băuturilor, le-am oferit bomboane de mentă şi i-am ajutat să se mai destindă.

Îi voiam pe toţi aşezaţi în faţa mea, pe cele două canapele care formau un „L”, astfel încât să le pot observa feţele. Nu încăpeau însă cu toţii, aşa că a trebuit să mă mulţumesc ca Bill, fiind cel mai înalt, să stea în spatele lor, iar Michelle să se aşeze pe covorul din faţa canapelelor, cu picioarele încrucişate.

— Vă propun un târg.

— Orice, zise Bill. Orice vrei, mai puţin Sherry.

— Michelle glumea. Eu vorbesc serios.

Rick Bowland rupse tăcerea:

— Despre ce fel de târg e vorba?

— Spune-i şantaj, dacă îţi face plăcere.

M-am ales cu nişte priviri, unele îngrijorate, altele pline de speranţă, dar toate atente şi concentrate asupra mea.

— Înainte de orice, mai am o întrebare: care dintre voi îl cunoaşte pe John Martello?

Capitolul 18

Aveam în minte o propunere – un târg corect şi cinstit care se potrivea situaţiei – dar mai întâi voiam să fiu al naibii de sigur că niciunul dintre ei nu angajase doi specialişti în ciomăgeală, care să mă scoată din cursă.

E greu să citeşti în acelaşi timp expresiile de pe opt feţe. Femeile nu reacţionară, iar bărbaţii păreau nedumeriţi. Toţi, cu excepţia lui Bill Carter, care zise:

— Da, eu îl cunosc.
— Îl ştii?
— Sigur că da, e zidar în Westport. N-am mai apelat la el de ani de zile. E şi un mecanic priceput, dar cere prea mult. Are preţuri de parcă ar face ceasuri Tiffany, şi nu lasă un sfanţ.
— Vorbeam de John Martello din Waterbury.
— Nu, ăsta e din Westport. Dacă nu s-o fi mutat. Se ocupa de chestii înalte, pe malul apei. Ştii tu, Greenwich, Darien. Dar ce are el cu…
— Eu vorbesc despre un tip la vreo douăzeci, cel mult douăzeci şi cinci de ani.
— În nici un caz. John trebuie să fie în jur de cincizeci. Avea un băiat mărişor.
— Şi ăsta unde stă?
— A murit. Sărise într-un şanţ şi o găleată l-a lovit în cap.
— Ce-i cu povestea asta? întrebă Duane.
M-am uitat urât. Ideea mea strălucită fusese distrusă de o coincidenţă de nume.
— Ce are asta cu târgul nostru? întrebă Rick.
— Chiar aşa, despre ce tot vorbeşti, Ben?
— John Martello – alias Micul John – a fost unul dintre cei doi ticăloşi care au intrat peste mine, săptămâna trecută. Nu prea părea genul de hoţ de stradă principală şi am vrut să mă asigur că n-a fost îndrumat spre casa mea de către cineva care dorea să încetez cu întrebările despre Reg.
— Ne suspectezi pe noi? întrebă Duane.
— Unul dintre voi a trimis biletul lui Janey. De ce n-ar fi tot unul dintre voi cel care a vrut să-mi închidă gura mea mare cu ajutorul pumnului lui John Martello?
— Eşti paranoic.
— Paranoic? Tipii ăia erau cât pe ce să mă omoare. Vrei să-mi vezi radiografiile?
— Nu mai da vina pe noi. Data viitoare, încuie-ţi uşa.
În timp ce ei se văicăreau, iar eu mă apăram, le-am studiat feţele. Niciuna nu arăta, câtuşi de puţin, vinovată. Duane şi

cu Michelle Fisk păreau ofensaţi; familiile Bowland, Barrett şi Carter erau evident interesate de „târgul” care urma să le salveze pielea.

Indignarea se stinse, acuzele dispărură. Am lăsat un moment de tăcere, înainte de a le spune:

— Uitaţi care-i târgul: o băgaţi pe Janey în afacerile voastre de pe Mount Pleasant. Instituiţi un fel de fond pentru copiii ei, de care să beneficieze la majorat. Ceea ce i s-ar fi cuvenit lui Reg, dacă ar fi trăit şi ar fi lucrat alături de voi, va reveni copiilor lui.

— Doar cu atâta nu vor reuşi să-şi schimbe viaţa, Ben, zise Ted Barrett.

— Nu e vorba despre bani, ci de faptul că copiii lui vor afla că prietenii şi partenerii tatălui lor l-au respectat suficient pentru a se îngriji de viitorul lor. Indiferent de ceea ce vor auzi despre el şi despre droguri – şi vor auzi destule bârfe în oraşul nostru -, vor şti că nişte oameni importanţi din Newbury au fost mândri că el le-a fost partener.

Duane se uită la Michelle, apoi la Bill. Ridicând din umeri, zise:

— Eu sunt de acord.

— Şi eu, spuse Bill.

Ted dădu din cap, aprobator. La fel făcu şi Rick.

— Mda, zise Michelle, mai bine să le punem cruce banilor, că oricum îi aruncăm pe Apa Sâmbetei.

Faţa lui Duane luă o expresie de ură sălbatică.

— Michelle, gura!

Plecară grăbiţi, evitând să se uite unul la celălalt. Numai Georgia murmură un „mulţumesc” formal. Păreau uşuraţi cu toţii, mai puţin Michelle Fisk, care arăta furioasă. Pe când ne uram noapte bună, îl bătui încurajator pe umăr pe Duane. Cred că el nu se aştepta să aibă o noapte prea plăcută. Celelalte perechi se grăbiră să plece către casă, ţinându-se de mâini. Rick abia reuşea s-o ţină în picioare pe Georgia.

Phyllis făcuse curăţenie în salon şi se pregătea să continue cu bucătăria.

Am găsit o jumătate de sticlă de Merlot căreia ea îi pusese la loc dopul de plută şi o băgase în frigider; am luat-o împreună cu un pahar şi m-am dus în bibliotecă. Am început să mă plimb, citind titlurile cărţilor. M-am oprit în cele din urmă în faţa unei etajere care îl adăpostea pe Emerson, Thoreau, Alcott şi Channing, alături de o nepreţuită colecţie completă The Dial.

Uşor nemulţumit, nu eram într-o dispoziţie de poveşti romantice. Ca şi transcendentalii, mersesem prea departe şi într-un ritm prea rapid, bazându-mă numai pe logică şi pe propria-mi intuiţie.

Doctorul Greenan mă prevenise că loviturile primite la cap se pot solda cu momente de depresie; că, alături de transcendentali stă adesea hilarul Melville. Începusem să o eliberez pe Moby Dick dintre vecinele ei de raft, când auzii ceva trosnind puternic şi simţii cum peretele se mişcă.

Mi se mai întâmplase să am ameţeli puternice şi am crezut că treceam iarăşi printr-un astfel de moment; parcă mă aşteptam să dea buzna în cameră Ralph Waldo şi Henry David. M-am aşezat pe canapea, aşteptând să-mi treacă. Am sărit în sus şi era cât pe ce să sar peste canapea, când văzui biblioteca că începe să pivoteze pe balamalele sale ruginite.

Prin golul căscat între rafturi, apăru mătuşa Connie:

— Cred că te-ai descurcat binişor.

Îmbrăcase un halat matlasat, încheiat până sub bărbie şi purta o boneţică şi nişte papucei de felul celor primiţi în avion.

— Tu de unde ai mai apărut?

— Casa asta a fost una din gările „Căii ferate a rezistenţei”, zise ea împingând biblioteca la loc, înainte ca eu să pot vedea ascunzătoarea. Credeam că ştii. Noi ne aflam pe ruta spre Canada.

— Pentru sclavii fugari?

— Bunicul meu era aboliţionist.

— Şi pe unde intri în ascunzătoare?
— O scară porneşte din dulapul aflat în budoarul meu.
— De ce nu mi-ai arătat-o niciodată, pe vremea când eram copil, zisei eu, frustrat. Copiilor le plac ascunzătorile.
— Nu este o jucărie.
— Ai auzit, deci, ce s-a întâmplat? spusei, ridicând din umeri.
— Da, am auzit. Mă întrebam ce ai fi făcut dacă Duane ieşea pe uşă? I-ai fi spus ofiţerului Moody?
— Nu sunt un turnător, răspunsei, clătinând din cap.
Îşi ţuguie buzele, semn că ceva o deranja.
— Chiar trebuie să foloseşti limbajul de puşcărie? Nu puteai spune ştiu şi eu… flecar?
— Bine, nu sunt un flecar. Vrei un coniac?
— Nu, mulţumesc O să-mi încălzesc puţin lapte.
— Ţi-l încălzesc eu.
Am adus din bucătărie o ceaşcă cu lapte cald pe o farfurie. Connie nu accepta nici un fel de veselă în casă, toată trebuia să stea la bucătărie. M-am aşezat pe canapea, lângă ea, în timp ce îşi bea laptele.
— Cum rămâne cu răspunderea ta în faţa legii?
— O cacealma; legal nu eşti obligat să raportezi un delict.
— Eşti sigur?
— Foarte sigur. L-am întrebat pe Tim Hall. Trebuie să răspunzi cinstit, atunci când eşti întrebat, dar nu eşti obligat să vii din proprie iniţiativă.
— Ar fi trebuit să existe o astfel de obligaţie…
— Tot ce ştiu, Connie, este că motivul invocat de ei stă în picioare: de ce să sufere din cauza greşelilor lui Reg?
— Ai fi fost de aceeaşi părere dacă te-ai fi aflat împreună cu ei?
— Cred că aş fi chemat Salvarea. Dar pentru mine ar fi fost mai uşor. Eu nu sunt profesor la şcoală şi nici nu lucrez pentru o corporaţie.
— Ţi-ar fi afectat afacerile.
— Totuşi, mi-e greu să-i judec.

— Dar ai şi dat un verdict, lăsându-i să scape.
— Ştii că aşa plănuisem.
— Hotărârea a fost a ta. Tu va trebui să te împaci cu gândul… Ştii, dragul meu, retrag cele spuse în legătură cu cariera greşită. Ca să fii bun într-o astfel de meserie, trebuie să minţi şi să înşeli. Poate că ar fi mai bine să te întorci la vânzarea caselor.
— Nu mi-am dorit slujba asta.
— Ei, oricum, s-a terminat, nu-i aşa? Mă privi ca să constate reacţia mea. Nu-i aşa?
— Cum adică, „nu-i aşa?”. Bineînţeles că s-a terminat.
— Atunci de ce stai aici, ca un câine la vânătoare dezorientat?
— Poftim?
— Arăţi ca un căţel în cada de baie, care se întreabă cum de a ajuns acolo.
— Sunt frânt, demoralizat şi mă cam doare capul.
— Du-te la culcare. Şi eu sunt obosită.
Se ridică, cu ceaşca goală în mână. I-o luai.
— Încui eu. Vorbim dimineaţă. Şi… mulţumesc pentru petrecere.
— Eu îţi mulţumesc. M-am simţit minunat. Va trebui să încerc să mă întâlnesc mai des cu oamenii.
— Connie?
— Ce este?
— A spus careva, ceva ce nu-ţi sună bine?
— Nu, din câte îmi aduc aminte, zise ea, după o clipă de gândire. Cu excepţia doamnei ăleia, Fisk. Îţi dai tu seama! Să sperii mama copiilor. Doamne fereşte!
— Motivul ei ţi s-a părut plauzibil?
— Cred că există oameni capabili să-şi justifice orice comportament. E strigător la cer. Să nu o mai inviţi vreodată, rosti ea pe un ton categoric. După o scurtă pauză, continuă: Ea este, fără îndoială, cocoşul în acea familie.
— Fac o echipă bună. Fabrica lor „produce” o mulţime de bani.

— Ţi se face milă de Susan Barrett. Au pus-o într-o situaţie groaznică, pentru că este asistentă medicală. Cred că s-a descurcat binişor.

— Înţeleg că ţi-a plăcut Susan.

— O fată drăguţă. Eterică. Parcă ar fi ieşit, plutind, din versurile lui Keats. O femeie care îşi iubeşte atât de mult bărbatul încât îi poate deveni sclavă.

— Ce părere ai de Sherry Carter? întrebai eu, cu gândul la felul în care se comportase în bibliotecă.

Connie răspunse doar:

— Are nişte ochi foarte ageri. Bănuiesc că ţi-ai dat singur seama.

I-am cerut apoi, grăbit, părerea despre Georgia Bowland.

— Pe Georgia o s-o urâţească băutura, răspunse ea căscând. Bărbatul ei pare genul care îşi găseşte refugiul în muncă.

În holul de la intrare, îi sărutai obrazul delicat.

— M-am distrat atât de bine, zise ea. Ştii ce m-a încântat? Băieţii din Newbury. Ted şi Bill şi Duane. Neschimbaţi de când aveau zece ani. E extraordinar. Acelaşi lucru l-am observat şi la Scooter. Îl văd dimineaţa, când merge pe jos spre redacţie. Dacă închid o clipă ochii parcă îl văd cum pedala către şcoală.

Am aşteptat să-mi spună că nici eu nu m-am schimbat, că eram acelaşi care traversa în fugă Strada Principală, pentru ceaiul nostru săptămânal. Dar Connie isprăvise cu amintirile.

— Noapte bună, Ben. Sper că nu eşti prea surescitat să poţi dormi.

Am spălat ceşcuţa de lapte, apoi am încuiat uşa de la bucătărie. O lanternă era pusă la încărcat într-o priză de lângă uşă. Am luat-o cu mine. În drum spre bibliotecă, am stins luminile din sufragerie şi din salon. Am găsit un zăvor sub rafturile cu transcendentali şi am deschis cu grijă uşa secretă, ca să nu scârţâie din balamale.

În interiorul unei nişe care mirosea a mucegai uscat, am văzut o scară de lemn, îngustă, care urca în spirală, pierzându-se în întuneric. Am închis uşa pentru a putea realiza ce simţi, stând acolo, ascuns, şi m-am aşezat pe unicul loc care se preta la asta, adică pe a doua treaptă. La lumina lanternei am zărit o lumânare, deasupra căreia peretele era înnegrit de fum. Alături stătea scris, cu funingine. „Joshua Morgan – Crăciun 1857 – Pe drumul către Ţara Făgăduinţei”.

Alţii, mai puţin ştiutori de carte, făcuseră cruci şi x-uri. Am rămas puţin acolo, plimbând lumina lanternei peste inscripţii, în timp ce adunam anii. Părea ciudată existenţa unei camere secrete. Casa fusese construită în 1784, cu şaptezeci şi trei de ani înainte ca norocosul Joshua Morgan să treacă pe aici, în drumul său spre libertate.

Revoluţia învinsese; opresivul Imperiu Britanic fusese izgonit, şi nu mai apăruse picior de indian de mai bine de douăzeci de ani. Toate astea mă făceau să am îndoieli că acest spaţiu fusese destinat pentru a ascunde oamenii, ci mai degrabă pentru a adăposti bunuri furate, prăzile piraţilor.

Oare strămoşii mei incluseseră oraşul Newbury pe lista ascunzătorilor tainice?

Pe vremea când Strada Principală nu era decât mocirloasa Barieră din Newbury, să-şi fi legat oare piraţii şi hoţii de drumul mare caii în spatele hambarului, aducând cu ei prada lor? Oare bărbaţii din familia Abbott prezidaseră întâlniri, desfăşurate în bucătăria noastră, între cei avuţi şi cei săraci care, precum jafurile, evaziunea şi plasarea de droguri, nu dădeau naştere la legături de prietenie, deşi ambele părţi se întâlneau tot timpul, ca şi îndrăgostiţii?

Cum acestea nu erau nişte întrebări pe care să i le pun lui Connie, am cercetat cu ajutorul lanternei fiecare colţişor în parte, căutând dovezi ale unei vechi activităţi pusă în slujba răului. N-am găsit aşa ceva, în schimb am descoperit semnul păcii din războiul din Vietnam, desenat de mâna

tremurătoare a unuia care, dorind să scape de recrutare, îşi căutase refugiul în Canada.

M-am dus acasă să mă culc, cu gândul că bunicul aboliţionist al mătuşii Connie putea fi liniştit, că mătuşa Connie nu i-a putut arăta micuţului Benjamin Calea ferată a rezistenţei, tocmai când trenul se afla în staţie.

Connie avusese dreptate. Eram prea surescitat pentru a putea dormi. La unu şi jumătate mi-am încercat norocul şi am sunat-o pe Rita. La ambele ei numere mi-a răspuns robotul. La două şi jumătate am coborât scările şi am încercat şmecheria cu laptele cald. Pe la patru terminasem de citit din scoarţă în scoarţă săptămânalul Manchester Guardian, inclusiv rezultatele de la crichet. La patru şi un sfert am început să mă gândesc că dacă nu reuşesc să adorm înainte de primul cântat al păsărelelor, am să mă scol să-mi fac o cafea. Zis şi făcut. Când primele raze ale soarelui de vară scăldau Strada Principală într-o strălucire albastru-violetă şi păsările începuseră ora de cor, mă aflam în curtea din spate, tremurând lângă o ceaşcă de cafea, mirându-mă cum de nu m-am mai simţit atât de debusolat, de când o femeie care lucra pentru mine pe Wall Street – şi de care mă îndrăgostisem – se destăinuise unui Procuror al Statelor Unite, care s-a grăbit să-i asigure iertarea păcatelor în schimbul mărturisirilor mele.

Connie era de vină. Din cauza remarcii ei: „S-a terminat, nu-i aşa?” Trăise atât de mult, încât ajunsese aproape o clarvăzătoare. Simţise că mă roade ceva. „S-a terminat, nu-i aşa?” De obicei, se trezea o dată cu ivirea zorilor. Puteam să dau o fugă, să-i sucesc gâtul. Poate că voi reuşi după aceea să dorm.

Am pândit-o când trecea pe stradă cu ziarul Sunday Times şi am întrebat-o ce a vrut să spună.

— Nimic.

— Nimic? am îngânat-o eu.

— Nimic. Poate doar că au avut timpul necesar ca să pregătească un front comun, după ce mi-au acceptat

invitaţia. Ce zici?

Capitolul 19

Fusesem dus de nas?

Mi-am amintit de primele mele zile de pe Wall Street. Erau acolo tipi care ardeau de nerăbdare să pună mâna pe puştanii nou-veniţi – îi luau sub aripa lor protectoare, le arătau cum se trag sforile şi le ofereau o şansă de a vinde acţiuni de câteva milioane, la un preţ despre care cel în cauză nu-şi dădea seama că e puţintel cam umflat. Sau îi ofereau ocazia de a cumpăra vreo poliţă, despre care unul mai versat şi-ar fi dat seama că aducea cu un bolovan care se rostogoleşte la vale.

Poate că doar mă eschivam să duc treaba până la capăt. Mă gândeam cu groază că va trebui să dau ochii cu Janey Hopkins şi să-i spun: „Îmi pare rău. A fost o supradoză. A fost aşa cum a spus toată lumea: un biet alcoolic însingurat, care a murit de o supradoză de heroină”.

Janey cedase partida. Mi-am dat seama, în clipa în care am intrat în biroul firmei Hopkins şi am găsit-o aplecată peste un birou împânzit de facturi, că undeva, de-a lungul drumului, renunţase şi acceptase adevărul. Mă salută ca pe un proprietar venit s-o evacueze.

I-am dat un cec în valoare de nouă sute de dolari, păstrând şapte sute cincizeci, drept onorariu. I-am spus ceea ce ştia deja, cum că nu exista nici un dubiu în privinţa morţii lui Reg. Dădu din cap cu tristeţe. Ciuli însă urechile, auzind că Duane şi toţi ceilalţi plănuiau să transfere partea lui Reg de pe Mount Pleasant într-un cont pe numele copiilor ei.

— E minunat! Tu i-ai obligat s-o facă?

— Nu, nu, minţii eu. Au şi ei copii. Cred că s-au gândit la toate aspectele. Nu te aştepta, însă, la o sumă prea mare…

— Nu are importanţă. Intenţia contează… Dar cine mi-a trimis biletul?

— Nu era o ameninţare, de fapt.

— Cum?

— Copiii tăi nu au fost în pericol, crede-mă. Când o să afli cine ţi l-a trimis, o să te bufnească râsul.
— Oricum, copiii sunt în siguranţă, la mama, până la sfârşitul verii.
— Îmi pare rău pentru banii de la Asigurări, am zis, pregătindu-mă de plecare.
— Şi mie. Ar fi însemnat mult pentru noi.
— Ce ai de gând în continuare?
Mi s-a părut că voia să-mi spună că nu ştie însă, brusc, mă întrebă:
— Îl cunoşti pe Peter Stock?
— Chiar foarte bine.
— Ce părere ai despre el?
— În ce privinţă?
— Ca meseriaş.
— N-are nici un viitor la staţia de benzină a lui Buzz, dar e tânăr. Are timp. Anul trecut a fost la seral ca să obţină diploma.
— Îl mai ajuta pe Reg. Se pricepe la maşinării. Nu le bruschează… Mă gândeam să-l angajez.
— Pentru ce?
— Poate reuşesc să pun afacerea pe picioare.
— E o idee excelentă. Ar fi o soluţie. Dacă reuşeşti să ţii frâiele, să angajezi câţiva meseriaşi… Pete e bun pentru început. Baftă!
Pentru prima oară de la moartea lui Reg pe buzele ei se ivi un zâmbet.
— După cum spunea Reg, nu putem rămâne niciodată fără obiect de activitate.
— E o idee foarte bună.
— Greg e de altă părere.
— Spune-i lui Greg că, dacă vrea să intre în politică, nu-i strică o nevastă bogată.
— Bogată? Eu vreau doar să-mi plătesc hangaralele, zise ea; apoi, uitându-se la cec întrebă: Ţi-ai oprit suficient? Nu vreau să-mi faci o favoare. M-ai susţinut destul.

— Îmi poţi face tu o favoare.
— Orice.
— Lasă-mă să mă uit la factura de telefon.
Plicul cu nota de plată de la Compania de telefoane zăcea nedesfăcut. Janey îl luă şi întrebă:
— De ce?
— Sunt curios să văd ceva.
Părea cam sceptică, dar mi-l întinse. L-am desfăcut cu un briceag. O dată cu factura căzu şi o reclamă de la SNET, Compania de telefoane din sudul Noii Anglii.
Cum firma Hopkins Septic funcţiona numai pe plan local, nu prea erau convorbiri interurbane.
Telefonul sună şi Janey ridică receptorul. I-am arătat din priviri aparatul fax, marca Canon. Ea acceptă dând din cap, aşa că făcui o copie a listei de telefoane interurbane, care ieşi răsucită, dar lizibilă. Apoi i-am spus „la revedere” şi am plecat, pe jos, către biroul meu.
În noaptea în care Reg murise – de la şase şi jumătate şi până după ora unsprezece, când dispăruse probabil ca să facă rost de heroină – nu dăduse nici un telefon în Hartford, Bridgeport ori Waterbury. În schimb, sunase de trei ori la un număr din Norwalk. L-am format, întrebându-mă cum răspunde la telefon un traficant de heroină. Mi-a răspuns un robot cu o voce puternică de bărbat: „Fabrica de conducte din PVC Norwalk. Nu putem răspunde la telefon, întrucât suntem ocupaţi cu încărcarea unui camion. Lăsaţi numele şi numărul dumneavoastră şi vă vom căuta după ce terminăm treaba.”
Căutai în carte numărul de telefon al Fabricii de conducte din PVC Norwalk. Numărul corespundea. Deci, chiar se ocupau cu vânzarea conductelor.
Reg mai sunase pe interurban într-un singur loc, la un număr cu prefixul 212, deci la New York. Telefonase acolo pe la prânz. Am format numărul. Răspunse o voce grăbită, neinteligibilă pe un fundal zgomotos de restaurant. Am urlat „Alo”, a urlat şi el „Alo”. Am întrebat dacă pot face o

rezervare. Mi-a spus să aştept o clipă. După vreo patru sau cinci minte se auzi o altă voce, la fel de nerăbdătoare, care mă întrebă politicos dacă mă poate ajuta cu ceva. I-am spus că aş dori să rezerv o masă. Mă întrebă pentru când.

— Pentru seara asta.

— Nu avem nimic liber până la ora nouă şi jumătate. Am răspuns că-mi convine ora, conştient că probabil voi avea noroc dacă voi sta la masă pe la zece, căci localul părea foarte solicitat.

— Care-i adresa, am întrebat eu, şi el mi-a precizat un număr de pe Washington Street.

— Pe unde vine, prin West Village?

— În Tribeca.

— Spuneţi-mi pe litere numele restaurantului, îl rugai eu.

— B-r-a-s-s-e-e.

— Brassee? Ce înseamnă?

— Nu ştiu. Lucrez de puţină vreme aici.

Am căutat cuvântul în dicţionarul lui Cassell. Însemna „cu braţele pline”.

Drumul până la New York şi îndărăt ar justifica cei peste trei sute de kilometri înregistraţi de Blazer. Nu mai rămânea însă timp pentru a lua o cină ca lumea şi, cu atât mai puţin pentru a face rost de droguri. Ultima oară când fusesem în Tribeca, nu rămăsesem cu impresia că ar fi un loc de comerţ cu droguri.

Am sunat-o pe Rita şi i-am lăsat acelaşi mesaj pe robot, la ambele numere: „Vrei să luăm o cină târzie, în seara asta, la New York?”

Apoi m-am dus la bancă unde, în schimbul unui cec am primit un teanc de bancnote de douăzeci de dolari, noi nouţe – tocmai bune pentru bacşişuri – pe care le-am pliat în portmoneu. Când m-am întors la birou am decupat fotografia lui Reg din ziarul Clarion. Apoi sună telefonul. Era Duane Fisk. Fără să amintească de cele întâmplate în urmă cu o noapte, trecu direct la afaceri. Parcă era un mic

dejun cu o necunoscută, la care ţi-e frică să întrebi „De fapt, ce s-a întâmplat înainte să ne îmbătăm cui?”

Mai eram interesat să mă ocup de afacerea de pe Mount Pleasant? I-am răspuns că da, apoi am pierdut puţin timp scriind un anunţ publicitar pentru ziarele locale, pe care i l-am trimis în facsimil la biroul firmei lui din Newbury. Duane sună iarăşi, ca să mă întrebe dacă vreau să-l public şi în New York Times.

I-am explicat, cu blândeţe, că clienţii mei din New York nu erau interesaţi în achiziţionarea unor case de vacanţă, aflate în subdiviziuni. Michelle ridică celălalt receptor, aflat în derivaţie. Şi ea discuta de parcă totul avusese loc cu un an în urmă.

— Ben, este vorba despre loturi de câte patru hectare fiecare.

— Nu corespund viselor clienţilor mei.

— O încercare nu strică.

— Ai încredere în mine… Că tot veni vorba…

— Da?

— Cred că ar trebui să te gândeşti serios, dacă nu cumva ar fi cazul să modifici puţin intrarea de mină din faţă.

— Care intrare de mină?

— Bolovanul ăla periculos pe care l-ai rostogolit la vale.

— Iarba nu poate creşte la o asemenea înclinaţie. Şi oricum, oraşul…

— Mă gândeam să faci nişte pereţi de piatră.

— Ai idee cât cer zidarii pe metru pătrat? protestă Michelle.

— Nu-mi place să încep o acţiune de vânzare printr-o scuză. Mai gândeşte-te. Ceri o mulţime de parale. La suma asta, oamenii vor calitate.

Promiseră că se vor mai gândi la pereţii de piatră.

M-am întins pe canapea şi am tras un pui de somn sănătos, de vreo două ore. M-am trezit şi din cauza gândurilor la lunga noapte trecută. Am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi am plecat către magazinul general ca să beau o cafea.

Rita Long apăru în Jaguarul ei, cu capota lăsată, o apariţie care făcea traficul să se oprească, ca lovit de trăsnet.

Coborî din maşină, ignorând camionetele ce frânau cu scârţâit de roţi în urma ei şi se apropie grăbită de masa mea, aflată pe terasa din faţă. Era îmbrăcată ca pentru New York, cu jachetă şi o fustă din mătase verde-pal, purta o pălărie înaltă, ca să-şi protejeze coafura.

— Mi-am închipuit că te găsesc aici. Am trecut pe la tine.

— Minunat. Putem pleca împreună.

— Nu.

— Nu cinezi cu mine?

— Nu.

— Of, regret. Credeam că o să-ţi facă plăcere.

— Ben, trebuie să stăm de vorbă.

— Ia loc. O cafea?

— Nu, am întârziat. Apoi, scoţându-şi ochelarii de soare, zise: De fapt, eu am ceva să-ţi spun.

O gheară rece, de oţel, îmi strânse inima.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să te ascult.

— Am nevoie de puţină libertate.

Anumite clişee îşi păstrează neştirbită forţa de sugestie. Pentru cazul în care eu n-aş fi înţeles totul, ea adăugă:

— Mai multă libertate decât îmi poţi oferi tu.

Am protestat spunând că îi pot oferi atâta libertate câtă are nevoie, şi am menţionat că nici nu ne văzusem prea des în ultima vreme, ceea ce era perfect adevărat. Parcă am auzit ecoul unei negocieri unilaterale. Nu te poţi târgui cu cineva care nu e interesat de afacere. Am încercat, totuşi.

După ce am terminat ce aveam de spus, Rita a zis: „Te sun eu” şi a plecat spre maşină.

M-am agăţat de promisiunea ei, ca de o plută care se scufundă. Dacă mi-ar fi zâmbit sau m-ar fi sărutat pe obraz de bun rămas aş fi crezut-o.

Rita demară, blocând şi mai mult traficul, întoarse elegant în jurul catargului şi trecu pe lângă mine, în viteză, luând-o

spre sud. Imediat Strada Principală mi se părea goală. Rămăseseră doar maşinile, camioanele şi oamenii.

— Te-a părăsit, băiete! Auzindu-mi vocea, mă simţii un pic mai bine. Mă aşteptasem la una ca asta de când cu remarca ei despre „sexul ca o religie”. Chiar şi cel mai insensibil fraier şi-ar da seama că e ceva în neregulă cu femeia pe care o iubeşte, atunci când aceasta se plânge că nu poate dormi, când el rămâne la ea peste noapte. Cunoscând răspunsul, mă simţii mai uşurat. Era mai bine decât să-mi pierd timpul cu ghicitul.

Singurul motiv pentru care bătăile inimii nu voiau să se astâmpere era că băusem prea multă cafea şi dormisem prea puţin.

Scooter MacKay, „aranjat”, îşi luă o ceaşcă, veni afară, la masa mea şi îşi aprinse o ţigară.

— Am auzit că tu şi cu mătuşa Connie aţi organizat o petrecere dată naibii, zise el părând oarecum supărat că nu fusese invitat.

Îmi revenisem binişor şi mă gândeam să o invit pe Marian Boyce, sau poate pe Vicky, la cina de la Brassee. Fără nici un motiv ascuns, fără vreo legătură cu un ego distrus sau cu o inimă sfărâmată. Mă simţeam bine.

— Scooter, pot să-ţi fur o ţigară?

— Hî?

— O ţigară. N-ai o ţigară în plus?

— Te-ai lăsat de fumat încă din şcoala pregătitoare.

— Dă-mi o nenorocită de ţigară!

Scooter desfăcu pachetul de Marlboro, trase una în afară şi îmi întinse pachetul. Apoi scapără demodata lui Zippo.

— Ştiai că îţi tremură mâinile, mă întrebă el.

— Prea multă cafea… Iisuse, ce gust oribil. Cum de le poţi fuma?

— Ţi-a intrat ceva în ochi?

— Mi-a intrat fumul ăsta nenorocit.

— S-a întâmplat ceva?

— N-am nimic.

— Hei, unde pleci?
— Caut nişte whisky.
— Stai aşa, vin cu tine.
— Nu-i nevoie.
— Unde te duci?
— La Drover – ba nu, la Waterbury.
— Waterbury? E prea departe. Trebuie să mă duc la muncă.
— Stai liniştit.
— Hei, strigă el după mine, parcă nu aveai voie să bei, cu capul ăla.

Aici cam avea dreptate. Puţinul vin pe care îl băusem aseară la Connie fusese mai mult decât suficient. Whiskyul ar fi o nebunie. Deci, fără whisky. Asta nu mă va împiedica să dau o raită prin Waterbury, în drum spre New York. Era un ocol mic, de vreo şaizeci – şaptezeci de kilometri.

De ce să nu văd ce se întâmpla pe la barul lui Ramos? Să pun nişte întrebări. De exemplu, „Cine l-a văzut pe Micul John Martello? Poate am noroc şi dau peste nişte mardeiaşi aflaţi în căutare de bătaie.

În ciuda eforturilor sincere ale unor grupuri civice de a mai curăţa puţin oraşul, pe Waterbury Green mai rămăsese un singur magazin, în afară de barul lui Ramos. Nici ăsta nu stătea prea sigur pe picioare, grilajele de protecţie fiind lăsate peste vitrină.

Un tip dur, care ţinea de „şase”, se sprijinea de poartă – precauţie înţeleaptă pentru un loc unde se adunau bandele. Mi-am parcat Olds-ul în aşa fel încât să îl pot vedea pe fereastră, apoi i-am spus santinelei: „Dacă îmi strică careva maşina, tu o încasezi”.

I-am îngheţat protestele pe buze aruncându-i o căutătură urâtă, învăţată la Leavenworth, pe care avea să o ţină minte, şi am pătruns într-un local în care doar barmanul îşi putea permite să bage fise în tonomat. Era o speluncă liniştită şi tristă, tăcută şi deprimantă, mult sub nivelul celei de la Capătul Râului, unde puteai asculta măcar o

zdrăngăneală country gen „Prieteni în locuri joase”. Acolo cei mai mulţi aveau câte o camionetă, practicau diverse meserii rudimentare, cu sapa ori cu ferăstrăul şi mai aveau câte o mamă la care să se ducă, atunci când nevestele îi aruncau pe uşă afară.

Liniştea deveni şi mai adâncă în clipa în care mă aşezai pe un scaun de lângă uşă şi mă apucai să studiez spelunca în oglinda din spatele tejghelei. Poate că duzina de băutori de bere, care se uitau urât la mine, nu vedeau decât un tip pe care îl părăsise iubita şi care voia să snopească pe cineva în bătaie, ca să se mai înveselească. Sau poate că remarcaseră lipsurile mele ca capitolul „strămoşi spanioli”. Am observat doi sicilieni zdraveni şi un tip cu ochi albaştri, care, puteam să pariez că e în permisie din Armata Republicană Irlandeză, două scaune mai încolo se mai vedea o femeie încărunţită, care se născuse blondă. Dar, motivul adevărat al liniştii îmi deveni clar abia când barmanul făcu un semn către doi golani să iasă pe afară şi să vadă dacă am întăriri.

Mă credeau sticlete. Nu arătam a poliţist. Dar, când purtam haină sport şi cămaşă descheiată la gât, puteam fi luat drept un poliţist care nu voia să pară ceea ce este. Chestia asta putea fi de folos, întrucât, pentru anumite categorii de oameni, un poliţist care nu vrea să pară poliţist trece drept o chestie foarte serioasă.

Am comandat o bere şi am trântit două bancnote noi de douăzeci pe tejgheaua lustruită.

— Asta-i pentru bere, am spus, împingând una din bancnote către el. Cealaltă e pentru Micul John Martello. Nu fusesem prea subtil.

— Ai greşit adresa, domnule.

— Să înţeleg că Martello nu bea aici? Sau că nu-ţi place faţa mea?

Barmanul nu avea chef de bătaie – cel puţin până nu afla cum e cu întăririle mele, aşa că zise:

— Ăsta-i teritoriul Popilor Latini. Martello e de la Cavaleri.

— Ce-ar trebui să înţeleg?

— Înseamnă, zise femeia aflată două scaune mai încolo, că dacă Micul John Martello ar intra aici, cineva l-ar curăţa. Ştiind asta, e puţin probabil că va trece pe aici.

Mă uitai la ea. Era voluminoasă, îmbrăcată cu o rochie de casă largă, avea o voce răguşită de fumătoare, bicepşi zbârciţi şi – în ciuda greutăţilor vieţii – îşi păstrase o alură de comandă, de supraveghetoare-şefă la Şcoala Nightengale-Bamford.

Atunci când eşti sătul de toate, puţin îţi pasă de ce ţi se mai poate întâmpla. Aşa că spusei:

— În dosarul Poliţiei Statale despre bande, scrie că bea aici.

— Dosarul e depăşit. Jumătate din tipii aflaţi în el au reintrat în puşcării, au murit sau au trecut în altă bandă. Micul John s-a mutat la Cavaleri.

— Cine-s ăştia?

— O adunătură de criminali, terorişti, traficanţi de droguri şi de ucigaşi pe la spate.

— Am auzit aceleaşi lucruri şi despre Popi.

Trei gangsteri săriră să-şi apere onoarea. M-am ridicat de pe scaun, cu gândul să mă ocup mai întâi de cei doi de pe extreme şi abia după aia de cel mare, din centru, dar femeia le făcu un semn cu mâna şi ei se potoliră. Se întoarseră la berile lor, ameninţându-mă în surdină.

— Dacă tot vrei să mori, zise ea, de ce nu sari de la etaj?

— Tu cine mai eşti?

Nu aveam chef să vorbesc cu o femeie, şi mai ales nu voiam să mă iau la bătaie cu una.

— Sunt preşedinta Popilor Latini.

— Glumeşti.

— Tu cine eşti?

— Ben Abbott din Newbury, doamnă preşedintă. E mai la nord. Martello cunoaşte drumul.

— De unde l-a aflat?

— Asta vreau şi eu să ştiu.

— Dar tu, de unde ai aflat drumul către Waterbury?

— Obişnuiam să vin pe aici să văd echipa aia de fermieri, Cincinnati Reds.

Rânji dispreţuitor:

— Cei de teapa ta se duc mai ales în Hartford, la şcoală ori la teatru, se duc în New Haven, în Bridgeport, pentru feribot. Să existe în Newbury careva care să se intereseze de dezastrul din Waterbury?

Poate reuşeam să o scot la capăt cu femeia.

— Ascultă, cucoană, Waterbury era numit Oraşul Alămii. Într-o vreme, când ceasurile, clanţele şi instrumentele din acest metal se aflau la modă, Waterbury era ceea ce este Silicon Valley azi. Un prieten de-al meu, Al Bell, avea o făbricuţă aici. El mi-a spus o poveste, care s-ar putea să te ajute să înţelegi despre ce-i vorba: a fost odată ca niciodată, la începutul celui de-al doilea război mondial, când inginerii de la Institutul Politehnic Rensselaer au trimis ultima lor descoperire unei fabrici de sârmă din Waterbury. Era vorba despre o sârmă atât de subţire, încât au expediat şi un microscop împreună cu ea. Ştii ce-a urmat? Băieţii din Waterbury au făcut o gaură prin ea.

— Şi ce-i cu asta?

— Apoi a apărut plasticul, şi fabrica s-a dus de râpă. Adevărul e că vecinătăţile şi oraşele nu reprezintă numai o localizare în spaţiu ci, mai ales, nişte cerinţe ale momentului. Timpul şi scopul Waterbury-ului au trecut.

— Splendidă remarcă, domnule Abbott. Dar cum rămâne cu oamenii care trăiesc aici?

— Trebuie să servească unui anumit scop, altfel mai bine s-ar muta. Începusem să vorbesc cam dur, deşi acest lucru nu mă făcea să mă simt mai bine.

Ea se întoarse către barman, făcându-i semn să-i mai pună un rachiu.

Intrigat de toată discuţia asta savantă, am întrebat-o:

— De unde eşti?

— Grosse Pointe.

— Doamne, Grosse Pointe a lansat moda fugii către oraşe. Iar tu te iei de Newbury?
— Nu eu am hotărât unde să mă nasc.
— Bunicul tău a muncit din greu, cu propriile-i mâini, ca să câştige bani, nu-i aşa?
— Discuri de ambreiaj.
— Tatăl tău a muncit cu mintea.
— Şef la o reprezentanţă Ford.
— Tu eşti licenţiată în istoria artelor.
— Literatură engleză.
— Pe când tu te credeai Jane Austen, taţii japonezilor au pus osul la treabă, au construit maşini mai bune, din materiale mai bune, înlocuind alama cu plasticul.
— Deci, eu sunt de vină?
— Nu, vina o poartă tatăl tău. Ar fi trebuit să te oblige să te faci inginer. Cum ai trecut de la literatura engleză la bandele de stradă?
— Chicago. Zilele Furiei.
— Meteorologii? întrebai, ridicând din sprâncene. Povestea anilor şaizeci, în direct, două scaune răsturnate.
— Mă miră că eşti la curent.
— Am învăţat la Şcoala Pregătitoare.
— Mulţumesc că mi-ai adus aminte cât sunt de bătrâna.
— Toată viaţa ai spart geamuri?
— Cineva trebuie să le spargă. Cel puţin atâta vreme cât există oameni ca tine, care vin cu astfel de teorii şi îi acuză pe Popi că îşi poartă singuri de grijă.
— Nu dau vina pe grupuri. Îi găsesc vinovaţi pe domnul Martello şi pe prietenul său, care au dat buzna la mine în casă, să acţioneze pe cont propriu.
— Nu prea găsesc nimic bun de spus despre Micul John. Dar mă întreb, după tine, cam la ce îi folosea? Crezi că a ales să îţi spargă casa, în locul unei slujbe la IBM? Ţi-l imaginezi spunându-i amicului său: „Bă', Păianjene, ce vrei să facem azi? Compunem un program „soft" pentru calculator sau spargem o casă?"

— Ce ai gândi, dacă el şi cu „Păianjenul” ţi-ar sparge ţie casa?

— Mi-au spart-o. Să-ţi spun ceva, domnule Abbott, nu e prea mare diferenţă când o compari cu răscolirea casei de către poliţie. Cel puţin, hoţii nu te urăsc.

Nu vedeam nici un avantaj în a fi de acord cu părerea ei, mărturisindu-i că ştiu ce înseamnă să îţi întoarcă poliţiştii totul cu fundul în sus.

— E al tău barul ăsta?

Se uită la mine, de parcă nu înţelesesem nici un cuvânt din cele rostite de ea.

— Te ţii de glume? Dacă îmi retrag ajutorul social, o să mă mut într-o cutie.

— Chiar eşti preşedinta Popilor?

— Chiar plăteşti pentru informaţii?

I-am strecurat bancnota. Mi-a confirmat că este preşedinta filialei din Waterbury.

— Cum de te-ai ales cu funcţia asta?

— Cum marea majoritate a bărbaţilor sunt prin puşcării, îi facem preşedinţi ai filialelor de dinăuntru, iar pe femei preşedinţi ai filialelor de afară. În ce mă priveşte, aveam ceva experienţă organizatorică, aşa că funcţia mi se potrivea. Mai ai ceva bani?

— Unde îl găsesc pe Martello? am întrebat, scoţând o bancnotă de douăzeci.

— Vrei să-l arestezi?

— Nu sunt poliţist.

— Vrei să cumperi droguri?

Mă pregăteam să răspund că nu, dar m-am răzgândit şi am spus:

— Poate.

— Ai mare grijă. Poţi să mori dacă cumperi porcăria aia a lui.

— Unde îl pot găsi?

— Nu l-am mai văzut de vreo săptămână. Am auzit că s-a rănit şi a şters-o în Bridgeport. Are câteva rude pe acolo.

— Ai putea să-i transmiţi un mesaj?
— Dacă plăteşti bine, o să am grijă să-l primească.
— Ce zici de un sutar?
— Ce zici de două sutare?
Simţeam că n-am nici o şansă să câştig negocierea astfel încât, pentru a nu irosi timpul, i-am dat două sute de dolari, împreună cu cartea mea de vizită.
— Zi-i să mă sune.
— Agent imobiliar? E pe bune?
— Tu ce crezi?
— Cred că dacă într-adevăr cauţi droguri, îţi iei soarta în propriile-ţi mâini; în cazul în care eşti un fel de sticlete, o să dai de dracu'. Iar dacă asta e o şmecherie, doar ca să mă fraiereşti pe mine, o să fii dezamăgit. Îţi spun şi ţie ceea ce i-am spus fiecărui poliţist care a dat buzna aici, ori mi-a scotocit apartamentul: Popii nu sunt o bandă. Noi suntem o familie. Noi luptăm ca să ne trimitem copiii la şcoală, departe de droguri şi de închisori.
— Mult noroc.
M-am ridicat, i-am lăsat ei restul primit de la berea de care nici nu mă atinsesem, mai puţin doi dolari, pe care i-am dat barmanului. Apoi m-am întors spre ea:
— Pot să-ţi pun o întrebare?
— Poţi să încerci.
— Merită ceea ce faci?
— Ai auzit de Joe Hill?
— Se ocupa de organizarea treburilor.
— Când l-au spânzurat, ultimele lui cuvinte, adresate prietenului său, au fost: „Ei bine, Gurly, am luptat pentru dreptate". Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, când mi-o suna ceasul.
Am ieşit din Waterbury şi am pornit-o către vest, pe autostrada optzeci şi patru, cu gândul că lui Connie i-ar fi plăcut tipa. Mă făcuse să mă simt prost şi să mă întreb ce naiba aveam de gând cu viaţa mea. Am conectat telefonul din maşină şi am sunat la barul lui Ramos.

— Nu-i ştiu numele, dar e doamna lângă care am stat…

— Doamna preşedintă? Ştii, dacă chiar o să ajungi vreodată să locuieşti într-o cutie, caută-mă.

Mă gândeam că, în cel mai rău caz o s-o înghesui şi pe ea în magazie, împreună cu Alison şi cu doamna Mealy.

Mi-a răspuns că nu are de gând să se retragă.

Noaptea nedormită începuse să-şi spună cuvântul. Prin Danbury mă luă căscatul, de era să mă opresc în fundul unui camion. Mai aveam destul timp până la ora la care rezervasem masa, aşa că am tras pe dreapta, chiar înainte de a intra în New York, şi am închis ochii.

M-a trezit un poliţist, ciocănind cu lanterna în geam. Nu aveam voie să dorm. Cum o căutam cu lumânarea, i-am spus că ori opream, ori intram în vreun pod. Mă puse să-i suflu, ca să vadă dacă nu miros a băutură. În sfârşit, găsisem pe unul cu care să mă cert. Dar, când am trecut testul, tipul politicos mi-a dat indicaţii cum să ajung la prima parcare.

New York. Centrul oraşului, într-o noapte caldă de vară.

Am găsit localul Brassee, care arunca o lumină blândă asupra unui colţ ciudat al Tribecăi; mai sus, spre sud, era o parcare iluminată puternic, proaspăt vopsită, ca să pară un loc sigur pentru cei neliniştiţi, veniţi din afara oraşului, precum Reg Hopkins. Portarul nu îl recunoscu pe Reg după pază.

Mergând pe jos până la restaurant, am retrăit o imagine din trecutul meu. Brassee era copia anilor nouăzeci a unui restaurant convenabil, cu bucătăria franceză a anilor optzeci, unde eu şi colegii mei, vrăjitori ai finanţelor, obişnuiam să venim pentru a lua în grabă un platou cu specialităţi de peşte, pentru care plăteam câte o sută de dolari. Nu-mi aminteam numele localului în cauză, ci notele de plată prea umflate, deşi ocupat cum eram, acestea nu mă deranjaseră prea tare.

Dispăruseră tablourile monocrome care atârnau pe nişte pereţi de culoarea piersicii, infinit mai interesanţi decât

picturile; nu mai existau nici scaunele din metal nichelat, create astfel încât să-i descurajeze pe cei ce mâncau prea încet; dispăruse şi cacofonia care răsuna precum pickammerele între podeaua din lemn de esenţă tare şi tavanul văruit. Noul local, luminat romantic de lumânări, era mai liniştit, mai luxos, mai sexy, mai întunecos – de parcă proprietarul unui bistrou şi cel al unui bordel. Se îndrăgostiseră unul de altul, ca într-o idilă întârziată şi hotărâseră să intre în afaceri umăr la umăr, consfinţind legătura.

Trei lucruri mi-au atras atenţia, în timp ce aşteptam ca şeful de sală să se ocupe de cei din faţa mea. Brassee era un local al orelor târzii, rezervarea mea de la nouă jumătate fiind abia pentru începutul serii. Bancnotele pe care le luasem ca să cumpăr informaţii ar fi trebuit să fie de cincizeci, deşi mă îndoiam că Reg şi-ar fi putut procura heroină dintr-un asemenea local.

În mulţimea elegantă alcătuită din „granguri” de pe Wall Street, artişti, producători de filme, creatori de modă, mă încerca impresia că sunt unul dintre puţinii bărbaţi „normali” şi singurul fără „partener”.

Capitolul 20

— Reg?

Şeful ospătarilor, un profesionist de prima mână care saluta clienţii politicos înainte de a verifica lista cu rezervări, reuşea să fie şi eficient, prietenos şi, concomitent, să-şi copleşească musafirii cu complimente. Îi făcea pe oameni să se simtă bine veniţi şi atrăgători – cu condiţia ca aceştia să fie îmbrăcaţi după ultimul strigăt al indiferent cărei mode şi să aibă o masă rezervată. Dacă un vechi sacou Paul Stuart şi pantaloni Burberry erau un pic cam altfel, cel puţin am avut curajul să-mi confirm rezervarea.

Reg, homosexual?

— Domnul Abbott, două persoane. Va mai dura doar un minuţel, zise el; apoi, uitându-se peste umărul meu, întrebă:

Cu cine sunteţi?

Reg, homo? Exclus.

Zăpăcit încă de constatarea neaşteptată – şi cu gândul la Rita – reuşii să articulez:

— Cred că am luat o plasă.

Suna nemaipomenit, şi el zâmbi:

— Poate că o să aveţi noroc la bar.

Probabil ar fi fost mai bine să fac cale-întoarsă. Dar chiar şi un homofob cu spume la gură – ceea ce nu era cazul meu – ar fi rămas cel puţin o săptămâna ca să afle de ce, din cele trei, patru sau zece mii de restaurante din Manhattan, prietenul său de-o viaţă, cel care împuşca elani, pescarul care fondase Hopkins Septic, l-a ales pe cel mai plin de homo, chiar în noaptea în care murise.

Am fost de acord cu sugestia de a mai aştepta şi m-am lăsat condus de „şef" spre bar – o piesă franţuzească de calitate, din lemn de nuc, o bine venită schimbare a zincului şi a oţelului ultimului deceniu. Mi-am adus aminte că nu aveam nici o dovadă cum că Reg ar fi luat masa aici. Dar doream să ştiu ce naiba căutase aici şi, mai ales, cu cine fusese?

La bar am descoperit că Brassee nu era un restaurant pentru clienţi singuratici. Stăteau câte doi, sau câte patru, aşteptând să fie serviţi. De fapt, păream singurul tip în căutare de companie. Superb.

Barmanul mă văzu şi se grăbi spre mine.

Am comandat cu Club-soda. Când mi-a adus paharul, am pus trei bancnote de douăzeci pe bar.

— Pot să te deranjez cu cincizeci de dolari? am întrebat.

— Restul de zece, pentru ce-i?

— Speram că ajung pentru un Club-soda.

— Aproximativ, rosti el pe un ton agreabil, apoi se apropie, cu un ochi la bancnote.

Am bănuit că era un puştan abia venit cu autobuzul din Nebraska – un băiat de ţară, dornic să-şi încerce norocul în New York. Aş fi putut să-i spun: „Hei, băiete, şi eu sunt din

Newbury. Avem şi noi porci şi cai, la fel ca voi”. În loc de asta am zis:

— Caut pe cineva.

Uşor circumspect, îşi aranjă părul lins.

— Sâmbătă pe la ora opt, acum trei săptămâni. Erai de serviciu?

— Cred că da. Da! Lucrez aici de o lună, deci aveam deja o săptămâna.

— Bun venit la New York.

Chiar mi-a zis „Mulţumesc”. Era atât de drăguţ, încât îmi venea să îl iau acasă, să i-l fac cadou mamei mele: „Poftim, mamă. Fiul pe care ţi l-ai dorit şi de care poţi fi mândră”. Se afla, totuşi, de suficientă vreme în New York, ca să „remarce” cei cincizeci de dolari de pe tejghea şi să fie atent la întrebările mele.

— Caut un tip, Reg Hopkins. Cred că a avut o rezervare pentru opt sau opt şi jumătate.

— Cum arată?

Am scos fotografia din Clarion. Scooter o luase din arhiva sa, era o poză făcută cu câţiva ani în urmă, când Reg sărbătorise alegerea lui ca preşedinte al Clubului Rotary.

— Drăguţ, zise bărbatul de lângă mine.

Întrucât dădusem buzna pe teritoriul altora, trebuia să fiu politicos, să am grijă şi să fiu numai politicos, pentru a nu da naştere la idei greşite. Am zâmbit. Bărbatul de lângă mine păru debusolat. Barmanul cel drăguţ – în ciuda privirilor lacome către bani – recunoscu că nu-l văzuse, sugerându-mi să vorbesc cu şeful lui, care ţine registrul cu rezervările. Problema era că maâtre se agita prin local, aşa că trebuia să-i mai zăpăcesc pe cei de la bar, până când va termina cu aşezatul la mese al celor cu rezervare de la nouă şi jumătate.

Se făcuse aproape zece când îşi încheie misia. L-am încolţit pe când se pregătea să se afunde, obosit, în spatele biroului său, văitându-se:

— Mă omoară statul în picioare.

— Tipul ăsta – am spus, întinzându-i fotografia din ziar şi cincizeci de dolari – e prietenul meu Reg. A fost pe aici într-o sâmbătă, acum trei săptămâni?

— Iubiţel, dacă m-aş amesteca în chestii din astea, nu aş mai avea nici un prieten în oraş… Ei, nici nu mă mir că ţi-a dat plasă, mai adăugă el, după ce catadicsi, totuşi, să privească poza.

— Poftim?

— Faptă şi răsplată. Tu i-ai dat atunci o plasă, acum ţi-a tras-o el. Noroc că este un cuplu la bar care ar da oricât pentru masa ta. Cine ştie, poate că data viitoare o să-ţi meargă cu prietenul tău.

— Reg a fost aici?

Maâtre suspină, îmi înapoie poza şi spuse, păstrând banii:

— N-ar trebui să-ţi spun, dar părea mult mai dezamăgit decât eşti tu. Te-ai întrebat vreodată de ce trebuie să-l chinuieşti în halul ăsta?

— Cât a aşteptat?

— Ţi-a acordat patruzeci şi cinci de minute – cu douăzeci mai mult, decât ai vedea de la mine.

— Era băut, ori drogat?

— Nu, deloc. Era doar trist… Viaţa e mai scurtă ca niciodată, iubiţel. Nu o irosi. Mai lasă de la tine, mai închide ochii… Dacă vine pe aici, vrei să-i comunic unde te poate găsi?

— Spune-i că m-am dus direct acasă.

Se schimbase tura la parcare şi noul paznic îşi amintea foarte bine de Reg. Îmi povesti:

— Tipul zicea că îşi lasă maşina toată noaptea.

— Voia să rămână aici?

— L-am întrebat: „Sunteţi sigur?” Mi-a zis: „Cred că da”. Auzind aşa ceva, i-am dus maşina mai în spate. Apoi au mai venit şi alţii care voiau să rămână peste noapte, aşa că le-am dus şi lor maşinile în spate. Omul tău se întoarse în mai puţin de o oră, şi zise că îşi vrea Blazer-ul. I-am replicat: „Îţi

arde de glumă? E îngropat”. „Eşti de la pompe funebre?”, m-a întrebat.

M-a bufnit râsul. Ăsta era stilul lui Reg. Portarului nu prea îi ardea de râs.

— Cea mai răsuflată poantă din parcare. I-am zis: „Regret, domnule. Voiai să rămâi toată noaptea. Mi-ar lua o oră întreagă numai să mut toate maşinile din faţa ta”. Ştiţi ce a făcut?

— Ce?

— I-au dat lacrimile. Mi-am spus: „Ce-o mai fi şi ăsta, vreun actor care se face că plânge ca să mi se facă milă?” Dar el şi-a scos portofelul – ştiţi că există nişte tipi care ţin câte o bancnotă de o sută, pentru cazuri de urgenţă?

Am dat din cap. Eu i le dădusem pe ale mele preşedintei Popilor Latini.

— O sută de dolari. Apoi zise: „Vreau să plec acasă. Banii sunt ai tăi, dacă reuşesc să ies din locul ăsta blestemat în cinci minute”.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Aruncam maşinile ca pe nişte jetoane la pocher. A venit şi el să mă ajute – foarte drăguţ – şi a făcut exact cum i-am spus. Între noi fie vorba, i-am coborât Blazer-ul aici în zece minute. Nu în cinci, dar mi-a dat totuşi banii. Ba mi-a plătit şi parcarea, separat, aşa că am rămas cu o sută întreagă. Spune şi dumneata, câţi oameni ar mai face una ca asta.

M-am urcat în maşină şi m-am dus direct acasă.

Cred că povestea din parcare m-a afectat mai tare decât faptul că Reg luase o plasă într-un restaurant de homo. I se potrivea perfect. După cum povestise şi portarul, o camaraderie de zece minute era mai importantă pentru el decât banii.

Mă copleşea un dureros sentiment de triumf pentru că reuşisem, în sfârşit, să aflu ce făcuse în orele care lipseau: după ce îşi deblocase maşina, abia dacă mai avusese timp

să se întoarcă la Newbury, cu acceleraţia la fund, şi să treacă pe la Dr. Mead pentru o îngheţată.

Cât priveşte întâlnirea de la Brassee, nu vedeam nici o modalitate de a afla pe cine aşteptase. Numărul de la Brassee fusese singurul din New York aflat pe lista convorbirilor interurbane. Dacă tipul cu care trebuia să se întâlnească îl sunase el pe Reg, sau dacă avea un telefon în localitate şi nu apărea pe listă, asta nu aveam cum să ghicesc.

De ce mă gândeam că era vorba de un bărbat, şi nu de o femeie? Nouăzeci şi cinci la sută dintre clienţii din Brassee fuseseră bărbaţi; maâtre, care şi-l aducea aminte, bănuise că e homosexual. (Ştiu că presupusese acelaşi lucru şi despre mine, dar eu îl încurajasem cu bună ştiinţă.) Mi-a venit în minte şi expresia de dezgust care strâmbase buzele lui Janey, când întrebasem dacă Reg avea pe cineva. Janey ştia.

Am încercat să îmi imaginez singurătatea profundă pe care o îndurase Reg în timpul căsniciei sale. Şi cât de deprimat se simţea în mijlocul prietenilor. Nu îl ajutasem în nici un fel.

În afara simpatiei şi a unui vag sentiment de vinovăţie, nu eram sigur de ce simţeam. Ne cunoşteam de pe vremea când eram amândoi de-o şchioapă. De câţi ani îşi purta secretul în suflet? Câtă vreme trăise ca un spion în propriul său oraş? Ce aş fi făcut eu, dacă mi-ar fi povestit?

Am ajuns la catargul steagului după ora unsprezece; tot cam atât i-a trebuit şi lui Reg. Oraşul era liniştit. Cochetai cu ideea de a coborî Dealul Bisericii, în speranţa că l-aş putea convinge pe Dr. Mead să-mi dea un cornet cu îngheţată cu fistic – eram mort de foame. Fusese o zi interminabilă, din care cea mai mare parte o petrecusem în maşină şi mă simţeam prea istovit pentru a lua hotărâri. Oprii maşina în mijlocul intersecţiei. Apoi, privind prin întunericul de pe Strada Principală, văzui o maşină de poliţie oprită în faţa casei mele.

Sergentul detectiv Bender, de la Brigada cazurilor importante, şedea pe treptele din faţă, gonind ţânţarii. Se scula, îndepărtă cu mâna gâzele care se învârteau în raza de lumină, apoi se făcu că nu vede mâna pe care i-o întinsesem şi îmi dădu un plic.

— Asta ce mai e?

— Un mandat pentru a-ţi percheziţiona casa, maşina şi pe tine.

— Ca să găseşti ce?

— Arme.

— La ce naiba îţi trebuie armele mele?

Bender reuşea formidabil să arate plictisit şi atent în acelaşi timp. Iar pentru statura lui, avea o remarcabilă abilitate să pară periculos, gata să-ţi sară la beregată în orice clipă, ca o nurcă sau o nevăstuică.

— Nu pot să cred că ai fost atât de fraier, încât să întrebi de John Martello în Waterbury, să îţi laşi cartea de vizită, şi apoi să te duci la Bridgeport şi să-l împuşti pe nemernicul ăla zăpăcit. Dar o să dorm mai bine după ce o să-ţi verific armele.

— Martello a fost împuşcat? întrebai eu prosteşte.

Ia stai puţin. Cineva îl împuşcă pe Micul John, a doua zi după ce eu le povestesc celor opt participanţi la petrecerea din jacuzzi, cum că aş şti că Reg a murit la ei în casă?

— Încep cu tine, spuse sergentul Bender.

Abia de-l auzeam. La o zi după ce i-am întrebat dacă îl cunosc pe John Martello, tipul e împuşcat?

— Desfă picioarele!

Asta am auzit – de parcă bătea cineva cu o bâtă de lemn într-o bară metalică – şi m-am întors furios către Bender:

— Dacă nu vrei să începi să-mi citeşti drepturile, în timp ce eu sun la avocat, ce-ar fi să vorbim mai întâi despre alibi?

— Unde ai fost?

— Nu m-am apropiat nici la treizeci de kilometri de Bridgeport.

— Unde ai fost?

— Am plecat din Waterbury – sunt convins că îmi poţi spune exact la ce oră – până la New York City şi înapoi.

— Întâmplător, Bridgeport se află între Waterbury şi New York.

— Nu şi dacă o iei pe autostrada optzeci şi patru. Bridgeport e pe nouăzeci şi cinci. Pot dovedi că am petrecut o jumătate de oră într-un restaurant din Manhattan. Am şi un bon de parcare.

— Poţi dovedi că ai luat-o pe optzeci şi patru?

— Voi puteţi dovedi asta. Unul dintre poliţiştii voştri de autostradă m-a prins dormind pe margine, la est de intrarea în New York.

— Ai numărul de la insigna lui?

— Mda, cum să nu.

Sergentul Bender îşi notă ora, apoi ceru să vadă biletul de parcare. Voia să-l păstreze. I-am cerut o dovadă scrisă că mi l-a oprit.

— Ah, da, şi am mai dat şi un telefon de pe optzeci şi patru. Verifică la Lynx Mobil. Am sunat-o pe doamna din barul lui Ramos, aia care probabil m-a şi turnat.

— Ţi-am zis eu că nu te cred atât de fraier. Cel puţin, mă scuteşte să-ţi mai răvăşesc casa, căci maşina tot o să ţi-o scotocesc. Şi, eventual, o să arunc un ochi şi sub haina ta.

Mi-am rotit privirea, ca să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă, apoi am spus:

— Eşti invitatul meu.

Bender pipăi toate locurile unde ar fi putut fi ascunsă o armă, apoi îmi verifică Olds-ul cu o mini-lanternă începând cu portbagajul şi până la motor.

— Ce dracului e ăsta? întrebă el.

— Motorul.

— De la ce e, de la locomotivă? zise el jucându-se cu lanterna peste tot motorul, plăcut impresionat; apoi închise capota.

— Eşti curat, zise.

— Ghinion, ai fi putut economisi un drum la Newbury.

— Mi-am adus aminte că ai fost destul de deştept ca să nu-mi spui că l-ai recunoscut pe Martello în dosarul cu bandele.

— E mort?

— Foarte. Un glonţ în cap, din apropiere.

— Sinucidere?

— În ceafă.

— Am auzit că vindea droguri proaste şi că a trecut la altă bandă; chestiile astea ar fi putut să-i facă pe unii să cam strâmbe din nas.

— Mai ales când îţi alcătuieşti propria bandă.

— Împuşcat din apropiere? întrebai. Ştiam a Popii sunt specializaţi să tragă din mersul maşinii.

— Poate că nu au găsit nici o maşină pe care s-o fure, ridică Bender din umeri.

— Cine era prietenul lui? Spaniolul?

— Care-i problema? – întrebă îndepărtându-se – nu l-ai găsit şi pe el în dosar?

L-am urmat pe aleea din faţă.

— Dosarul nu e reactualizat. Îi ştii numele? I se spune „Păianjenul”.

Bender se opri cu portiera deschisă, privind cerul înstelat care se zărea printre pomi, apoi zise:

— Ştii ce îmi doresc? Maşina asta să fie decapotabilă. Tare mult mi-ar plăcea să merg până acasă, cu acoperişul coborât.

M-am oferit să-i împrumut un desfăcător de conserve.

Mi-a spus că dacă o să mă apuc să-l caut pe „Păianjen”, toată poliţia din Connecticut îşi va lăsa treaba la o parte şi se vor ocupa să-mi facă mie viaţa mizerabilă. Îmi demonstra la ce mă puteam aştepta, amendându-mă pentru că îmi expirase verificarea emanaţiei gazelor de eşapament, conform abţibildului de pe parbriz.

— Nu poluez aerul, am protestat eu. Maşina scoate mai puţin fum decât una nouă.

— Eşti tare.

— Du-te-n mă-ta, am rostit, fericit că, în sfârşit, găsisem pe cineva cu care să mă iau în beţe; apoi am luat formularul de amendă şi am aruncat bucăţile de hârtie pe jos. Bender, îmi mai completă unul, pentru că am făcut mizerie.

— Ai zece zile ca să le plăteşti. În caz contrar, o să cer mandat de arestare.

M-am repezit în casă şi am sunat la barul lui Ramos. Trecuse de miezul nopţii, dar puteam să pariez că mai erau prezenţi destui dintre băutorii de după-amiază.

— Din nou Ben Abbott, i-am spus barmanului. Femeia de la bar, cea cu care am vorbit? Doamna preşedintă?

Veni la telefon; i se cam împleticea limba. Am întrebat-o:

— De când se scaldă radicalii împreună cu porcii?

— Nu faceţi parte din organizaţia noastră, domnule Abbott. Nu-mi puteţi pretinde să fiu solidară cu dumneavoastră.

— Nici Martello nu făcea parte.

— Micul John era un criminal rătăcit, dar în comparaţie cu dumneavoastră, făcea parte din familie.

— Nu l-am împuşcat eu.

— Problema asta trebuie să o rezolvi cu poliţia. Sau poate că ai fi preferat să le comunic Cavalerilor numele dumitale.

— Mai ţii minte sutarele pe care ţi le-am dat?

— Ai nevoie de chitanţă, pentru impozit?

— Fă-mi doar un serviciu: spune-i „Păianjenului” că îl caut.

— Ca să-l împuşti şi pe el?

— Fă ce te-am rugat.

— Mai bine îţi recomand să te arunci de pe un bloc, domnule Abbott.

— Spune-i! Când o să mă caute „Păianjenul”, o să-ţi mai trimit cu poşta două sutare.

— Cum zici. Dar fă-mi şi tu un serviciu: Trece-o drept clauză testamentară, să fiu sigură că primesc banii.

Am trântit receptorul. Plasticul se făcu zob şi din telefon rămase un pumn de plăcuţe imprimate şi sârme viu colorate.

— Minunat, mi-am zis.

Am văzut clipind becul robotului telefonic şi m-am întins către buton, cu speranţe renăscute, crezând că e vreun mesaj de la Rita. Evident că nu fusese ea, ci un tip care voia să vândă o casă.

Am şters mesajul şi am adunat rămăşiţele telefonului.

Începui să număr coincidenţele.

Micul John Martello vindea droguri proaste; fusesem avertizat de însăşi preşedintele Popilor. Reg murise din cauza unor droguri proaste. Când am început să întreb dacă Reg se droga, cine altcineva dacă nu Micul John Martello a dat buzna în casa mea? Împreună cu amicul său, „Păianjenul”. Doi bandiţi din Waterbury, care habar nu aveau de orăşelele din Connecticut, veniseră la fix într-unul care abia se vedea pe hartă.

Am mai luat în calcul şi că – a doua zi după ce le-am spus petrecăreţilor de la Fisk că ştiu unde a murit Reg, adică la petrecerea lor, şi i-am întrebat de John Martello – acesta a fost împuşcat.

Multe coincidenţe, dar nici o legătură între ele. „Păianjenul”, oricare ar fi ăla, nu apărea în dosarul poliţiei, iar doamna preşedintă mai degrabă şi-ar pune laţul de gât, decât să-mi dea numele lui adevărat, aşa că nu-mi mai rămânea decât să sper că „asistentul” Micului John o să mă sune. Sau o să treacă pe la mine.

Pentru cea de-a doua variantă, înhăţai cheia de la safe-ul metalic, coborâi în pivniţă şi luai pistolul de calibrul treizeci şi opt al tatălui meu – un revolver simplu, cu care se putea descurca şi un copil. Îl încuiai în noptieră. Habar n-aveam să trag cu pistolul, niciodată n-am ştiut. Tata îmi tot promitea că o să mă înveţe, dar n-a apucat s-o facă. Unchii mei din clanul Chevalley mă învăţaseră să mă descurc cu armele de vânătoare, dar la Academia Militară instructorii de la marină vorbeau despre rezultatele mele la tragerile cu pistolul, pe tonul pe care se vorbeşte de cei care se răsturnau cu bărcile în mijlocul oceanului.

Am făcut un duş ca să-mi mai limpezesc mintea, dar ajuns în pat, gândurile continuară să mă frământe. Cel puţin terminasem cu agresivitatea provocată de purtarea Ritei. Nu că nu-mi părea rău după ea. Şi nici că nu voi dezgropa frânturi din conversaţiile noastre, pe care voi încerca să le răstălmăcesc, să le întorc pe toate feţele pentru a căuta câte o rază de speranţă.

Motivul furiei mele se schimbase în răstimpul interminabilei zile: nu mai era dragostea pierdută, ci moartea prietenului meu. Furia mea tindea să se concentreze într-un urlet prelung. Apoi totul deveni clar şi-mi dădui seama că ceea ce mă frământa, încă de când sergentul Bender îmi comunicase că Martello fusese împuşcat, era gândul că ucigaşul lui Reg se ospătase la cina organizată de mătuşa Connie, cu o seară înainte.

Capitolul 21

M-am trezit mai umil. Fusesem atât de plin de mine în biblioteca lui Connie – atât de mândru că dovedisem că opt oameni nu pot susţine o minciună încât mă lăsasem fraierit.

O dată cu umilinţa veni şi revelaţia: poate că nu eram singurul fraierit.

Cum ar fi dacă minciuna cu adevărat importantă, nu era aceea că opt prieteni aruncaseră cadavrul victimei unei supradoze pe un pod acoperit? Cum ar fi dacă adevărata minciună ar consta în aceea că cel care îl omorâse pe Reg îi păcălise pe ceilalţi, ca să îl susţină, să facă o conspiraţie pentru a-l acoperi.

Dacă speriindu-i şi forţându-i să-l ajute să scape de cadavru, ucigaşul sau ucigaşii îi transformase pe ceilalţi în complici? Dacă i-a determinat să-i devină complici, fără ca aceştia să-şi dea seama?

De ce fusese omorât Reg?

Cum fusese omorât? Iată o întrebare pentru un profesionist.

Doctorul Steve Greenan nu mai dădea consultaţii, dar îşi vizita vechii pacienţi la domiciliu şi îndeplinea, încă, funcţia de ajutor al medicului legist. Această a doua slujbă îi aducea un venit în plus şi îi oferea, după propriile-i mărturisiri, principala sursă de aventuri din viaţă. Un bărbat înalt, încovoiat de vârstă, care asistase la naşterea mea şi la cele ale majorităţii prietenilor mei. Mătuşa Connie, din generaţia anterioară lui, încă îi mai spunea „Stevie” şi-l considera „prea atrăgător pentru propriul său bine”.

Fratele lui geamăn, Alfred, „Zidul de piatră”, era proprietarul lui Greenan Oldsmobile, o mică reprezentanţă de pe strada Şapte unde, încă din 1934, yankeii versaţi, care se ocupau cu vânzarea maşinilor, descoperiseră ce înseamnă umilinţa, atunci când negociau preţul unei maşini noi.

L-am găsit pe Steve în sala de expoziţie, jucând şah cu fratele său care, între două mutări, îi explica unui client că nu putea reduce preţul unei maşini break din ‘73, cu un consum enorm, lungă cât o zi de post, pentru că maşinile mari şi confortabile au devenit o raritate.

— Mildred mi-a spus că te găsesc aici. Zicea că e timpul să întorci grămada de bălegar.

— De-aia am şi venit. Ce-ţi mai face capul?

— Parcă l-ai folosit ca să baţi cuie cu el, zise Alfred întinzându-mi o labă.

Steve mă conduse la fereastră, îmi examină faţa şi îmi apăsă craniul cu degetele-i puternice.

— Te doare?

— Da.

— Şi aici?

— Au!

— O să supravieţuieşti. Care-i problema?

— Steve? Putem face câţiva paşi împreună?

Doctorul mă privi mirat şi strigă: „Mă întorc într-o clipă, Alf”. Ieşirăm afară, luând-o de-a lungul şirurilor duble de maşini de mâna a doua.

— Nu ştiu dacă poţi vorbi despre asta. Să-mi spui când întrec măsura.

— O să-ţi spun.

— E posibil ca Reg să fi murit din altă cauză, decât dintr-o supradoză de heroină?

— Citeşte raportul. Oricine poate. Scooter a făcut probabil rost de o copie.

— L-am citit.

— În cazul ăsta ştii că porcăria pe care a tras-o pe nas era suficient de puternică, ca să radă o tabără întreagă de tăietori de lemne.

— Ar fi putut şeful tău să greşească?

— Foarte puţin probabil. E un cabinet bun. Noul toxicolog s-a integrat perfect. Nu prea cred.

Mă deplasam pe gheaţă subţire. De fapt, se făcuse o greşeală. Ştiam că Reg nu murise pe pod, ci fusese dus acolo. Deci, dacă Steve şi poliţiştii nu sesizaseră, ce altceva le mai scăpase?

— Ar fi putut poliţaii să o dea în bară?

— Cum?

— Să nu fi văzut vreo rană, sau ceva asemănător?

— Asta era treaba mea. Gura lui Steve se strâmbă puţin, făcându-l să pară mai bătrân. Dar orice aş fi scăpat eu, mă gândesc că nu i-ar fi scăpat şi legistului, care m-ar fi pus să umplu topuri de hârtie.

— Te-a pus, Steve?

— Nu.

— Bănuiesc că am întrecut măsura.

— Te cam îndrepţi într-acolo.

— Iartă-mă… S-ar fi putut ca Reg să moară în altă parte? Cadavrul ar fi putut fi mutat? Ştiu, am citit că sunt moduri în care îţi poţi da seama de aceasta, dar mă întrebam…

Steve nu muşcă momeala.

— Am învăţat câteva noţiuni de bază. Îmi aduc aminte că rigiditatea se instalează la trei sau patru ore. După asta, nu îl mai poţi descleşta. Dacă îmi amintesc bine, un cadavru

mutat din loc după acest interval nu mai prezintă aceleaşi simptome de înţepenire gravă.

Steve se eschiva. Am întrebat, dând cărţile pe faţă:

— E posibil să muţi un cadavru, iar legistul să nu îşi dea seama?

— Orice e posibil.

— Timpul ar fi un factor? Cât să fi trecut de când a murit şi până a fost mutat?

— Ben, dacă intenţionezi să muţi un cadavru, spuse Steve zâmbind, şi vrei să-l păcăleşti pe doctor, te sfătuiesc să-l laşi exact în aceeaşi poziţie în care a murit. Şi s-o faci cât mai repede.

— O oră ar fi suficientă?

— Da, mai ales dacă bătrânul doctor ar fi, să spunem, copleşit de existenţa altor dovezi – cum ar fi drogul aflat asupra victimei, identic cu cel prizat de ea şi aşa mai departe…

Steve mă luă pe după umeri şi mă conduse înapoi în sala de expoziţie.

— Ştii, Dick Parmalee mi-a tot spus că încearcă să dea de tine. Ţi-a tot lăsat mesaje pe robot. Vrea să-şi vândă casa.

— Doamne, ce uituc sunt! Mulţumesc că mi-ai amintit.

— Am fost s-o ajut pe Vicky, cu telefoanele. Te-a aşteptat şi pe tine, dar n-ai apărut. Tim zicea că n-ai prea dat pe acolo.

— Am fost ocupat.

— La France vine în forţă. Bătrânul „Flinte şi câini” a stârnit adunătura de pe Scudder Mountain. A trecut pe listele lui de alegători nume în dreptul cărora sunt X-uri în loc de semnături.

„Flinte şi câini” era tatăl lui Steve La France, Frank, celebru pentru proclamaţiile sale la adunările din oraş, unde susţinea că ţara are nevoie de mai mulţi oameni care să aibă puşti şi câini. Pe Scudder Mountain trăiau pădurari, fermieri şi pensionari, care locuiau în rulote şi nu uitaseră liberalismul radical al preşedintelui Eisenhower. Steve continuă:

— Acum se ocupă de cei din Frenchtown.

— A trebuit să plec la New York. Acum m-am întors şi o să-i dau o mână de ajutor. Am fost al dracului de ocupat.

— Am auzit că ai fost prins cu interviurile. Tot ce pot să-ţi spun, şi îmi pare al naibii de rău, e că Reg a murit de supradoză clasică. Am avut cincizeci de morţi cu „doză fierbinte” în statul nostru, din ianuarie încoace. Singurul lucru care l-a deosebit pe Reg de ceilalţi a constat în tăria dozei inhalate. Heroina lui a fost cea mai puternică de până acum era atât de pură, că ar fi putut fi diluată de douăzeci de ori.

— Vrei să spui că nu a fost deloc diluată? Cineva i-a vândut heroină pură?

— Eh, au mai încercat să o taie cu bicarbonat de sodiu, dar n-au reuşit, aşa că el a primit aproape sută la sută. Nu e la fel ca atunci când vrei să diluezi cocaina… Iar pe piaţă, heroina e mult mai ieftină, dacă nu se străduiesc să o taie.

— I-ai văzut „marfa”?

— Iar o iei pe de lături.

— În ce era? În pungă de plastic?

— Pe unde ai umblat? râse Steve. Credeam că te pricepi la chestiile astea. Ăştia nu-şi vând otrăvurile în pungi de plastic. Le găseşti în pachete imprimate, ba mai au şi câte o marcă pe ele.

— Ce marcă era?

— Of, asta era una foarte literară: Cavalerii!

— Steve, cred că nu ar fi o idee rea să-i mai faci încă o dată autopsia.

Steve îşi retrase braţul şi-mi zise rece:

— De ce nu rogi un poliţist?

Capitolul 22

— Deci, cum de te-ai implicat tu în povestea asta? întrebă Marian Boyce.

Stăteam împreună cu ea pe un bolovan în mijlocul râului, a cărui apă era la fel de scăzută ca şi apa râului de sub podul acoperit. Bolovanul avea pete de vopsea verde, în locurile unde primăvara trecută se loviseră de el canoele. Apa scălda picioarele ei desculţe şi rochia, ridicată, lăsa să se vadă coapsele-i musculoase. Maşina ei marca Crown Victoria, fără emblemă, rămăsese pe mal; dinspre ea se auzeau frânturi de conversaţie prin radio ale celor aflaţi în sediul din Plainfield.

— Văduva nu voia să creadă că soţul ei a murit de o supradoză.

— Asta nu-i tot văduva care intenţiona să divorţeze de el?

— Aceeaşi.

Despachetasem deja sandvişurile cumpărate la magazinul general din Newbury. Acum desfăceam câte un Pepsi dietetic, dintr-un pachet de şase, pe care-l pusesem la rece, în apa râului. Optasem pentru Pepsi, fiind vorba despre un picnic de lucru.

— Aşadar, văduva neîncrezătoare angajează un agent imobiliar, zise Marian muşcând gânditoare dintr-un sandviş cu piept de curcan afumat. Pare logic. De ce să te duci la

poliţie, unde e gratis, când poţi plăti cu bani grei un agent imobiliar ca să dezlege enigma?

— Am încercat să o conving să renunţe.

Marian îmi aruncă privirea tip poliţist de autostradă – de intensitate medie -, perfect concentrată, cu care sălta carnetul de conducere al unui vitezist, fără să-i rănească şi mâna. Apoi, zise:

— Sunt convinsă.

— Tipul mi-era şi foarte bun prieten.

— Implicat sentimental, nu? Asta limpezeşte mintea.

— Mai termină.

— Iar acum, intrat în bucluc, incapabil să rezolvi problema, obosit, mă inviţi la un picnic ca să sări pe mine.

— Nu m-aş fi exprimat atât de dur.

— Nu e nimic dur, când doi oameni care se plac unul pe celălalt şi cărora le face plăcere – cu condiţia să fie prevăzători – fac… Oh! Tu ai crezut că mă refeream la faptul că sări pe mine pentru nişte informaţii strict secrete. Proasta de mine, ce nemernică sunt.

Zâmbetul tăios sugera că există un singur nemernic pe râu, şi nu ea era ăla.

— Ce şanse aş avea, întrebă ea, să mă inviţi vreodată la masă, fără să te intereseze creierul meu?

— Parcă aveai pe cineva.

— Mă mai pot bucura de câte o masă în aer liber.

— Cum e tipul?

— Genul care nu te pisează.

— Sună încântător.

— E un inginer drăguţ şi liniştit de la Pratt and Whitney. Tocmai a fost promovat. E foarte atrăgător. Fost tenismen.

— Lui Jason îi place?

Jason era puştiul ei de şase ani, un copil foarte reuşit, dacă ţinem seama de faptul că, la vârsta lui, trebuia să facă naveta între apartamentul din Plainfield al lui Marian şi căsuţa de poliţist a tatălui său aflată în North Stonington, la marginea statului Connecticut. Săptămânal, „unchi” poliţişti

îl pasau unul altuia de-a lungul statului, din zonă în zonă de patrulare. Când se apropiase ziua lui de naştere, s-a făcut o colectă ca să i se cumpere propria puşcă, standard, de poliţie.

— Aşa s-ar părea.

— Tipul pare ideal.

— Se descurcă şi singur, nu trebuie să-mi bat capul cu el, spre deosebire de alţii pe care îi cunosc, rosti Marian dând din umeri.

— Am nevoie de ajutor, am spus. Sunt băgat până peste cap.

Am văzut cum i se aprinde o flacără în priviri şi prea târziu mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Nemaipomenit! Precum un fals magician obligat să ascundă două boabe sub trei scoici, tot astfel trebuia să ascund eu musafirul-misterios-şi-candidat Vicky, plus prietenii mei care plimbau cadavre şi făceau băi în jacuzzi, şi să-l conving pe sergentul Marian că adevărul se afla sub a treia scoică.

Am scăpat din mână sandvişul, m-am întins după el şi am căzut în apă. Marian mă ajută să ies şi îmi şterse faţa cu şerveţele de hârtie. Diversiunea n-a funcţionat. Fără să se lase distrasă, Marian întrebă:

— Ai încălcat legea?

— Nu.

— Îţi dai seama că te bănuiesc că minţi.

— Marian, ştii că nu sunt un mincinos.

— Mda, tocmai asta mă pune pe gânduri… Începe cu începutul.

— Doar ţi l-am mai povestit.

— Ce vrei de la mine?

Mă îndreptam, cu viteză sporită, către prăpastie, fără frâne. Am zis:

— Lasă-mă să-ţi sugerez ceva ce ne va ajuta pe amândoi.

— Dacă acum te-aş întâlni pentru întâia oară, ar trebui să scot arma.

— Da, dar mă cunoşti.

Marian se aplecă şi îmi atinse dosul palmei. Am simţit un fior şi am văzut că acelaşi lucru se întâmplase şi cu ea. Ceea ce simţeam era atât de puternic, încât am uitat că unul dintre motivele care făceau din ea o detectivă excelentă era faptul că se pricepea la schimbarea vitezelor – era o femeie capabilă să se joace de-a poliţistul-bun-poliţistul-rău fără partener.

— Spune-mi ce vrei.

— Îţi sugerez să arunci o privire serioasă şi detaşată la rezultatele autopsiei lui Reg Hopkins.

Păru la fel de impresionată, ca şi când i-aş fi citit din ziar despre o lichidare a stocurilor de lămpi de birou la magazinul Danbury. Întrebă indiferentă:

— De ce?

— Obţine un ordin de la Curte pentru exhumarea cadavrului şi adu legistul din Plainfield ca să repete autopsia, pentru a stabili cauza exactă a morţii.

— Despre ce crezi că e vorba?

Aparenta ei indiferenţă mă scotea din minţi. Indiferent că se prefăcea sau nu, reuşea să mă facă să vorbesc mai tare, mai repede şi fără oprelişti. Am continuat:

— Vreau să aflu dacă nu cumva cineva i-a făcut în mod intenţionat o injecţie cu heroină super-concentrată.

— Să-i fi injectat cineva?

— Da, ştii tu, cu acul. Spune-i legistului să caute semnul. Marian aprobă din cap şi se întoarse, nu înainte ca eu să fi putut vedea cum îi erupe un vulcan în priviri.

— Îţi surâde ideea, spusei eu, întrebându-mă ce iscasem. Nu-i aşa?

— Spune-mi de unde ţi-a venit gândul ăsta.

Acum e acum!

— Ei bine, îţi pot spune pe unde a umblat în noaptea morţii, de când a plecat de la birou şi până după ora unsprezece.

Marian sări de pe bolovan, o luă către stânci, urcă pe mal, se duse la maşină şi scoase un carneţel.

— Spune-mi.

I-am povestit.

— Altceva?

— Mai pot să-ţi spun şi că toţi cei care l-au văzut declară că era absolut treaz.

— Altceva?

— Puţin după ora două, Blazer-ul lui a fost văzut pe podul acoperit.

— Cine l-a văzut?

— Câţiva tipi care încercau să plece din Rezervaţie. N-au reuşit, pentru că Blazer-ul le bloca drumul.

— Te-am întrebat cine l-a văzut.

— Nu şi-au dat seama că e un cadavru înăuntru.

— De ce? Portiera era deschisă şi lumina aprinsă.

— Se pare că bateria se descărcase, spusei eu, simţindu-mă mai stăpân pe situaţie. Maşina avea geamurile fumurii şi ei mai şi băuseră.

— Care ei? întrebă Marian după ce îşi făcu o însemnare, pe care nu reuşii să o văd.

— Nu îţi pot spune.

— Nu poţi, sau nu vrei?

— Nu vreau. Însă îi cred. Ştiu exact ce au făcut în acea noapte. Am verificat.

— Nemaipomenit, Ben. Mă simt uşurată. Agentul imobiliar coroborează poveştile martorilor şi o asigură pe detectiva Brigăzii cazurilor importante că martorii care conduceau prin pădure la două dimineaţa şi au văzut maşina victimei, însă nu au zărit cadavrul, nu i-au dat droguri victimei şi nici nu au ucis-o.

— Mătuşa mea Connie spune că sarcasmul e limbajul Diavolului.

— Iar taică-meu spune că amatorii sunt nişte idioţi.

Am zâmbit, dar ea rămase serioasă.

— Mi-au trebuit doisprezece ani ca să ajung în această brigadă. Ai ceva tupeu dacă încerci să mă păcăleşti.

Cu poliţistul-cel-rău mă puteam descurca.

— Tipii ăştia nu se ocupă de droguri. Nu ei l-au omorât pe Reg Hopkins.

Schimbarăm priviri glaciale. Dacă o ţineam tot aşa, râul risca să îngheţe. Marian cedă prima. Nu că aş fi fost eu mai dur decât ea. Îşi dăduse însă seama că, chiar dacă ar găsi vreun pretext ca să mă închidă, tot nu i-aş fi spus nimic.

— Ce s-a întâmplat între unsprezece şi două?

Eu ştiam că Reg murise la familia Fisk, dar nu despre asta era vorba. Trebuia să o conving pe Marian de necesitatea exhumării cadavrului, ca să pot afla cum reuşise criminalul să-l omoare. Am răspuns:

— Doar amatorii o iau pe ghicite.

— Fă o încercare, Sherlock.

— Ori şi-a cumpărat drogul, s-a dus la pod, l-a inhalat şi a murit, ori…

— De unde l-a cumpărat?

— În trei ore? Se putea duce până la Waterbury şi avea timp să se şi întoarcă, dacă apăsa mai tare pe acceleraţie.

— Ori?

— Ori s-a întâlnit cu cineva care l-a omorât.

— Ori cineva i-a vândut, pur şi simplu, o marfă proastă. Sau au împărţit-o amândoi, apoi el s-a speriat şi a fugit.

— Ai găsit dovezi în Blazer în sensul ăsta?

Mă privi pieziş, de parcă s-ar fi uitat printr-un geam murdar. Am întrebat-o:

— Dar dacă cineva l-a omorât şi apoi a aranjat astfel încât moartea să pară că s-a produs din cauza unei supradoze? S-a scris în ziare despre dozele fierbinţi. Poate că cel care l-a omorât era convins că poliţia va opta imediat pentru concluzia cea mai evidentă.

Expresia feţei ofiţerului care conducea ancheta lăsa să se citească că nu voi mai primi nici un fel de ajutor, dacă voi mai cădea în apă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Ai fost atât de ocupat să faci speculaţii – ca să nu mai vorbim de stabilirea

nevinovăţiei martorilor tăi – şi nu te-ai gândit şi la motivul criminalului?
— Nu.
— Nu încerci să-l ghiceşti? Nu îţi zvâcneşte imaginaţia? Nici o deducţie uimitoare?
— Nimic cu care să pot „corobora”.
— Nu cauţi motivele clasice, Ben? Amant furios? Nevastă înşelată? Partener jefuit?
— Marian, te distrezi un pic cam mult pe seama mea. Ţi-am dat ceva ce ar putea fi interesant, ca să nu mai vorbim de o eventuală mişcare bună pentru cariera ta. Nu mă aştept să-ţi arunci hainele de pe tine, în semn de recunoştinţă. Dar un simplu „mulţumesc”… Ce faci?
— Îmi desfac nasturii de la bluză, nu se vede?
— Am impresia că s-a terminat cu vorbele.
— Mă ajuţi la sutien?
— Mă încurc în pistol.
— Ţi-am câştigat atenţia?
— Total.
— Atunci răspunde-mi la următoarea întrebare: care este clişeul cel mai vechi într-o investigaţie poliţienească?
— Urmează drumul banilor.
— Bravo, ai găsit şi motivul crimei.
— Excelent. Şi criminalul, cine este?
— Clienta ta, spuse Marian, ridicându-se şi îndepărtându-mi mâinile de pe trupul ei.

Capitolul 23

— Imposibil. Ridicol, pur şi simplu. E cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit.
— Perfect, zise Marian, închizându-şi una din copcile sutienului pe care reuşisem să o desfac. Asta înseamnă că am cale liberă. Nu-mi vei sta în drum. Şi nu va trebui să împart cu tine succesul.
— Glumeşti.
— Ea a fost, fraiere. Nu te-ai prins?

— Nu, nu m-am prins. Janey Hopkins nu avea nimic împotriva lui Reg.

— Tocmai divorţa de el.

— Da, dar Reg fusese de acord.

— Connecticut e un stat în care proprietăţile se împart, Sherlock. Casa, maşinile, contul din bancă, afacerile, totul se împarte jumate-jumate. Exceptând cazul în care una din părţi moare de o supradoză. Atunci, cel rămas în viaţă primeşte totul.

— Dar, dar totul era ipotecat.

— Cu atât mai mult. Dacă ea reuşeşte să plătească ratele, nu e obligată să vândă. Dacă se împărţea la doi, trebuia să vândă tot.

— Da, dar fără Reg, afacerile… Brusc, mă oprii.

— Da?

— Ea e hotărâtă să meargă mai departe cu afacerile.

— Perfect!

Marian îşi luase zborul. Cu faţa aprinsă şi cu ochii strălucitori se distanţase învingătoare. Se opri din încheiatul nasturilor, mă prinse de capul încă ud şi îmi apăsă faţa de pieptul ei pentru o clipă. Asta-i!

— Stai puţin. Stai puţin. Dacă tu ai dreptate şi Janey l-a omorât pe Reg ca să primească totul, în loc să împartă jumate-jumate, cum de m-a angajat ca să demonstrez că el n-a murit de o supradoză?

— Există două răspunsuri posibile la această întrebare bună, Ben. Primul – e lacomă şi vrea şi banii de asigurare – împreună cu restul – aşa cum a făcut Kathleen Turner în filmul Body Heat.

— E o nebunie.

— Lui Kathleen i-a reuşit.

— În film.

— În viaţa reală, ce ar avea doamna Hopkins de pierdut, încercând să-i sperie pe cei de la Asigurări? Nemernicii ăia s-ar putea să se gândească de două ori până să dea în judecată o tânără văduvă cu doi copii. Poate că, ajutată de

tine, care făceai valuri şi de avocatul ei cel deştept, ar fi reuşit să obţină vreun aranjament.

— Mda, dar dacă valurile făcute de mine ar dovedi-o drept criminală?

— Nu a angajat un profesionist, Ben. Nu s-a dus la poliţie. A angajat doar un amator. Nu a făcut decât să ne dea cu fum în ochi.

— Da, dar a renunţat.

— Pentru că n-a mers. Ce a pierdut? Câteva sute de dolari?

— Am taxat-o cu nouă sute, fără cheltuieli.

— Ai avut curaj. În orice caz, a dat nouă sutare, încercând să pună mâna pe asigurare şi – mai ales – ca să-l dezvinovăţească pe Reg, eliminând astfel orice urmă de suspiciune.

— Deşi eu sunt doar un amator.

— Nu te-a plătit degeaba; nu cred să mai existe cineva în Connecticut care să nu fi auzit că tu pui întrebări legate de Reg Hopkins.

Cu această ultimă ironie, Marian îşi luă carneţelul şi porni, ţopăind din piatră în piatră, către mal.

— Şi când o să o arestezi, mă rog?

Se opri atentă, pe o piatră alunecoasă; mi-am zis că, dacă există un Dumnezeu, va pica în apă.

— Eu sunt puţin mai conservatoare, Ben, şi foarte ordonată. Mai întâi o să aflu dacă a fost într-adevăr ucis. Dacă da, atunci am să adun probe împotriva suspectului – ţinând seama de prezumţia de nevinovăţie. Abia apoi am s-o arestez.

— Unde mergi acum?

— Să iau o lopată. Să îţi dezgrop prietenul. Dacă legistul va găsi dovada unei crime, voi întoarce pe dos tot oraşul Newbury.

— Cât o să dureze?

— Sper să obţin un ordin de la curte în după-amiaza asta, spuse Marian, privindu-şi ceasul. Cu puţin noroc, până

deseară îl dezgropăm. Dacă nu, mâine la prima oră. Nu cred că voi avea probleme în a-l convinge pe medicul legist că e în interesul lui să se apuce cât mai repede de treabă.

— Poţi aştepta zece zile?

— Bineînţeles că nu. De ce?

— Peste zece zile avem alegeri.

— Şi?

— Prietena mea Vicky luptă din greu pentru a fi realeasă. Dacă întorci acum oraşul cu susu-n jos, nu o să-i uşurezi situaţia.

Lui Marian nu trebuia să-i explic de ce. Avea propriile-i ambiţii politice şi un plan bine pus la punct în legătură cu ce intenţiona să facă, după retragerea din poliţie. De fapt, era foarte posibil ca, odată şi-odată, ele două să ajungă adversare, în cursa pentru un portofoliu.

— Păcat, zise ea.

— Da, dar…

Mai exista încă şansa ca Marian să alunece de pe bolovan.

— Dar, ce?

Eram gata să spun: „Da, dar eu ştiu că cineva de la petrecerea soţilor Fisk l-a ucis pe Reg”. Dacă aş fi făcut-o, Vicky chiar că ar fi dat de dracu’, deoarece dacă ar fi auzit că poliţia anchetează familia Fisk şi invitaţii acesteia, şi-ar fi făcut o datorie de onoare în a ieşi la suprafaţă, în lumina crudă a reflectoarelor.

— Ce e?

— Nimic.

— Mulţumesc pentru masă. Şi pentru informaţie.

Păşi sprintenă pe mal, se urcă în maşină, se încălţă şi-şi anunţă prin radio poziţia. Apoi porni motorul.

— Hei, Ben? strigă ea veselă, făcându-mi cu mâna.

— Ce-i? îi răspunsei din mijlocul râului, unde rămăsesem, întrebându-mă dacă avea dreptate şi dacă Janey Hopkins profitase de mine.

— Mi-a plăcut la nebunie locul ales pentru picnic. Ce-ar fi să profităm de pietroiul ăla într-un mod mai plăcut, după ce

se termină toată povestea?
— Dacă suporţi să o faci cu un amator…
— O să închid ochii şi o să-mi închipui că vinzi case… Ah, apropo, amice…
— Da?
— Dacă vrei să rămânem prieteni, nu-i povesti nimic clientei tale.
— Fostei cliente. Mi-a plătit prestaţia.
— Şi a obţinut din plin pentru ce a plătit. Pa!
Maşina de poliţie azvârli ţărâna şi dispăru într-un nor de praf.
Am îndesat ambalajele şi şerveţelele într-o pungă, am scos cutiile cu Pepsi din râu şi m-am îndreptat către maşină. Îmi spuneam că fusese o idee bună să-i împărtăşesc anumite dubii lui Marian pentru a o face să redeschidă dosarul şi să exhumeze cadavrul. Dar momentul ales se dovedise a fi tot atât de prost, ca şi alegerea confidentei. Ar fi trebuit să merg la sergentul Bender, soluţie pe care o respinsesem din motive de precauţie. Era prea târziu. Îmi rămăseseră doar două zile pentru a-l demasca pe asasinul – sau asasinii – lui Reg, înainte ca Marian să dea iama prin Newbury, ca hunul Atila.

Capitolul 24

Cine îl omorâse pe Reg Hopkins?
Frumoasa Susan? Delicata Georgia? Sherry Ochi-Alunecoşi? Michelle cea mândră? Oacheşul Ted? Rick, angajatul unei firme de renume, care se străduia să promoveze? Marele Bill Carter? Şeful Duane, tipul care reuşise cel mai bine în afaceri dintre toţi şi, pe deasupra, fusese cel mai bun prieten al lui Reg?
Sau Janey Hopkins – clienta mea – viitoarea fostă-soţie a lui Reg?
M-am hotărât să meditez cât se poate de serios asupra lui Janey, principala suspectă a lui Marian, căci Marian era o profesionistă şi, probabil, mai deşteaptă decât mine. Nu

puteam să neg că ea găsise un motiv plauzibil. Janey ar fi putut opta pentru văduvie, cu o moştenire de sută la sută, în locul unui divorţ în care s-ar fi ales doar cu jumătate. Ea ar fi putut să-i strecoare o doză fierbinte lui Reg şi acesta să fi avut apoi proasta inspiraţie de a trage pe nas în bucătăria familiei Fisk. Toate acestea s-ar fi putut întâmpla.

Eu preferam teoria mea, potrivit căreia vinovatul de la petrecere îi păcălise pe ceilalţi, nevinovaţi, determinându-i să arunce împreună cadavrul lui Reg. Cu mulţi suspecţi şi prea puţine motive, trebuia să accept că în biblioteca lui Connie fusesem dus de nas. Refuzam să cred că moartea lui Reg la petrecere fusese doar un accident.

Timpul trecea şi trebuia să mă grăbesc, dacă voiam să o protejez pe Vicky. În consecinţă, după o noapte întreagă de cugetare, am luat hotărârea să iau de bun ceea ce credeam că ştiu, şi să descopăr faptele pe care nu le aflasem încă.

Am făcut liste peste liste. Aş fi vrut să i le pot arăta şi lui Connie, care avea ochi experimentaţi. Dar patinam pe pojghiţa de gheaţă a legii care era prea subţire ca să o mai implic şi pe ea.

Am trecut pe o listă tot ce nu cunoşteam, în ordinea importanţei: nu cunoşteam criminalul sau criminalii; nu le ştiam motivul; nu aflasem cum îl făcuseră pe Reg să ia doza letală – deşi asta era treaba lui Marian să afle; nu ştiam dacă Reg fusese homosexual, iar dacă da, ce legătură avea asta cu moartea lui.

La prima vedere, nu prea ştiam mare lucru. Din fericire, aflasem mai multe decât Doamna Brigăzii Cazurilor Importante. Ea mă va ajunge din urmă, când va avea rezultatul autopsiei. Oricum, eu mai cunoşteam câte ceva şi despre petrecerea de la familia Fisk, pe când ea nu. Nu încă.

În bătaia armei şi supus presiunilor, am procedat asemeni multor concetăţeni de-ai mei de-a lungul anilor, aflaţi în situaţii de criză: m-am dus să-mi iau prânzul la Newbury Country Club, un loc plăcut aflat pe teritoriul unei ferme

abandonate. Nu eram membru al clubului, dar tatăl meu fusese preşedinte, aşa că directorul mă întâmpină cordial:

— Georgia Bowland a venit?

— N-am văzut-o.

— Nu a uitat să facă o rezervare pentru masă? spusei eu, punând un accent deosebit pe „nu a uitat”, pentru a-i sugera că, din motive ştiute de amândoi, Georgia putea fi destul de uitucă.

Henry, ca un bun director de club îşi consultă registrul. Expresia lui putea însemna orice: de la „Nu ştiam că Georgia e uitucă” şi până la „Abia ieri au cărat-o ospătăriţele acasă, cu roaba”.

— Nuuu, aici nu văd aşa ceva.

— Ne poţi găsi şi nouă un loc, Henry?

— Nici o problemă.

— Spune-i că o aştept la bar, l-am rugat în timp ce mă îndreptam într-acolo, simţindu-mă uşor jenat. Mi-am spus însă că nu aveam timp pentru amabilităţi. Cu băieţii cam isprăvisem discuţia şi nu o mai puteam trage de limbă nici pe Michelle. Nu îmi mai rămâneau decât celelalte fete: Sherry, Susan şi Georgia Bowland, femeile mai slabe ale bandei din jacuzzi.

Clădirea clubului era simplă. Fusese construită după al doilea război mondial, când lemnul noduros de pin însemnase o rupere bruscă a tradiţiilor. Sufrageria avea ring de dans şi o mulţime de ferestre care aruncau o lumină veselă asupra meselor pentru prânz, în timp ce barul – care amintea de o perioadă în care oamenii luau băutul în serios – era lung, întunecat şi izolat. Într-o zi caldă, de vară, precum aceasta, orice bunicuţă îşi putea savura băutura în linişte, fără a fi deranjată de cei mici. Mai multe bunicuţe făceau exact lucrul ăsta, însoţite de câţiva bunici. Cu toţii arătau sănătoşi, erau bronzaţi şi mulţumiţi că ieşiseră la pensie. Nu mă puteam opri să mă gândesc că, cu ajutorul lui Dumnezeu, aici îşi va face veacul peste treizeci de ani şi subsemnatul, înconjurat de cei pe care acum îi suspectam.

Am salutat întreaga adunare, am acceptat un pahar oferit de bunicul lui Scooter şi m-am alăturat lor, în aşteptarea Georgiei. Discuţiile gravitau în jurul secetei, a rezultatelor întrecerilor din piscină ale nepoţeilor-înotători şi a şanselor lui Vicky McLachlan de a fi realeasă. Oamenii se uitară ciudat la mine, când adusei vorba despre moartea lui Reg Hopkins. Marian avusese dreptate, toată lumea ştia că pusesem întrebări despre asta. Spre surprinderea mea, bârfele în legătură cu Reg se întipăriseră mult mai bine în minţile oamenilor, decât petrecerea familiei Fisk, despre care nici măcar nu se aminti. Probabil că bătrânii preferau amintirile plăcute ale propriilor escapade.

Le-am explicat că vânătăile mele arată mai rău decât mă simţeam în realitate, primii felicitări pentru că mă bătusem ca un leu şi sfatul să-mi ţin uşile încuiate şi să-mi cumpăr o armă.

— Ce s-a întâmplat cu colecţia tatălui tău?

— Am închis-o în seif.

Le-am povestit despre Alison şi prietenele ei. Au fost cu toţii de acord că armele şi copiii nu au ce căuta împreună, apoi discuţia a deviat spre un turneu de sfârşit de săptămână, unde era de aşteptat ca Duane Fisk să câştige. Răscoliră amintirile unui joc de echipă din care făcuse parte şi Reg. Capetele încărunţite se plecară cu tristeţe, apoi discuţia alunecă repede la prognoza meteo şi la posibilitatea unei eventuale ploi.

Georgia intră în sală. Drăguţă şi stilată. Nu era o frumuseţe care să-ţi taie răsuflarea, ca Rita Long, dar făcea să se întoarcă privirile după hainele marca Henri Bendel în care apărea. Doamna din New York, rătăcită în orăşelul de Provincie. Părul ei de culoarea mierii fusese tăiat la nivelul umerilor de către un geniu cu tarif ridicat. Avea doar o urmă de machiaj şi câteva bijuterii simple. Deşi prezicerea mătuşii Connie, cum că alcoolul o va urâţi, conţinea un dram de adevăr, la ora unu a unei zile de vară arăta de

parcă ar mai fi avut cale lungă până acolo. Păru nedumerită când mi se adresă.

— Mi-a zis Henry că mă aştepţi.

— Cred că m-a înţeles greşit. Mi s-a părut că îţi văd maşina în parcare şi m-am gândit că ai venit cu Rick ca să luaţi masa.

— Rick e la lucru.

Înainte ca eu să mai încerc vreo şmecherie, ea continuă:

— Putem lua masa împreună.

— Minunat. Bei ceva înainte?

— Hmm. De ce nu?

L-am făcut un semn barmanului şi am plecat cu Georgia de acolo, însoţit de remarca unui bunic şugubăţ:

— Hei, Ben a prins o drăguţă. Să vezi când i-oi spune lui Rick.

Georgia, care era o maestră desăvârşită în ironiile de club, zise:

— Şi o să-i povestesc şi eu, ştii tu cui, despre noua îngrijitoare de la bazin.

Hohotele de râs fură acompaniate de mutra supărată a şugubăţului.

— Se pare că ai pus punctul pe „i”.

Georgia izbucni în râs.

— N-ar fi trebuit s-o spun, dar, Doamne-Dumnezeule, ieri tăbărâse pe ea. Cum o mai duci, Ben? A fost o petrecere reuşită, înainte să pice cam greu.

— S-a terminat cu bine, asta contează. Ce bei?

— Tu ce ai luat?

— Am băut un martini, cu domnul MacKay. Aş mai bea unul.

— Sună bine.

— Fără apă?

— Bineînţeles.

Am cerut două martini Burnett, seci, cu măsline.

Paharul supradimensionat de cocteil de la club avea o capacitate mai mare decât un bazin de înot. Pe o parte avea

înscrise iniţialele „NEC”, iar sub buză se afla o linie de umplere pe care barmanul o depăşi voios. O mare parte din conţinutul primului pahar o vărsasem într-un ghiveci cu flori, şi mă întrebam cum să fac cu al doilea.

— Ce cauţi pe aici? Nu eşti membru, nu-i aşa?

— Tata a fost. Noroc!

— Noroc! … Hmm. Tatăl meu obişnuia să spună: „Parcă ai plonja într-un loc răcoros”. O vreme, savurarăm licorile răcoritoare.

— Cum de ai ajuns în tabăra lui Steve La France?

— M-a convins Michelle.

— Cred că pentru Steve relaţii publice înseamnă să nu te scobeşti în nas.

— Le spune oamenilor ceea ce ei vor să audă, zâmbi Georgia. Dar e puţin sărit de pe fix.

— La fel ca şi taică-său. Frank La France obişnuia să bântuie întrunirile orăşeneşti, precum fantoma lui Andrew Jackson. „Ţării ăsteia îi lipsesc mai mulţi câini şi mai multe puşti”. L-a înnebunit pe tata cu bugetul şcolar. Bineînţeles că pe vremea aia oamenii mai credeau că odraslele lor capătă o educaţie pe măsura banilor plătiţi; aşa că, în clipa în care bătrânul „Arme şi Câini” rămăsese, într-un târziu, fără elan, oamenii aprobau bugetul şi toată lumea era suficient de mulţumită ca să-l realeagă pe tata.

— Steve nu e „Arme şi Câini”. Se descurcă excelent trăgând foloase din unicul său atu: oamenii îngroziţi de taxe şi de impozite. Steve reprezintă subiectul ideal al unui reporter – o poziţie clară, asupra unei singure idei centrale.

Am aprobat, dând afabil din cap. Amândoi înţelegeam că relaţiile publice necesită o loialitate în public faţă de client. Am mai băut câte puţin, mulţumiţi de universul pe care îl împărtăşeam în afara graniţelor oraşului.

— Doctorul Greenan mi-a spus că „Arme şi Câini” racolează noi alegători.

Georgia ridică din umeri.

— Apă de ploaie? am întrebat.

— Nici măcar. Aşa cred, zise, apoi se lumină la faţă. L-am convins să o provoace pe Vicky la o discuţie. Steve are numai de câştigat. Vicky pierde, dacă refuză. Şi va pierde şi mai mult, dacă acceptă.

— Te-ai ocupat şi înainte de campanii politice?

— M-au angajat pentru aşa ceva, spre sfârşitul ultimei campanii a lui Bush.

— Cred că a fost o experienţă neplăcută.

Georgia descrise însufleţită o stare de spirit care semăna cu ultimele ore ale anturajului ţarului, în timp ce revoluţionarii se apropiau. Am mai comandat un rând.

— Mulţumesc. Noroc! Erau atât de izolaţi. M-am certat aprig cu oamenii care nu voiau să vadă ce se întâmplă. Relaţiile publice acţionează în două sensuri: sigur că trebuie să scuipi vorbe, dar, la naiba, Ben, trebuie să mai şi asculţi. Se îmbătau cu apă rece. Nu trebuia decât să priveşti feţele celor din mulţime, ca să-ţi dai seama. Sau să discuţi cu oricine într-un restaurant.

— Dar a atras ceva mulţime când a fost în turneu cu trenul, nu-i aşa?

— Şi funeraliile lui Lincoln au atras mulţimea. Ăia n-au venit să voteze! Au venit să vadă un apus de soare. Of, Ben. Ce scandaluri! Şi, după aceea, ce învinuiri! Au suferit oameni nevinovaţi.

— Ai avut şi tu neplăceri?

Georgia luă de pe tejghea paharul şi dădu pe gât băutura tare.

— De pe urma soţului.

— Poftim?

— El m-a făcut să sufăr. S-a folosit de situaţie ca să mă convingă să abandonez slujba. Eram cam zguduită – vreau să spun conştientă că o făcusem de oaie.

— Adică? Doar n-a fost vina ta că Bush a pierdut.

— Dacă eu mi-aş fi făcut treaba ca lumea, aş fi reuşit să-i conving pe oamenii lui să nu comită anumite greşeli… Nu te mai uita la mine ca un psihiatru: ştiu că am un sentiment

exagerat al vinovăţiei. În orice caz, nu eram în apele mele, iar Rick începuse să mă piseze cu copiii. Seară de seară: „Hai, Georgia, gândeşte-te. Dacă nu avem copii acum, nu o să-i mai facem niciodată, da-dam, da-dam, da-dam”. Ştii şpilul, probabil de la Vicky.

Am dat din cap. Cu siguranţă că îl ştiam de la Vicky, care, deşi mai tânără decât Rick şi Georgia, începuse să fie îngrozită la gândul că nu va avea niciodată un copil.

— Până la urmă am cedat şi uite unde am ajuns. Suntem trei: eu, Rick şi micul Ian… Nu mi-a venit să cred când mi-a propus să ne mutăm aici. Până atunci locuiam în Darien. Puteam merge pe jos până la New York. Era şi mama aproape, mă ajuta cu copilul, aveam o viaţă – ştii, viaţa noastră proprie, mă înţelegi, Ben.

— Newbury e un loc minunat pentru a creşte copii.

— Minunat pentru copii. Minunat pentru tată. Minunat pentru mamă – uită-te la mine, abia reuşesc să ajung zilnic până la club. Noroc cu dădaca. Cum de am ajuns să vorbesc despre chestiile astea? Iartă-mă… La ce te gândeşti?

— Mă gândeam că ori mănânc, ori trebuie să mai beau ceva.

De fapt, începusem să ezit. Georgia era o femeie interesantă şi cu capul pe umeri, o persoană de treabă pe care scria „vulnerabilă”.

— Mie mi-e bine, zise ea, dar se uită în paharul gol şi păru uşurată când mai comandai un rând. Apoi mă întrebă: De ce vrei să mă îmbeţi?

Capitolul 25

— Hai să mâncăm un hamburger la bar.

— Cred… Comandă-mi nişte ton cu pâine prăjită. Vin imediat.

O luă din loc către toaleta femeilor. Am comandat mâncarea. Barul se golise; lumea plecase către salon. Rămăseserăm singuri, cu excepţia barmaniţei, care mai făcea şi treabă, pe lângă faptul că trăgea cu urechea.

Georgia se întoarse cu ochii strălucind, toată numai zâmbet.

— Au plecat cu toţii. Doar noi am mai rămas, spuse ea.

— Şi barmaniţa.

— Ea trebuie să rămână, nu?

Iisuse, mi-am zis. A tras o porţie de cocaină la toaletă.

Întotdeauna am susţinut că dependenţa e o boală. Cu siguranţă că nimeni din cei care au lucrat pe Wall Street în anii optzeci nu era străin de droguri. Eu însumi avusesem propria-mi relaţie apropiată cu alcoolul, dar stând în club, alături de Georgia, am simţit-o mai apropiată ca niciodată. Amintirea lui Reg mă năpădi. Înainte de a se înscrie la Alcoolicii Anonimi, probabil că lua şi el masa aici, dar nu se mulţumea doar cu băutura.

— Deci, de ce vrei să mă îmbeţi, Ben?

— Şi eu mă îmbăt, împreună cu tine, zisei. Acesta era adevărul, în ciuda băuturii pe care reuşisem să o vărs.

— Încerci să mă seduci?

— Nu.

— Cam aşa arată.

Întotdeauna am preferat să fac tentativele de seducţie când sunt treaz. E valabil şi pentru cele pe care doream să le seduc.

— Eu, nu.

— În cazul ăsta, am liniştit-o, suntem amândoi în siguranţă.

— Minunat. Hai să fim prieteni, zise ea, aplecându-se peste masă; ne-am strâns mâinile îndelung. Atunci, de ce vrei să mă îmbeţi?

— Spune-mi tu.

Pe vremea când eram înconjurat de droguri, care nu m-au încântat niciodată, am observat că principalul folos tras de pe urma cocainei de către cel care o priza era faptul că vocea îi devenea minunată, iar urechile refuzau să mai asculte. Georgia se bucura de un efect asemănător, dându-mi răspunsuri lungi, paragrafe întregi, care galopau

precum ogarii, caii şi călăreţii la vânătoarea din Plainfield, pe urmele unui miros puternic de vulpe.

Şi trează, era o vorbitoare talentată, care folosea propoziţii pline de miez. Ameţită, se autodepăşea. Începu cu istorisirea evenimentelor mai apropiate: cum i-am lăsat eu un mesaj; întâlnirea noastră de la bar; ce am hotărât să bem şi cât am consumat. Urmă un „referat” despre fiecare rând nou în parte, cu observaţia că eu aveam obiceiul să mănânc măslina de fiecare dată, în timp ce ea le alinia pe masă, pentru a ţine socoteala paharelor.

Alunecă apoi către o discuţie auzită despre amestecuri delicioase de gin, cum ar fi Burnett şi Beefeaters, în continuare, discredita martini-ul cu vodcă, pe cei care beau aşa ceva şi barbarul obicei – cuvintele îi aparţin – de a înlocui lămâia stoarsă, cu măsline. La digresiunea următoare vorbea de tatăl ei, cel care îi făcuse cunoştinţă cu martini-ul. Tatăl ei învârtise multe şi ea abia aştepta să mi le descrie pe fiecare.

Am întrerupt-o, remarcând că şi Vicky McLachlan făcuse cunoştinţă cu alcoolul în exact aceleaşi condiţii, doar că băutura preferată a tatălui ei fusese berea. Georgia păru că ascultă atent. Ciulise urechile, dădea din cap, zâmbea, dar nu se oprea din vorbă.

Sosi mâncarea. Hamburgerul meu se răci, iar peştele ei se încălzi. Într-un târziu, se uită la farfuria ei la fel de mirată ca unul care nu observase apariţia unui elefănţel, şi zise:

— Doamne, ce foame m-a apucat!

Încă nu răspunsesem la întrebarea de ce încercam să o îmbăt. A lăsat-o să termine pe jumătate sandvişul cu ton, apoi am zis:

— Georgia, pot să te întreb ceva?

— Ce?

Efectul cocainei trecuse şi începea să se simtă cam dărâmată.

— Nu vreau să te necăjesc.

— Of, Ben, sper că nu deschizi din nou discuţia aia, nu-i aşa?

Acum părea chiar speriată.

— Iartă-mă.

— Te rog, nu începe. Te rog, Ben.

— Trebuie să te întreb un lucru.

Lăsă să-i cadă sandvişul, îşi şterse gura cu un şerveţel, pe care începu apoi să-l mototolească pe tejgheaua barului.

— Te rog să nu pleci, spusei eu.

— Eşti viclean. Asta nu-mi place la tine.

— Îmi pare rău.

— Dar eşti un om blând. Asta îmi place.

— Am intrat într-o mare încurcătură. Cineva la care ţin poate să o păţească şi cineva la care am ţinut a murit. Aşa că sunt îngrijorat, mă simt vinovat şi încerc să găsesc o cale de rezolvare.

— Urmezi vreun tratament?

— Nu. Acum ascultă-mă…

— Poate că nu ţi-ar strica.

— Mai încolo. Auzi! Hei, te rog să nu pleci.

— Mă duc doar până la toaletă. Vin într-o clipă.

— Nu poţi să mai amâni doza?

Se întoarse spre mine cu sprâncenele ridicate, rostind un elaborat: „Poftim?”.

— Las-o baltă, Georgia. Îi poţi păcăli pe ţărănoii ăştia, dar cu mine nu ţine.

— Mi-e teamă că nu pricep.

— Te-am rugat să-mi răspunzi la întrebări, înainte ca să te duci la toaletă, şi să prizezi cocaină.

Îi tremurau buzele.

— E treaba ta ce faci cu tine, am continuat, dar cocaina la ora prânzului poate deveni o problemă, ca să-i zicem doar aşa.

— Habar nu ai cum este.

— Nici nu pretind că aş avea. Un lucru vreau să-ţi spun: petreci prea mult timp singură. Ai nevoie de oameni – şi nu

mă refer la mesele cu gaşca lui Michelle. Ăia n-or să te mai invite, dacă te prind când tragi o doză.

— Susan a făcut-o, şopti ea.

— Mă aşteptam. E mai greu să fraiereşti o soră medicală. Dar eu nu o includ şi pe ea în gaşca lui Michelle. Susan e prea ocupată cu munca. Ia loc. O cafea? Un desert?

— Ambele, murmură ea.

Am comandat, sperând că plăcinta cu frişca va mai elimina din drog. Am aşteptat, tăcuţi, să ne aducă ce-am comandat.

— Te înşeli, zise ea.

— În ce privinţă?

— Unii dintre ei iau cocaină.

— Ştiu. Dar nu la masa de prânz.

— Michelle e băgată bine în chestia asta. De la ea mă aprovizionez, când nu ajung până la New York.

— Serios? Cumperi de la ea?

— Dacă n-am încotro. Când ia pentru mine, probabil că se aprovizionează şi pentru ea şi pentru Duane.

Nu mă gândisem prea mult la modul de procurare, dar evident că cineva trebuia să o vândă.

— Şi Bill cu Sherry? am întrebat.

— Doar la petreceri.

— Susan şi Ted?

— În nici un caz.

— Rick?

Se încruntă.

— Rick e tributar concepţiilor anului 1958. Ştie că beau cam mult, însă dacă m-ar prinde că trasez dâre pe masa din bucătărie, şi-ar închipui că experimentez un nou aluat şi s-ar bucura foarte tare.

— Au luat cocaină la petrecere?

— Of, Doamne, a fost atât de plictisitor. La un moment dat, m-am gândit că iadul trebuie să fie ca un sfârşit de săptămână, petrecut cu ţăranii de pe aici, când se dau mari. Michelle presărase dâre în jurul jacuzzi-ului, înţelegi. Ideea era să miroşi drumul, mergând în cerc, în timp ce te aflai în

apă. Bill Carter a făcut valuri şi a transformat cocaina de două sute de dolari în lipici de librărie.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Doamne, Michelle făcea ca trenul.

— Şi Rick, cum de-a acceptat?

— El era sus cu Sherry. Oh, Ben, ar trebui să-ţi vezi figura. Uită-te în oglindă.

M-a răsucit către oglinda de la bar şi mi-am văzut falca căzută. Am îngăimat:

— Sunt uluit. Adică, auzisem zvonurile, dar tot nu-mi venea să cred. Eşti sigură?

— Suficient pentru a-mi strica seara.

— Vrei să spui…

— Eu nu m-am dus acolo ca să fac schimb de bărbaţi. Doamne, numai gândul mă înfioară. Ieeaah! Cu Duane! Sau Bill? Ce naiba! Oi fi având eu problemele mele, dar căutarea disperată a unei aventuri nu se numără printre ele

— Ted?

— Ted? Glumeşti. Ted şi cu Susan au fost sudaţi cu aparatul când s-au luat. Parcă ar fi fraţi siamezi. Nici să vrei şi nu poţi să te bagi între ei, iar dacă te străduieşti prea tare, rişti să îţi taie amândoi gâtul. Nu crezi că e înspăimântător?

— Nu.

— Eu, da. Îmi place de ei. Şi îi admir enorm. Nu am întâlnit pe nimeni care să suporte mai bine o înfrângere. Dar nu mi-ar plăcea să se înfurie pe mine. Ted cel tăcut? Ooooohh. Şi Susan? Ai văzut-o cum apare dintr-o dată, parcă se materializează din ceaţă? Am dreptate?

— Cam cât să fi fost ceasul, când Rick era sus – dacă era – cu Sherry?

— Vreo unşpe.

— Înainte ca Reg să vină la petrecere?

— Da

— Cât timp au stat acolo?

— Nu prea mult. Rick e ca un iepuraş.

Poate că ei erau perechea pe care o auzise Vicky. Sau poate că nu. Am întrebat:

— Dacă tu nu ai făcut schimb, atunci Bill cu cine s-a dus?

— Bill era făcut praf de la Pietrele alea funerare. Mă îndoiesc că a observat ceva. Sau n-a vrut să vadă. Lui Sherry îi cam plac bărbaţii. Între ea şi Bill există un fel de acord tacit.

— Ştii toate chestiile astea, sau doar le presupui? În fond, nu eşti de multă vreme în oraş. În comparaţie cu ceilalţi. Cu toate acestea, se pare că eşti pornită pe toţi. Îi faci în toate felurile.

— Oamenii uită de existenţa ta, atunci când se pilesc, spuse Georgia zâmbind. Uneori când stau cu fetele la masă, parcă nici nu aş fi acolo.

— Reg a intrat în jacuzzi?

— Nu. Se învârtea pe acolo.

— A mirosit şi el ceva „dâre”?

— Nimeni n-a mai mirosit nimic, după ce Bill le-a stropit ca o morsă, râse Georgia.

— Michelle s-a supărat când l-a văzut pe Reg?

— Nu. Ea avea ceva „ca lumea” cu el.

— Ceva „ca lumea”?

— Erau apropiaţi, zise Georgia încercând să-şi încrucişeze două degete pentru a-mi arăta cât de apropiaţi erau, însă degetele n-o ascultară.

— Cât de apropiaţi?

— Prieteni. Amici.

— Amanţi?

— Nu cred.

— Dar ea mi-a spus că era furioasă. Mai ţii minte, la Connie, când a zbierat la Duane că Reg venea întotdeauna să se strice petrecerile?

— Erau apropiaţi. Amici, prieteni, tovarăşi.

— Dar nu şi amanţi?

— Nu păreau, zise Georgia, scuturând din cap. Cel puţin, asta e impresia mea.

— Şi Duane, ce părere avea?
— De asta nu cred că erau amanţi. Duane părea să încurajeze relaţia dintre ei, de parcă îi făcea plăcere. Aşa cum ziceai şi tu, ei se cunoşteau de multă vreme, Ben. Ca şi cu tine, de când eraţi copii.
— Parcă Michelle i-a zis lui Reg să plece.
— Nu. Nu aşa s-au petrecut lucrurile. Reg se tot fâţâia de ici-colo. Până la urmă, Michelle a ieşit din jacuzzi şi i-a spus. „Hai să-ţi fac o cafea”. Şi-a aruncat un halat pe ea şi au plecat la bucătărie.
— Doar ei singuri?
— Nu ştiu exact.
— Cum adică? Ah, Sherry şi Rick s-ar fi putut să-i fi însoţit.
— Sau Ted cu Susan.
— Ăştia unde mai erau?
— Nu ştiu. Ei au cam dispărut, după ce s-au presărat dârele. Susan nu e de acord. Eu credeam că asistentele se apucă de droguri – datorită uşurinţei de a le procura -, dar nu şi Susan.
— Ted şi cu Susan nu prea aveau ce căuta pe acolo, nu crezi? Nu tu schimb, nu tu drog. Ce altceva mai puteau face?
— Să bea. Susan cred că a dat pe gât vreo trei Pietre funerare, fără să clipească. Ted ţinea pasul cu ea, pahar după pahar. Apoi mai sunt afacerile, adăugă Georgia într-o doară.
— Adică?
— Ei încercau să reintre în joc – Iisuse, tu chiar nu ştii nimic, nu-i aşa?
I-am dat dreptate, ca s-o fac să vorbească în continuare, deşi nu mă prea mira că Ted şi cu Susan curtau familia Fisk pentru a reîncepe construcţia caselor. Am întrebat-o:
— Au discutat despre proiectul de pe Mount Pleasant?
— Mai întâi au ascultat. Duane şi Bill îi tot întrebau ceva despre problemele zonale. Trebuie să recunosc că nu am

mai fost atentă, atunci când au început să vorbească despre amplasamente şi grade.

— Îi cereau ceva anume lui Ted?

Eram interesat de răspuns şi din cauza faptului că Ted era comisarul zonal care stabilea variantele. Nu îmi folosea la mare lucru, dar nu strică niciodată să ştii cine pe cine favorizează în numele progresului.

— Ei o ţineau întruna: „Ce nevoie aveam de loturi de patru hectare, când trei sunt destule?”

— Împărţirea suprafeţei în loturi de câte trei hectare le-ar permite să mai construiască încă douăsprezece case pe terenul lor.

— Sună a bani.

— Vreun milion… Reg s-a băgat în discuţie?

— Părea că nici nu-i pasă. Era trist. Parcă stătea să plângă. Când Michelle l-a condus către bucătărie, arăta ca un prizonier în drum spre scaunul electric.

— Ai rămas cu Duane şi cu Bill în jacuzzi?

— Exact.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Bill a întrebat dacă îi pot împrumuta puţin costumul meu de baie.

Mă gândisem la existenţa costumelor de baie, dar nu întrebasem:

— Şi?

— Eram suficient de ameţită ca să am impresia că reprezenta cel mai nostim lucru pe care l-am auzit vreodată. Am început să râd atât de tare, încât era cât pe ce să mă înec. Marele Bill mi-a sărit în ajutor, profitând de ocazie ca să mă pipăie. Am încercat să-l îndepărtez, dar tipul are forţă şi, în plus, băuse zdravăn. Mi s-a făcut frică şi l-am muşcat.

Tăcu o vreme, jucându-se cu paharul gol, apoi zise:

— N-ar trebui să beau cu bărbaţii.

— Ce a făcut?

— A sărit ca ars şi mi-a dat drumul. Apoi s-a întors către Duane şi i-a zis: „Hai, Duane, dă-mi o mână de ajutor”… Mi-era atât de frică, încât m-am trezit de-a binelea. Aripa casei în care se desfăşura petrecerea se afla la mama dracului, în capătul cel mai îndepărtat, iar eu rămăsesem singură cu ei. M-am gândit că, chiar dacă aş ţipa, nu mă va auzi nimeni.

— Mă mir că Bill a făcut una ca asta.

— Tata spunea mereu: „Ai grijă când bei cu bărbaţii”. Georgia se cutremură şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu pot să te fac să înţelegi, Ben, pentru că şi tu eşti bărbat, cât de înspăimântătoare e o asemenea situaţie. E groaznic să fii singură şi să ştii că unica ta salvare e Duane, care stă şi se holbează la tine… Apoi Bill se aşează în aşa fel încât să fiu între ei doi şi îl întrebă pe Duane: „Eşti gata?”… Am zis: „Potoliţi-vă, băieţi”. Bill a izbucnit în râs: „Hai, Duane, asta e atât de beată că nici nu o să ţină minte, iar noi suntem la fel de beţi încât o să uităm. Ha. Ha. Ha.” Duane zise: „Du-te naibii, Billy”. Doar atât. „Du-te naibii, Billy”. Apoi Duane, cavalerul meu în armură strălucitoare, a ieşit din apă şi a şters-o din încăpere.

— Unde s-a dus?

— Bănuiesc că în bucătărie.

— Şi te-a lăsat singură, cu Bill?

— Bill a zis: „Glumeam, doar”. Ştiam că minte, dar i-am răspuns: „E în ordine”. Ne-am reaşezat în apă – uitându-ne crunt unul la celălalt. Bill alunecă de pe locul său şi începu să se scufunde. Apa îi astupă nările şi începu să tuşească. În clipa următoare, îşi făcu apariţia Sherry; părea satisfăcută. Îl înghionti pe Bill din spate. Apoi se strecură înăuntru şi Rick, arătând al naibii de vinovat. Cineva a umplut paharele şi totul s-a calmat.

Georgia se ridică de pe scaunul de bar, sprijinindu-se de tejghea: „Vin imediat”, îmi zise. Îşi luă geanta şi-şi croi drum către toaletă. Se întoarse cu faţa destinsă şi cu ochii limpezi.

— Ei, mi-am mai revenit. Deci, unde rămăsesem? Ah, da.

Pornirăm iarăşi, la galop, în urmărirea vulpii peste coclauri. Năucit de debitul ei, reuşii totuşi să reţin câteva lucruri: Susan cu Ted s-au întors în sala de petreceri şi au intrat în jacuzzi, alături de Georgia, Rick, Bill şi Sherry Duane s-a dus în bucătărie şi a reluat zdrăngăneala la suprasolicitatele-i mixere, preparând o nouă rundă de Pietre. S-a vorbit în treacăt despre cât de amărât părea Reg; Michelle lipsea în continuare din cameră, şi s-a făcut haz pe seama cocainei inundate de Bill Carter.

— Lui Duane nu i-a părut rău?

— Duane râdea, cot la cot cu noi – cred că nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi plătit el marfa. E mult mai deschis decât Michelle, mai generos. Ştiu că despre Duane se crede că e un afacerist încăpăţânat, şi aşa mai departe, dar de fapt e blând ca o pisicuţă în comparaţie cu Michelle; mulţi nu îşi dau seama de la început, pentru că îl văd doar ca o huidumă care bea bere şi face pe şeful.

— E şi greu să-ţi dai seama, zisei eu ironic, dar urechea Georgiei era blocată cu drog, aşa încât continuă să turuie.

— Michelle s-a întors singură din bucătărie, fără Reg, apoi s-a băgat în jacuzzi, între Duane şi mine. „Unde-i Reg?” o întrebă Duane. „În bucătărie”. „Cum se mai simte?’” „Zboară”, zise Michelle. „Pe bază de ce?” „Nu ştiu. M-am dus până la baie şi când m-am întors l-am găsit zob. Tot e bine că a început să se mai înveselească. I-am spus să vină şi el încoace” „Să mă duc să văd ce face?” „Dacă s-a pleoştit de tot, adu-l încoace”, îi răspunse Michelle. „Mi-a promis şi mie că vine”, zise şi Susan…

— Stai o clipă, am întrerupt eu relatarea Georgiei, Susan a fost şi ea, în bucătărie, cu Reg?

— Aşa se pare.

— Şi Ted?

— Sudaţi cu aparatul. De fapt – acum mi-am amintit – Ted chiar voia să-l ia de acolo, dar Duane a sărit primul afară din apă şi a spus că se duce el.

— Şi s-a dus?

— A lipsit multă vreme – cel puţin aşa mi s-a părut mie. Nu-mi păsa de nimic până în clipa când Rick a intrat în apă, lângă mine, şi a încercat să mă atingă. Mi s-a făcut scârbă! Am înotat până lângă Susan şi am închis ochii. Apa caldă se învolbura. Pietrele funerare se rostogoleau pe gât. Discuţiile alunecau, părerile erau pro şi contra. Dintr-o dată, Duane năvăli în cameră, şi zbieră la Susan: „Vino repede! Reg a păţit ceva.”

Capitolul 26

— Duane era atât de agitat, că îi ieşiseră ochii din orbite – continuă Georgia. Susan nu înţelese ce voia, aşa că el a continuat să zbiere: „Eşti asistentă. Eşti de meserie. Fă ceva!”… Susan a sărit afară din apă şi a luat-o la fugă. Ted s-a luat după ea, împleticindu-se. S-au dus apoi şi Michelle, Bill şi Sherry. Am rămas în jacuzzi, doar cu groaznicul meu soţ, care m-a întrebat: „Crezi că ar trebui să mergem şi noi?” I-am zis: „Îndrăzneşti să vorbeşti cu mine, târâtură?” El: „Ce s-a întâmplat, dragă?” I-am răspuns cu tradiţionalul: „Ştii tu ce s-a întâmplat.” Apoi a mai stat puţin, a ieşit din apă şi a luat-o către bucătărie.

— Te-a lăsat singură în jacuzzi? Plecaseră cu toţii, nu?

— Singură, în sfârşit! Doamne, ce bine îmi părea că s-au dus. Apa era ca mătasea şi aerul nopţii pătrundea pe fereastră. Am oprit jetul de apă, ca să ascult greierii. Am stins câteva lumini, ca să pot vedea stelele. Deasupra capului meu, în oglinda din tavan, puteam admira o fată frumoasă, tolănită în apă ca o nimfă. Eu eram fata. Păream atât de frumoasă. Părul ud mi se lipise de faţă. Crezi că am luat-o razna, Ben?

— Nu erai curioasă să ştii ce se petrece în bucătărie?

— Nu-mi păsa. Până la urmă, văzând că nu se mai întorc, mi-am scos costumul de baie şi m-am tolănit în pielea goală, contemplându-mă mută de admiraţie. Apoi am intrat la idei – mi-am adus aminte de ce plecaseră cu toţii în bucătărie. Se întâmplase ceva cu Reg. Şi ţipetele lui Duane, care-o

chemase pe Susan. Stai puţin, mi-am zis. Parcă s-a rupt vraja. Am ţâşnit din apă, m-am şters, m-am îmbrăcat şi am pornit-o spre bucătărie. Scena pe care am văzut-o acolo – continuă Georgia – n-o s-o uit câte zile voi avea. Îl culcaseră pe Reg pe podea. Susan era aplecată deasupra lui şi îi băga o lumină în ochi. Duane se smiorcăia: „Te rog, Susan. Te rog, salvează-l”… Susan era de o blândeţe uimitoare. A stins lanterna şi l-a îmbrăţişat pe Duane ca pe un copil, zicându-i: „S-a dus, Duane. Îmi pare rău”. Michelle părea ca de ceară – lipsită de viaţă, ca o stană de piatră. Bill şi cu Sherry se susţineau unul pe celălalt. Rick arăta de parcă tocmai fusese concediat. Mi-a fost milă de el. Îl cunosc bine…

— Şi Ted, ce făcea?

— Ted stătea acolo, ca Gregory Peck în filmul Pe plajă: „Îmi pare rău, australienilor, dar am avut o mică problemă în emisfera nordică”.

Chicoteala Georgiei era doar preludiul plânsului. Curând îşi ştergea lacrimile cu şerveţele de cocteil, continuând aproape mecanic, cu o voce stinsă:

— Bietul Reg. Săracul de el. Ben, îl văzusem cu câteva minute mai înainte, în salonul unde petrecusem, şi acum arăta ca o păpuşă de plastic. Pielea îi era albăstruie. Ochii mari, deschişi, se holbau la tavan. Ştii, nu îl cunoscusem prea bine – începusem să schimbăm câteva vorbe înainte ca Janey să-l părăsească – dar era de treabă. La fel ca tine, Ben, era blând. Şi deştept. Reuşise să facă ceva în viaţă – nu era un nenorocit de băutor de bere, care să zacă pe canapea. Îşi dădea interesul. Şi, deodată, mort. M-O-R-T de-a binelea. Şi lor nu le păsa. Exceptându-l pe Duane.

— Parcă ziceai că erau supăraţi cu toţii, o întrerupsei eu.

— Paralizaţi. Şocaţi. Dar nu le păsa. Lui Duane, da. Duane grasul, Duane băutorul de bere smiorcăia ca un copil. M-a molipsit şi pe mine. Stăteam acolo, încercând să-l plâng pe Reg, dar de fapt îl plângeam pe Duane. Am tot aşteptat ca

Michelle să-l liniştească, însă ea parcă părea în transă. Dar când şi-a revenit, Doamne, ce-a mai intrat în priză.

„Ce ne facem?” a întrebat Michelle. Nu i-a răspuns nimeni. Chiar, ce dracului puteam face? Michelle murmură: „Trebuie să facem ceva, Duane. Dar ce?” Duane se opri din plâns. „Am dat de dracu”, a spus Bill Carter. Remarca asta îi trezi la realitate. Cum ziceai şi tu, Ben, la petrecerea lui Connie, dintr-o dată ne-am dat seama cu toţii că ne aflam într-o situaţie cumplită.

— Dar tu, tu ce gândeai? am întrebat-o eu.

— Eu? Mi-am dat seama că o să fim prinşi. Am ştiut asta din clipa în care l-am văzut cum zace pe jos. Parcă şi vedeam reportajul la televizor: mai întâi un prim-plan cu Strada Principală, apoi catargul, magazinul general; planuri apropiate cu jacuzzi-ul filmat într-un unghi mare: cupluri prospere, amatoare de petreceri cu „cătuşe”; apoi parcă îl auzeam pe Procurorul general cum mă întreabă: „Şi tu, doamnă Georgia Bowland, ce i-ai făcut prietenului tău care a murit?” Ştiam că totul s-a sfârşit.

— Michelle era de altă părere, am insinuat eu.

— Ea zbiera întruna: „Ce ne facem? Ce ne facem?”

— A cui a fost ideea să mutaţi cadavrul?

— Nu mai ştiu. A mea în nici un caz.

— Haide, Georgia. Erai acolo. Cineva a preluat până la urmă conducerea.

— Eram acolo în proporţie de zece la sută. Răvăşită. Bărbatu-meu tocmai mă înşelase cu blestemata de Sherry Carter. Eram înspăimântată, şi pe deasupra şi amărâtă, pentru Duane.

— Georgia, eşti o femeie nemaipomenit de deşteaptă. Trebuie să fi observat când lucrurile au început să se mişte.

— Ei bine, n-am observat. Lucrurile au început să se agite, dintr-o dată. Băieţii l-au luat de pe jos şi l-au aşezat pe un scaun.

— De ce?

— Habar nu am.

— Cine le-a dat ideea să-l aşeze pe scaun?
— Chiar contează? Era moale ca o păpuşă. Totul părea grotesc. Rick nu a fost în stare să-l atingă. Duane şi cu Bill l-au aşezat.
— Contează. Cine le-a spus să-l ridice pe Reg?
— Nu ştiu. Nu-mi amintesc nimic. Doamne! …
— Ce-i?
— Tocmai mi-am adus aminte ceva: Duane şi cu Bill îşi puseseră mănuşi.
— Mănuşi?
— Mănuşi de grădinar. Acum îmi dau seama. Era logic. Amprentele.
— Ştiau deci ce urmau să facă. Cineva a dat tonul. Cine?
— Nu ştiu. Abia acum m-am gândit la mănuşi. Probabil că le luaseră din camera lui Duane, acolo unde îşi ţinea bocancii plini de noroi. Dar mănuşile erau curate. Ah, da, acum ştiu ce am gândit: „Noroc că au mănuşi curate; dacă erau murdare, ar fi lăsat urme”. Incredibil, cum am putut să uit totul.
— Dar n-ai uitat cine a dat tonul.
— Ba da.
— Dirijorul a fost cineva de care îţi place mult. Mai mult decât de ceilalţi. Pe care îl admiri. Ştii la cine mă refer.
— Nu mă obliga să fac asta, Ben, zise Georgia, izbucnind în plâns.
— Nu te oblig să faci nimic. Tu ştii cine le-a spus să salte cadavrul.
Se ridică împleticindu-se şi se feri de mine când m-am întins să o ajut.
— Nu! protestă ea.
— Linişteşte-te. Îmi dau seama cine a fost. Exista o singură persoană care ştia ce avea de făcut. Aşezarea cadavrului pe un scaun era de cea mai mare importanţă. Dacă nu se făcea, puteaţi fi descoperiţi. Medicul legist şi-ar fi dat imediat seama că a fost mişcat din loc cadavrul.
— Asistenta medicală, şopti Georgia.

— Bineînţeles, Susan, am zis eu. Era singura care ştia că trebuia mutat cadavrul cât mai repede – în poziţia în care intenţionaţi să-l lăsaţi în final. Ca asistentă, era şi singura în stare să-şi păstreze sângele rece într-un moment de panică.

— Hei, asta nu înseamnă decât că poate lua rapid decizii.

I-am dat dreptate, ca să o mai calmez. Adevărul era să Susan a reacţionat fără să stea pe gânduri. Şi foarte înţelept. Trebuia să-mi pun întrebarea dacă nu cumva plănuise totul. Am ţinut-o de mână îndelung pe Georgia. Apoi i-am zis:

— Toată discuţia asta rămâne între noi. Îţi sunt într-adevăr recunoscător că m-ai ajutat.

Ea respiră adânc, apoi spuse:

— A fost cam ca atunci, la cină: distractiv, înainte de a deveni apăsător.

Sherry Carter se afla într-o rulotă de construcţii aşezată lângă un şantier de renovare a unei vechi case de locuit, care până în 1930 fusese fabrică de cherestea. Eu o vândusem noilor proprietari, o pereche din New York – el doctor, ea avocat – care aveau o impresionantă colecţie de obiecte de artă şi mult mai mulţi bani decât minte. Întregul cost al reparaţiei făcute de Bill urma să depăşească de vreo două ori valoarea de pe piaţă a casei – asta dacă îmi mai trebuia vreo dovadă că pasiunea învinge raţiunea.

Sherry plesnea furioasă tastele computerului. Biroul ei era curat. Cutia pentru corespondenţa privată se golise, cea pentru expedieri se umpluse. Pe perete atârna un telefon şi o listă cu vânzători de materiale şi cu contractanţi. În capul listei cineva mâzgălise numărul de telefon al rulotei. Sherry purta pantaloni, o cămaşă albastră de lucru şi, din câte am putut să-mi dau seama, în clipa în care îşi împreună mâinile la ceafă şi se întoarse zâmbind către mine, nu purta sutien.

— Ia-te-te, cine a venit! Bună, Ben. Bill tocmai a plecat. S-a dus la depozitul de buşteni. Cola? întrebă ea aplecându-se şi scoţând două doze din frigider. Noroc!

— Noroc!

— Am impresia că ai luat un prânz „lichid”.
— Am trecut pe la club. Am băut câteva pahare cu bunicul lui Scooter.
— Chiar mai multe!
— N-am nimic, am zis eu, deşi simţeam un gust sălciu de gin în gură şi mă usturau ochii.
— Şi ai venit acum să-ţi găseşti un partener mai apropiat de vârsta ta? întrebă ea, făcându-mi cu ochiul.
— Când se întoarce Bill?
— Peste câteva ore. Pot să-ţi fiu de vreun ajutor?
— Poate te ajut eu cu ceva.
— Chiar aşa? Cu ceva plăcut?
— Ceva puţin cam jenant, de fapt.
— Pentru tine sau pentru mine?
— Jenant pentru mine ca s-o spun şi pentru tine, dacă ceea ce am auzit eu e adevărat.
— Despre ce-i vorba?
— Ascultă-mă, eu nu plec urechea la bârfe. Şi nu-mi place să mă bag între oameni. Dar, ca prieten, trebuie să-ţi spun – înainte ca Bill să afle din altă parte – că circulă nişte zvonuri despre tine şi Rick Bowland.
Nu aveam nici cea mai mică ideea despre felul în care va reacţiona la mica mea farsă, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că o va bufni râsul. Cu atât mai puţin mă aşteptam la un hohot imens de râs, cu ochii măriţi, cu minunaţii ei dinţi strălucind şi cu capul lăsat pe spate. Corpul părea că i se dilată şi îşi dublează volumul, ca apoi să se dizolve în chicoteli, în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia.
— De unde ai mai auzit una ca asta?
— Să înţeleg că nu e nimic adevărat?
— Că nu e adevărat? Rick Bowland? Ben?
Izbucni iarăşi în râs şi mă îmbrăţişa:
— Sper că i-ai spus celui care te-a informat că e ridicol. Nu-i aşa?
— N-am vrut să întăresc zvonul negând vehement.

— Rick Bowland e un slăbănog amărât. Genul meu sunt urşii mari, de tipul lui Bill. Chiar şi cei mijlocii, aşa ca tine.

Capitolul 27

Cred că ar fi trebuit să fiu recunoscător că ajunsesem la vârsta asta şi nu fusesem încă numit „urs”, dar nici acum nu era prea măgulitor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ţinându-mă încă în braţe. Zi-i lui Sherry.

— Nu vreau să fiu un urs potrivit.

— Mă rog, nu eşti un ditamai urs. Şi, cu certitudine, nici un ursuleţ. Aşa că…

— Dar nu vreau să fiu deloc urs. Sună a gras.

— Nu la grăsime mă refeream, ci la drăgălăşenie. Şi gata oricând, mai adăugă ea, demonstrându-mi la ce se gândea.

— Sherry, poate intră vreun tâmplar.

— Aoleu!

Se strecură pe lângă mine şi încuie uşa. Apoi întrebă:

— Deci, unde rămăsesem?

— Oare ce i-o fi făcut să creadă că erai încurcată cu Rick?

— Georgia ţi-a spus-o?

— Buzele îmi sunt pecetluite.

— Doamne, trebuie să stau de vorbă cu ea. Am avut eu impresia că o roade ceva. Ştii, la petrecere, petrecerea aia – Georgia îmi aruncase o privire, de genul: „Te-ai culcat cu bărbatu-meu, căţea”. Eram atât de ameţită, încât nu mi-a picat fisa pe moment.

— De ce credea Georgia una ca asta?

— Eu am ieşit să iau o gură de aer. Nu mai puteam respira înăuntru. De la amestecurile alea idioate pe care ne tot făcea Duane să le bem: Pietre funerare. Mai bine îi zicea Scârboşenie îndulcită. M-am aşezat sub un copac şi m-a cam luat apa. După un timp, m-au atacat ţânţarii, aşa că am luat-o către casă. M-am împiedicat de ceva şi am căzut; era Rick, adormise pe pajişte. Dacă nu-l trezeam, îl secau ţânţarii, aşa că l-am împins cu piciorul, dar dormea buştean.

Am îngenuncheat lângă el şi l-am scuturat de umerii ăia mici şi ososi. S-a trezit mahmur şi s-a uitat la mine, de parcă mă învârteam în cerc în jurul lui. I-am zis: „Hei, Rick! Scoală, dragă, înainte să te mănânce ţânţarii”. „Opreşte ceasul deşteptător”, a zis el şi mi-am dat seama că mă confunda cu Georgia, când încearcă să-l facă să-şi mişte fundul, ca să nu întârzie la IBM. Eu am continuat: „Rick. Trezeşte-te. Hai în casă, să ne aruncăm în jacuzzi”. Dintr-o dată şi-a revenit complet. Şi-a dat seama că e pe iarbă, că eu nu sunt Georgia; a crezut că am pus ochii pe el. I-am zis: „O, nu. Nu, nu, nu”. El, către mine: „Eşti prea gros îmbrăcată”. Cred că era o replică pe care o reţinuse de la cinema, pentru că eu purtam un costum de baie foarte sexy. M-a prins şi s-au rupt şireturile. Mi-au ieşit ţâţele. A zis: „Oh, Doamne”, de parcă mi-ar fi făcut un compliment. Pe Sherry o bufni râsul. L-am pocnit atât de tare, de cred că l-am adormit pe loc. Păcat că n-ai fost acolo, Ben. A fost nemaipomenit. Mi-am legat costumul şi am intrat înăuntru. Mă gândeam: „Uau, am culcat un tip!”

Cred că rămăsesem cu gura căscată, pentru că ea ţinu să-mi explice:

— Adu-ţi aminte, băusem ceva!

— Crezi că a observat cineva?

— Mă rog, se pare că Georgia. Fir-ar să fie! îmi place de ea. Nu vreau să creadă că mă ţin după tăntălăul de bărbat-su.

— A zis ceva?

— Nu. Dar după ce m-am băgat în apă, a venit şi Rick, care arăta ca naiba. Cred că Georgia a luat-o drept o expresie de vinovăţie. Mulţumesc că mi-ai spus, Ben. Trebuie să clarific treaba cu ea.

— Sper că n-o să pomeneşti numele meu.

— Evident. O să-i povestesc ce s-a întâmplat, mai puţin că mi-a rupt costumul. Nu pot să-l învinovăţesc pe Rick, era la fel de beat ca şi mine.

— El s-a dus sus?

— Nu ştiu.
— Crezi că şi Ted cu Susan au presupus acelaşi lucru ca şi Georgia?
— Nu. Ei nu ne-au văzut când am intrat.
— Bill nu şi-a făcut probleme?
— Bill?
— Bill, soţul tău.
— Bill nu e gelos nici cât negru sub unghie. Chiar dacă ar intra în clipa asta pe uşă şi m-ar vedea ce-ţi fac.
— Sherry!
— Ar putea cel mult să se supere.
— Sherry, ia mâna.
— Probabil că el crede că mă joc.
— Dacă nu te potoleşti, s-ar putea să încep să te iau în serios.
— Îmi pare rău; doar te necăjeam. Am o slăbiciune pentru voi, urşii. Nu prea eşti amuzant. Fă şi tu ce fac eu.
— Ca să o încasez, la fel ca Rick Bowland?
— Bine, zise ea aruncând o privire serioasă la ceasul de la mână. Rick lipseşte două ore.
M-am îndreptat către uşă.
— Ţi-e frică? zâmbi ea.
— Dă-mi un telefon, când vei avea o săptămâna întreagă la dispoziţie.
Speram să nu găsească niciodată o săptămâna liberă. Ar fi fost una minunată, însă n-aş fi putut să-i fac aşa ceva prietenului meu Bill.
— Se poate aranja, zise ea.
— Până atunci, vreau să-ţi pun o întrebare.
Îşi încrucişă braţele şi zâmbi îngăduitoare.
— Sigur că da, Ben. Despre ce e vorba?
— Nu a vrut nimeni să sune la Poliţie sau la Salvare?
— Oh, Ben! Nu renunţi la povestea asta. Care-i problema ta? Te simţi vinovat faţă de prietenul tău?
— Normal.
Sherry se uită la uşa încuiată.

— Uite care-i treaba. Nu spui nimănui. Dacă o faci, am să susţin că minţi.
— De ce?
— Pentru că orice ai face, nu-l mai poţi aduce înapoi.
— Cine a sunat?
— Bill a încercat.
— A încercat?
— L-au oprit.
— Cine l-a oprit?
— Ted.
— Cum adică, „l-a oprit”?
— Susan îi făcea masaj cardiac. Eu i-am zis lui Bill: „N-ar trebui să chemăm Salvarea?”. Bill a pus mâna pe telefon. Ted s-a aplecat şi i-a spus ceva lui Susan. Susan a dat din cap. Atunci Ted i-a luat receptorul lui Bill spunându-i să aştepte. „Ce să aştepte”, a zis Duane, apropiindu-se. „Ce se întâmplă aici?” „Vreau să sun la Salvare şi Ted mi-a spus să mai stau!” a zis Bill. Duane era zăpăcit. Apoi s-a auzit vocea lui Susan: „S-a dus”. Şi cu asta, basta. Oricum nu mai conta.
— De câtă vreme îl tot masa Susan, înainte ca tu să pomeneşti despre Salvare?
— Ben, m-am gândit la asta de nenumărate ori. Ştii ce cred că s-a întâmplat? Am văzut o asistentă medicală, care preluase controlul, care se pricepea şi care îşi făcea meseria; şi atunci mi-am zis că totul e în ordine, ea ştie cum e mai bine. Eu nu sunt decât o spectatoare. Asta am şi fost. Priveam un accident. Ca atunci când te opreşti pe dreapta, ca să nu încurci Salvarea. Susan era ca medicul de pe Salvare.
— Aşa gândesc şi eu.
— Cred că asta a fost, Ben. I se putea întâmpla oricui. Eram prieteni de atâta vreme, trecusem prin multe împreună… Îţi mai aduci aminte cum munceam noi prin anii optzeci; ridicam case, de parcă lumea se sfârşea a doua zi… Nu, tu nu ai fost aici. Dă-mi voie să-ţi spun că atunci ne-am distrat de minune. Eram atât de tineri. Abia trecusem de

douăzeci de ani. Ted avea vaporul ăla şi eram cu toţii plini de bani. Cine dintre cei de aici îşi putea închipui că o să facem de zece ori mai mulţi bani decât părinţii noştri? Apoi, recesiunea ne-a lovit pe toţi. Dar am trecut şi prin asta. Mă rog, unii au mai dispărut, dar i-am adus pe Rick şi pe Georgia în locul lor, iar ei sunt plini de viaţă. Lucrurile au revenit la normal – mai puţin povestea cu bietul Reg. Christoase, ştiu şi eu? Uneori te simţi bătrân. Dar am supravieţuit. Şi aveam planuri. Şi dacă tu o să reuşeşti să găseşti un fraier căruia să-i vinzi casa de pe Mine Hill Road, va fi mai bine. Cer prea mult?

— Cred că nu.

— Ben, mă crezi că nu m-am culcat cu Rick Bowland?

— Dacă spui tu.

— Ţi-ar păsa dacă aş fi făcut-o?

— Bănuiesc că nu e treaba mea… Deşi m-aş întreba dacă nu cumva ai făcut-o în camera de oaspeţi de la etaj.

— Nu am urcat la etaj. Faptul că aş fi făcut-o cu Rick te-ar stimula să te culci cu mine?

— Nu te priveşte.

M-am dus acasă. Nu aveam nici un mesaj. Am sunat la barul lui Ramos. Barmanul îmi recunoscu vocea şi mi-o dădu la telefon, chiar în clipa în care întrebam:

— Pot vorbi cu doamna preşedintă, vă rog?

Înainte de a întreba despre Păianjen, mi-a spus:

— Poliţia a pus din nou microfoane la telefonul ăsta.

Am închis înainte ca cineva să-mi poată lua urma.

Am fiert nişte tortellini cu ciuperci, le-am pus ulei şi usturoi din belşug şi le-am înfulecat. Noaptea devenise fierbinte. O boare dogoritoare sufla dinspre sud, îndepărtând aerul uscat şi răcoros cu care ne binecuvântaseră ţinuturile înalte din Canada.

Nu era de stat pe verandă. Mi-am strâns listele şi m-am retras în bibliotecă, în cea mai veche parte a casei, unde căminul de piatră răspândea puţină răcoare, chiar şi în

zilele fierbinţi. Am întins hârtiile pe măsuţa de citit şi i-am tăiat de pe listă pe Bill şi pe Sherry.

Rămăseseră Duane, Michelle, Ted şi cu Susan – singurii suspecţi, cei care fuseseră în bucătărie cu Reg. Simţeam că mă apropii de adevăr. Lipsea un lucru – motivul.

Luând în calcul imposibilul, m-am întors la nota de telefon a lui Reg şi am studiat-o cu atenţie. Am format două numere care îmi dăduseră de gândit. La niciunul nu răspunse nimeni; crezusem că voi găsi persoana care îi dăduse plasă lui Reg, la Brassee.

Biblioteca era camera cea mai liniştită din casă, izolată de zgomotele străzii. Mi s-a părut că aud o uşă. Ciulii urechile. Duşumeaua trosni în hol.

— Aici sunt, Păianjenule.

Capitolul 28

— Vezi pe unde calci, l-am prevenit, arătându-i o ridicătură de care s-ar fi putut împiedica. Nu doream să-şi rupă gâtul, tocmai când aveam nevoie de el.

Păianjenul era matahala pe care mi-o aminteam bine de la ultima noastră întâlnire: lat în umeri şi aproape pătrat. Părea mai scund acum, când nu se afla deasupra mea, trăgându-mi şuturi. Pistolul de calibru 44 marca Ruger Redhawk, lipit de coapsă, îl făcea probabil să se simtă mai înalt decât era. Am recunoscut marca, întrucât Duane şi Reg îşi cumpăraseră unele la fel, pentru vânătoarea de elani – un pistol mare şi puternic, cu care puteai opri orice, chiar şi un urs grizzly furios. „Cinci gloanţe pentru urs, al şaselea pentru mine”, obişnuia Reg să spună.

— Văd că mi-ai primit mesajul.

— Te-ai ţicnit, amice?

Şi vocea mi-era cunoscută, modul în care rostea repede cuvintele, cu accentul de colţ de stradă din Brooklyn.

— Cine l-a omorât pe Micul John?

— Tu.

— Termină. De ce dracu’ ţi-aş mai trimite vorbă, dacă aş fi făcut-o?
— Ca să încerci să mă omori şi pe mine.
— Pistolul e în mâna ta, Păianjenule.
— Fii convins de asta.
— Dacă ai venit să te răzbuni, ai greşit adresa. Sunt la fel de nedumerit, ca şi tine. Ce-ai zice dacă am face schimb de informaţii?
— Ce-ai zis?
— Eu vreau să aflu cine l-a împuşcat. De aia te-am chemat. A fost o răzbunare între bande?
— În nici un caz.
— Cum adică, „în nici un caz”? Hai, intră. Stai jos. Trage-ţi scaunul de colo:
Uimirea umbri faţa Păianjenului. Îşi frecă cu pumnul lacrimile tatuate.
— Scaunul de colo, i-am spus arătându-i-l cu degetul.
Se aşeză pe scaun, urmărindu-mă cu pistolul de parcă era un tun ghidat prin radar.
— Cum adică, „în nici un caz”? Popii l-ar fi împuşcat cu prima ocazie.
— Popii nu s-ar fi apropiat atât de mult. Pe lângă asta, Popii l-ar fi lichidat din goana maşinii. Micul John a fost împuşcat direct în cap. (Acelaşi lucru i-l spusesem şi eu sergentului Bender).
— A existat cineva în care avea încredere?
— Singurul pe care se bizuia eram eu, iar eu nu l-am împuşcat.
— De ce ar fi avut încredere în mine? Hai, gândeşte-te, Păianjenule. Cine îi era mai apropiat?
Păianjenul reflectă îndelung. Încetişor, ca la apariţia soarelui după ploaie, faţa i se lumină.
— Rahat!
— Ce-i?
— Căţeaua aia bogată, rosti el cu convingere.
— Care căţea bogată?

— Ea l-a împuşcat pe Micul John. N-ai făcut-o tu, şi nici Popii, ea l-a împuşcat.

— Cine?

— Femeia Micului John.

— Cum o cheamă?

Păianjenul ridică din umeri. Pe femeia asta voiam eu să o cunosc.

— Ascultă, Păianjenule, poate îţi dau ceva bani, ca să nu fi făcut drumul degeaba, şi îmi spui şi mie cum o cheamă pe căţeaua asta bogată.

Păianjenul avea o privire care nu prea îmi făcea plăcere. Golanii străzii sunt ca leii. Dacă nu pun gheara pe o fiară sălbatică, e vai de purceluşul care le iese în cale.

— Dă-mi ceasul.

— Ceasul? am repetat eu nedumerit.

— La dracu' cu bănuţii tăi, vreau ceasul.

— Care ceas?

— Data trecută, zise el fluturând pistolul, ziceai că ai un ceas de cinşpe mii de dolari.

— Termină, n-am de gând să-ţi dau ceasul meu.

— Îţi iau ceasul, zise sărind în picioare. Hai, băiete. Unde l-ai pus?

— Încercam să vă abat atenţia. Nu există nici un ceas.

— Ar fi bine să fie unul, zise Păianjenul, ridicând trăgaciul.

— Bine. Este un ceas. În pod. Vrei să dau o fugă să ţi-l aduc?

Ieşi cu spatele pe uşă, făcându-mi semn cu pistolul. L-am ascultat şi l-am dirijat jos, în holul de la intrare, apoi sus pe scări. I-am arătat uşa îngustă de lângă baia de oaspeţi, care se deschidea spre scările ce duceau în pod. I-am urmat ordinul, am deschis uşa, am aprins lumina şi am început să urc treptele.

Păianjenul era în urma mea. La un moment dat se apropiase într-atât, încât aş fi putut să-i zbor pistolul din mână cu un şut. Exista însă şi posibilitatea de a rata. Am păşit pe duşumeaua prăfuită. I-am arătat un rând lung de

saci cu fermoar, pentru haine, care atârnau de o ţeava fixată de-a curmezişul.

— Acolo, într-un costum.

În pod, bunicii mei depozitaseră lucruri de care nu mai avuseseră nevoie – crosele de golf, rachetele de tenis, plus relicve ale trecutului meu, împachetate împotriva moliilor, cu gândul că va surveni vreo schimbare în cariera mea, care să coincidă cu revenirea la moda anilor optzeci. În ipoteza şi mai puţin probabilă că armata ar avea iar nevoie de serviciile mele, îmi păstrasem şi uniforma.

M-am întins după sacul cu obiecte de pe Wall Street.

— Stai aşa! Mă lovi zdravăn cu pistolul peste umăr. Mă duru al naibii. Îl ridică, ameninţându-mă că mă va lovi din nou, savurând senzaţia de putere pe care arma i-o dădea. În clipa aceea deveni clar pentru amândoi că, atunci când va găsi ceasul, va sărbători victoria făcându-mi căpăţâna arşice cu câteva gloanţe bine trase.

Comisesem o mare greşeală atrăgându-l aici. Pierdusem de prea multă vreme legătura cu lumea lor şi uitasem că suprema lor satisfacţie era aceea de a se considera stăpâni absoluţi pe situaţie. În cele din urmă, ceasul meu va deveni o amintire a minunatului moment în care ucisese un tip în propriul lui pod. Asta, până va uita întâmplarea.

Cu ochii şi cu pistolul aţintiţi asupra mea, Păianjenul pipăi fermoarul sacului şi-l desfăcu.

— Costumul bleumarin, i-am spus. În buzunarul din dreapta.

Păianjenul trebuia să-şi întoarcă privirile, pentru a descoperi costumul albastru. Cu mâna care nu intra în câmpul său vizual am reuşit să deschid sacul care conţinea uniforma militară şi am pipăit prin interior.

— Nu găsesc nici un ceas. Ce… Stai aşa. Stai aşa. Ce avem aici?

Scoase ceasul, ţinându-l de curea şi îl ridică încântat spre lumină.

— Uau! făcu el, apoi şi-l apropie de ureche.

— Mişcă-l puţin, e automatic. Aşa, foarte bine, scutură-l puţin.

Păianjenul întoarse ceasul. Când văzu că limba ceasului se mişcă, i se aşternu un zâmbet pe faţă, care îi dispăru deîndată ce auzi vâjâitul oţelului prin aer.

Se întoarse, ţinând încă ceasul într-o mână şi încercând să pareze cu pistolul. Ceea ce văzu îl făcu să râdă. Scosesem sabia de paradă din teacă şi luasem poziţia de gardă care trebuie să i se fi părut ridicolă, faţă de un tip cu un pistol în mână.

După cum spuneam mai devreme, dacă ar fi fost după instructorii mei de tir cu pistoletul, nu aş fi absolvit niciodată Academia din Annapolis. Noroc cu instructorul de scrimă, care a pus o vorbă bună pentru mine. Nu că aş fi fost vedeta clasei – n-aş fi ajuns în echipă, dacă alţii mai buni decât mine n-ar fi picat la diverse probe -, dar el era mândru de asaltul meu decisiv, pe care îl perfecţionasem pentru a-mi compensa apărarea defectuoasă. Colegii mei de echipă nu prea aveau încredere în tehnica mea, care se dovedise, în repetate rânduri, la fel de periculoasă pentru adversarul meu, cât şi pentru mine. În orice caz, reuşeam să acopăr mult teren prin saltul pe care-l făceam. Păianjenul încă râdea, când i-am înfipt vârful sabiei în încheietura mâinii.

Încercă să apese trăgaciul, dar degetele i se descleştau de pe arma devenită acum prea grea. Pistolul se lovi de podea, în momentul în care el începea să simtă durerea. Urlă, trăgând lama care ieşi din carne roşie de sânge.

Zbiera în continuare şi, împleticindu-se de durere, ţinându-se cu mâna cealaltă de încheietura rănită, încercă să apuce arma căzută.

Am făcut un pas spre el, cu vârful sabiei ţintindu-i ochiul drept. Se dădu înapoi.

— De ce-ai făcut asta? ţipă el.

— Un şut în cap. O faţă zdrobită. Şi o ureche smulsă. E ceva ce nu-ţi convine?

— Cu sabia? mormăi el; mai urma să-mi reproşeze că nu-i cinstit.

Am ridicat pistolul, m-am asigurat că arăt ca unul care ştie să umble cu el şi m-am tras îndărăt.

— OK, Păianjenule. Cine l-a împuşcat pe Micul John?

— Du-te-n mă-ta!

— Păianjene, am şase gloanţe în armă. Va fi nevoie de toate până vei muri.

Se uită dispreţuitor la mine, spunând.

— N-ai tu curajul ăsta.

I-am aruncat o privire a la Leavenworth. Nu-l impresionă. Mă învinsese. Nu îl puteam împuşca, decât dacă m-ar fi ameninţat, şi el o ştia. Mă simţeam ca un poliţist cinstit faţă în faţă cu un criminal de profesie care-i aruncă în faţă drepturile sale cetăţeneşti, căruia nu îi rămânea de făcut decât să-l aresteze şi să aştepte procesul.

În timp ce se gândea cum să mă mai păcălească, privirile lacome îi căzură pe ceasul meu, care zăcea acolo unde îl scăpase din mână, când îl înţepasem cu sabia. Ridică pantoful jegos marca Adidas, provocându-mă şi se pregăti să zdrobească ceasul. Încerca să-mi demonstreze că nu sunt în stare să trag – şi, calculase bine, întrucât instinctului meu de supravieţuire nu îi păsa cât e ceasul. Încă nu-mi dădeam seama de ce Păianjenul nu se gândea că voi folosi sabia.

— Ahhh! – urlă el căzând pe spate; podeaua dudui sub greutatea lui, apoi se prinse cu mâinile de gambă.

Mi-am luat ceasul. Micuţa lună de pe cadran îmi aruncă un zâmbet recunoscător.

— Pe burtă, Păianjene! Rostogoleşte-te.

I-am fluturat pistolul în faţă şi l-am ameninţat cu sabia.

— Mâinile la spate. Închide ochii. Închide-i!

Am luat un umeraş de sârmă, l-am desfăcut şi am îngenuncheat lângă el, punându-i un genunchi pe spate. Nu mi-a fost uşor să-i leg încheieturile în timp ce ţineam pistolul, dar până la urmă am reuşit.

— Scoală-te.

Se ridică, menajându-şi gamba, mai puţin sigur pe el. Două răni una după alta îl cam albiseră la faţă. Plus neplăcuta atingere a sârmei din jurul încheieturilor.

— Jos pe scări. Încetişor. Când ajungi în hol, mergi spre ieşire.

— Unde ne ducem?

— Facem o plimbare cu maşina.

— Unde?

— Unde ţi-ai parcat maşina, Păianjenule?

— Du-te dracului.

Am luat înjurătura ca pe un avertisment că o încheietură înţepată şi o gambă tăiată nu erau motive suficiente pentru a potoli un Cavaler latin din Waterbury.

— Dacă o laşi pe stradă, o va verifica Poliţia.

— În parcarea de la Yankee Nu-ştiu-cum, mârâi el.

— Înţeleaptă alegere.

— Acolo am parcat-o şi data trecută.

— Nemaipomenit. Ei bine, hai să stabilim un lucru. Dacă încerci vreo şmecherie, te împuşc. Eşti în oraşul meu. Nu trebuie decât să spun că un golan din Waterbury mi-a spart din nou casa. O să primesc o medalie pentru asta. Capisci?

A înţeles suficient de bine pentru a-şi ţine gura.

I-am înfăşurat cu prosop de hârtie încheietura mâinii.

Îmi făceam griji din cauza lui Alison şi a mamei ei, dar luminile erau stinse în magazie. L-am dus către Olds, cu arma în coaste. L-am aşezat pe fotoliul din dreapta, m-am urcat, am dat maşina înapoi şi am luat-o spre nord, pe Strada Principală, şi am ieşit pe autostrada Şapte. Noaptea învălui maşina şi copacii ascunseră luminile farurilor.

— Unde naiba mergem?

— În pădure.

— Ce?

— În adâncul pădurii.

Am condus liniştit mai mulţi kilometri şi am cotit-o pe Crabtree. Păianjenul întoarse privirile după luminile ultimei

case, care se estompau în urma noastră. Clisa luă locul asfaltului. Am încetinit şi am deschis geamurile. Aerul pătrundea ca o apă fierbinte şi făcea un zumzet de parcă se declarase război între insecte. Păianjenul nu era prea încântat. Părea la fel de nefericit ca un puştan din Newbury, rătăcit pe străzile Waterbury-ului.

— Cât mai avem de mers? întrebă el holbându-se atent prin tunelul de lumină proiectat de faruri.

Apăru o intersecţie. M-am oprit, am ezitat o clipă, apoi am cotit-o pe un drum forestier îngust. Olds-ul se opinti, frecându-se cu burta de pământ.

— O să rămânem împotmoliţi, mă avertiză Păianjenul.

— Stai liniştit, i-am zis în timp ce mâna mea stânga se odihnea în poală cu pistolul îndreptat spre el.

Bănuiam că reuşise deja să-şi elibereze încheieturile. În faţă apăru o bifurcaţie. Am virat la întâmplare, am mai mers vreo doi kilometri, apoi am oprit.

— Ce faci?

Gâze enorme se învârteau în lumina farurilor. Am oprit motorul şi am băgat cheia în buzunar.

— Hei.

Se auzea numai semnalul sonor care mă avertiza că lăsasem farurile aprinse: Bong, bong, bong. Am stins farurile, întunericul ne înveli ca o pătură.

— Hei!

Am coborât iute din maşină. Păianjenul se întoarse spre mine, cu ochii măriţi în lumina din habitaclu, care se stinse când închisei uşa.

— Unde pleci?

N-am scos un cuvânt. Stăteam doar rezemat de un copac, aşteptând să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Curând îl putui vedea foindu-se pe scaun şi scoţând capul pentru a privi afară.

— Hei, strigă el, dar ori eu, ori copacii, totuna era.

Insectele se războiau. Se auzi o bufniţă.

— Un’ te duci?

M-am furişat tăcut prin spatele maşinii şi am apărut la geamul lui.
— Vorbeşte, Păianjenule. Cine e căţeaua cea bogată?

Capitolul 29

— Măiculiţă! Credeam că ai şters-o.
— O s-o şterg. Cu maşina. O să te las aici, Păianjenule. Toată noaptea.
— Sigur că da. Aşa să faci, omule. Trebuie să treacă cineva pe aici.
— Orice om ar trece pe drumul ăsta, te asigur că nu ţi-ai dori să-l întâlneşti. Sau orice fiinţă.
— Ce vrei să spui?
— Urşi.
— Rahat, omule. Te ţii de bancuri.
— Ai de gând să vorbeşti?
— Du-te-n mă-ta. Am deschis portiera.
— Hei, termină.
— Ieşi!
— Hei, omule. De fapt, ce vrei să ştii?
— Cine-i căţeaua?
— Nu ştiu.
— Ai spus că o căţea bogată l-a împuşcat pe Micul John. Cum o cheamă?
— Nu ştiu, omule.
— Ieşi din maşină!
— Nu. Nu, n-am întâlnit-o niciodată. Micul John o păstra numai pentru el.
— N-ai văzut-o niciodată la faţă?
— N-am văzut nimic, omule.
— Nu i-ai auzit nici numele?
— Nu mi l-a spus niciodată.
— Va trebui să te străduieşti mai mult, Păianjenule. Altfel, plec de aici. Începe cu începutul. Cum a cunoscut-o Micul John?
— Nu ştiu. O păstra numai pentru el.

— Te repeţi.
— Ăsta e adevărul, omule. Găsise o combinaţie minunată. Sex contra droguri. Ea făcea orice îi cerea el, în schimbul drogurilor.
— Parcă ziceai că e bogată.
— O încânta ideea. Bani avea. O grămadă. L-a făcut pe John să-şi pună prezervativ. Îţi vine să crezi? Micul John cu aşa ceva. M-a ameninţat că mă ucide dacă povestesc.
— Ţie ţi-a spus.
— Eram împreună. Mi-a spus-o o singură dată. Era ameţit de drog.
— Cred că în asemenea momente ţi-a spus mai mult decât atât. Tipa arăta bine?
— Cred şi eu.
— Ce culoare de păr avea?
— Nu mi-a spus.
— Era chiar frumoasă?
— O frumuseţe. Avea un Benz mare.
— Un Mercedes Benz?
Nu mă aşteptasem la una ca asta. Michelle avea un Audi, Susan o vechitură de Colt, iar Janey una japoneză. Poate Măria sa, Greg Riggs, să fi avut un Mercedes.
— Ce culoare?
— Habar n-am. Iisuse, ce importanţă are?
— E important pentru întoarcerea ta acasă.
— Întreabă-mă ceva ce ştiu, izbucni el neconvingător.
Îşi eliberase mâinile, dar numai pentru a-şi masa gamba rănită, care se pare că îl deranja mai mult decât încheietura.
— Haide, omule. Hai să plecăm de aici.
— Ce fel de droguri cumpăra de la el?
— Cocaină. Heroină. Orice avea.
— Lua multă?
— Micul John nu era dintr-ăia barosanii, dacă mă înţelegi.
— Ce să înţeleg?

— Vindea orice porcărie pe care punea mâna. Aveam câţiva plasatori mărunţi. Nu cine ştie ce. Nişte fraieri care îşi fumau marfa singuri, erau arestaţi şi uneori chiar împuşcaţi, dacă se înfigeau prea tare. Când lucrezi în doi, nu ai destulă forţă ca să-ţi faci o clientelă proprie. Dacă încercam să punem stăpânire pe o stradă, Popii ne-ar fi ras urgent. Nu poţi vinde droguri din fugă. Trebuie să ai propriul tău teritoriu. Mă înţelegi?

— Grea meserie.

— Cea mai grea. Odată preluasem o casă întreagă. Aveam patru-cinci familii care depozitau marfa şi o vindeau pentru noi. Popii i-au dat foc. Am deschis una vizavi, dar ne-au gonit poliţiştii.

— Deci căţeaua cea bogată era o afacere bună? Un client permanent?

— Da, dar Micul John îi mai dădea şi pe gratis. I-am zis: „Micuţule John, dacă vrei sex fără bani, ia-ţi una din cele drogate”. Mi-a răspuns: „Nu-i acelaşi lucru, omule”.

I-am servit Păianjenului o mostră de deşteptăciune descoperită pe pielea mea:

— Ştii cum se zice: Dacă îţi trebuie un partener, alege-ţi unul cu care ai interese comune.

— Corect, omule. Aşa e. Trebuie ca amândoi să vrea acelaşi lucru. Într-o zi am făcut rost de heroină pură. Cu asta ajungeai până-n Lună. I-am zis: „Am dat lovitura, Micuţule John. Poţi s-o tai de zece ori şi tot o să vindem cea mai bună marfa din cartier”. John zice: „Da”. Promite că o s-o taie şi mă trimite să aduc cei mai buni distribuitori pe care îi aveam. Mă întorc şi văd că în loc de două sute de doze, făcuse doar o sută. Îi zic: „N-ai tăiat-o destul. Ai scos numai o sută”. El: „Ba am tăiat-o suficient”. Ştii ce făcuse?

— Habar n-am.

— Oprise jumătate. N-a mai tăiat-o. Zicea că e pentru un client special. Ghici pentru cine?

— Căţeaua cea bogată.

— I-a dat-o pură! De ce? Pentru o noapte de amor? Era suficientă marfă pentru o sută de nopţi. Ştii ce îmi spune? „Nu-i acelaşi lucru”.

— Ce marcă foloseaţi? Cavalerii?

— Da, asta era a noastră. Cavalerii. De unde ştii?

— Aveam un amic care a cumpărat.

— Putem pleca acasă? Mă doare al dracului piciorul.

Era prea întuneric pentru a îi vedea mâinile, dar se părea că îşi masa piciorul.

— Să te întreb ceva, Păianjenule.

— Ce?

— Cum de ai dat buzna, împreună cu Micul John, tocmai în casa mea?

— Nu ştiu.

— Păianjenule! Aţi intrat peste mine în casă şi era cât pe ce să mă omorâţi. Apoi ai tras cu pistolul într-un poliţist. „Nu ştiu” e ca şi cum te-ai fi trezit brusc în mijlocul unui coşmar.

— Eu nu ştiu. A fost lovitura Micului John. Mie mi-a zis că are o treabă şi eu am răspuns: „Perfect”.

Brusc, mi-am dat seama că, în timp ce îl atrăgeam pe Păianjen într-o discuţie pentru a obţine informaţii, el mă împingea spre o greşeală fatală. Nu-i mai era frică de întuneric. Vocea l-a trădat. Uitasem de umeraş.

Am încercat să mă retrag. El biciui aerul cu braţul. Am văzut prea târziu că folosise timpul în care discutasem amabil despre afacerile cu droguri, pentru a îndrepta umeraşul.

Un bătăuş oarecare ar fi încercat să mă lovească peste mâna în care aveam pistolul. Numai un ucigaş cu sânge rece s-ar fi gândit să mă împungă drept în inimă. Această constatare şi faptul că începusem deja să dau înapoi, mi-au salvat viaţa. Umeraşul îmi atinse bicepsul stâng, rupând carnea, ca un ferăstrău de tâmplărie. Am lovit orbeşte cu pistolul. Ţeava lungă îl pocni peste nas.

Păianjenul scăpă arma şi îşi prinse faţa în mâini, cu respiraţia tăiată de durere. Am tras aer în piept, mulţumind lui Dumnezeu că puteam s-o fac; apoi am încercat să îmi controlez adrenalina. Când n-am mai tremurat, am ridicat cocoşul Ruger-ului. Ţăcănitul metalic se auzi atât de puternic, încât greierii tăcură. Nu mi-a fost greu să găsesc un ton ucigaş:

— Gata cu joaca, Păianjenule. Nu joci frumos. De ce-ai dat buzna în casa mea?

— Tu…

— Să nu-mi spui că ţi-am spart nasul. Aşa este. Iar tu ştii şi de ce am făcut-o. Acum răspunde-mi.

— Micul John mi-a zis că ştie o casă într-un orăşel de doi bani, îmi răspunse cu o voce nazală, filtrată printre degetele mâinii.

— În Newbury.

— Mda, Newbury.

— Cum aţi găsit-o?

— Avea el o hartă.

— De unde?

— De la benzinărie.

— Şi ce zicea că era în casă?

— De toate. Orice voiam.

— Adică, trebuia doar să intraţi şi să le luaţi?

— Spunea că tipul din casă e singur. Nu încuie uşile. Nu trebuia decât să-l zguduim şi să luăm orice dorim.

— Zguduitul” e totuna cu bătaia soră cu moartea?

— Exact.

— Trebuia să mă şi omorâţi?

Păianjenul se uită pe deasupra degetelor. Era suficientă lumină ca să se vadă cum îi străluceau ochii.

— Eşti în viaţă, nu?

— Deci aveaţi ordine să nu mă omorâţi.

— Cea mai mare greşeală.

— Ia stai. Mi-am adus aminte că tu l-ai oprit pe Micul John, când era gata să mă omoare.

— Micul John se aprindea repede.
— Ţie ce-ţi păsa?
— Primeam un miar ca să te snopim. Nu ieşea nimic dacă te omoram.
Devenea interesant. Evident că mă bucuram să fiu în viaţă. Ba chiar îi eram recunoscător celui care îmi trimisese gorilele astea să mă stâlcească, pentru că reuşise să găsească un mijloc eficient ca aceştia să nu mă omoare.
— De unde primeaţi miarul?
— Micul John nu mi-a spus.
— Dar ai ghicit.
— N-a fost greu. Pe cine naiba cunoştea John care să aibă o mie de dolari?
— Nu vreau să o spun eu.
— Căţeaua bogată.
— Mulţumesc, Păianjenule.
— Hai să mergem, omule. Mă doare toată faţa.
— Încă două întrebări.
Păianjenul începu să mârâie.
— Prima: am stat două zile în spital pentru două contuzii şi după aia m-am ales cu o mutră care a speriat copiii încă vreo săptămâna. Tu ai două înţepături care ar trebui dezinfectate, plus nasul spart. Suntem chit?
— Îţi propun un târg, zise el. Eu nu mai vin în oraşul tău blestemat, dacă nici tu nu mai vii în al meu.
— Nu merge. N-o să mă apropii de cartierul tău. Dar tu nu eşti stăpânul oraşului Waterbury.
— OK. Bine. Hai să plecăm.
— A doua întrebare.
— Care?
Niciunul dintre suspecţii mei nu avea un Mercedes Benz.
— E posibil ca Micul John să fi exagerat în privinţa căţelei bogate?
— La ce te referi?
— Poate că nu era chiar atât de frumoasă.
— Poate.

— Sau atât de bogată.
— Era destul de bogată.
— Poate că nu avea un Benz. Poate că era o Toyota.
— Se poate.
— Poate că nici nu era aşa de bună la pat.

Păianjenul râse de naivitatea mea, dar urlă de durere când i se mişcă nasul din cauza hohotelor. Trase aer în piept, făcu o pauză, apoi îi explică fraierului din Newbury:

— Ascultă, dacă Micul John voia una nepricepută, rămânea în cartierul lui.

L-am dus pe Păianjen la maşina lui din parcarea de la Yankee Drover, l-am mai sfătuit încă o dată să îşi trateze rănile şi l-am privit cum părăsea oraşul. M-am dus acasă, am făcut un duş şi mi-am turnat apă oxigenată pe braţ. Parcă am luat foc. Dar nu era nimic, în comparaţie cu ce îl aştepta pe Păianjen, când o turna aşa ceva în înţepăturile lui. M-am consolat cu gândul ăsta, apoi mi-am pus un pansament şi am îmbrăcat o cămaşă cu mâneci lungi.

Mi-am suflecat manşetele, ca să mai atenuez căldura şi am pornit într-o plimbare pe vechile străzi ale oraşului, unde lumina felinarelor trecea printre frunzele de arţar, iar rădăcinile copacilor răzbăteau prin trotuare. Pe la miezul nopţii m-am oprit în faţa căsuţei lui Ted şi Susan.

Luminile erau aprinse. Mi-am compus o mutră care cerea scuze, apoi am bătut la uşă. Ted veni, aprinse lumina din faţă şi-mi deschise.

— S-a întâmplat ceva, Ben? E cam târziu.
— Am văzut lumină.
— Ah, nu ne-am culcat. Beam un ultim păhărel, pe terasă.
— Nu vreau să deranjez. (De fapt, voiam foarte tare să deranjez.)
— Intră, intră.

Mă conduse prin casa lor micuţă, strigând:

— A venit Ben, dragă.
— Bună, Ben. Hai afară, la un pahar.

Ted îmi turnă nişte bere şi mă conduse pe terasă. Susan purta o pijama de vară. Demodata expresie „vino-ncoace” îmi veni în minte.

— Îmi cer scuze. Am văzut lumina aprinsă.

— Nici o problemă. Şcoala s-a închis, aşa că mi-am luat o săptămână de vacanţă. E amuzant să te culci târziu.

Mica terasă închisă era aglomerată de mobilă de nuiele destinată unor case mai mari. Curticica minusculă fusese transformată de Susan în grădiniţă cu flori. Găsise chiar puţin loc pentru a planta nişte tufe de levănţică şi mirosul lor ajungea până pe terasă.

Când am complimentat-o pentru grădină, mi s-a plâns cât munceşte, din cauza umbrei aruncate de copacii vecinului.

Ted îmi spuse că Susan fusese invitată la ceai de către Connie. A vorbit apoi despre proiectul de pe Mount Pleasant, trăgându-mă subtil de limbă ca să-mi afle părerea în legătură cu cerinţa zonării terenului în loturi de câte patru hectare. L-am ascultat politicos fără să mă las dus de nas, în timp ce mintea mea trecea în revistă faptele aflate în acea seară.

Nici Georgia, nici Sherry, nici Rick ori Bill nu fuseseră în bucătărie, înainte de moartea lui Reg. Rick şi Sherry se aflaseră afară, pe pajişte, în ciuda convingerii Georgiei că urcaseră la etaj. Mai târziu se alăturaseră lui Bill şi Georgiei în jacuzzi, după ce fiecare dintre cei doi bărbaţi atentaseră la nevasta celuilalt, fără succes.

Michelle îl dusese pe Reg în bucătărie, pentru o cafea. Duane venise şi el acolo, după ce refuzase să participe, alături de Bill şi Georgia, la o partidă de sex între prieteni.

Aveam două întrebări: Ted şi Susan se aflaseră şi ei în bucătărie, cu Reg? Şi pe cine auzise Vicky făcând amor în camera de oaspeţi? Pe Ted cu Michelle? Pe Reg cu Michelle? Sau pe Reg cu Susan? Eram convins că cei care fuseseră sus nu aveau nici o legătură cu moartea lui Reg. Doar în cazul în care nu Reg fusese unul din cei doi de sus şi ţineam neapărat să aflu cine îi trăsese plasa la Brassee.

— Duane a sugerat că numai dacă nişte agenţi imobiliari importanţi ar susţine zonarea în loturi de câte trei hectare, hotărârea Comisiei ar putea fi influenţată, mi se adresă Ted. Crezi că l-ar interesa pe Fred Gleason?

— Sper că nu.

— Nu te poţi opune progresului, Ben. E nevoie de case. O cer oamenii.

— Avem o singură autostradă cu două benzi, dinspre sud. Asta îi mai domoleşte. Cei interesaţi sunt constructorii.

— Dar agenţii imobiliari? Ar avea şi ei de câştigat.

— În ce mă priveşte – şi cred că vorbesc şi în numele lui Fred – prefer să profit de pe urma calităţii, nu a cantităţii. Tu consideri că acum există probleme cu bugetul şcolar? Stai să vezi cum va fi când va exploda bomba cu construcţiile.

— Noile case aduc impozite mărite.

— Întotdeauna vor plăti mai puţin decât costă educaţia copiilor noilor veniţi.

— Dacă „iese” Steve La France, va face totul ca să modifice regulile de zonare, zise Ted, ridicând din umeri. Aşa că nu va mai trebui să ne batem noi capul. Corect?

— Nemaipomenit.

— Eu sunt de acord cu Ben, rosti Susan calmă. Mie îmi place totul aşa cum este.

Ted zâmbi, iar eu recunoscui înţelepciunea ei părintească, ŕ la Gregory Peck, la care se referise Georgia – era conducătoarea, cea care ştie cum e mai bine, omul superior, deosebită de ceilalţi şi stăpână absolută pe situaţie.

— Ajunge cu politica, spuse ea. Ce-ai mai făcut, Ben? Petrecerea aia a fost minunată, până ai început să ne ciocăneşti.

— Mă bucur că v-a făcut plăcere… Că tot veni vorba…

— Despre ce?

— Nu prea ştiu cum să o spun.

— Încearcă pe de-a dreptul, zise Susan. Ar fi ceva nou.

— L-aţi văzut pe Reg în bucătărie, înainte să ia doza mortală?

Susan se uită la Ted, apoi spuseră un „Nu” în duet.

— Poate doar câteva secunde, când am trecut pe acolo, completă Ted.

— Înseamnă că voi aţi fost perechea de sus, din camera de oaspeţi.

Oricine poate spune o minciună. Unii o fac destul de bine. Alţii se dau de gol, târându-şi picioarele sau uitându-se mult mai intens decât ar face-o cel care spune adevărul. Dar nimeni – nici chiar cel mai mare actor, fie el şi Gregory Peck – n-ar reuşi să se îmbujoreze cu o asemenea viteză.

Susan se făcu roşie ca racul, îşi acoperi gura cu mâinile şi se uită îngrijorată la Ted. Ted încercă să pară uimit, sau ultragiat, dar nu reuşi să îşi mascheze o umbră de mândrie bărbătească.

— Ce-i cu asta?

— Asta-i tot ce voiam să ştiu. Acum plec.

— Au ascultat pe la uşi? se plânse Susan.

— Nu. Nu ştie nimeni că voi aţi fost.

— Cu excepţia ta. Aş vrea să ştii din capul locului că eu nici n-am vrut să merg la petrecerea aia blestemată. Să mă fierb într-un jacuzzi, în timp ce Bill Carter se holbează la costumul meu de baie. Apoi Michelle şi-a deschis „prăvălia”. Cui îi trebuia aşa ceva?

— Nouă, zise Ted. E necesar să fim prezenţi.

— Mă iertaţi, zise Susan sărind în picioare.

— Unde pleci?

Ea nu răspunse, şi curând se auzi apa curgând în bucătărie şi cănile ciocnindu-se.

— Vrei să te duci…

— Nu. Las-o în pace, răspunse Ted.

— Îmi pare rău.

— Ea e foarte… – se opri ca să-şi caute cuvintele. În sfârşit rosti – specială.

Am stat în tăcere, în timp ce Susan trântea farfuriile. Într-un târziu, am zis:

— Am crezut că nu e o noutate că tu şi cu Susan vă culcaţi împreună.

— Oh, ne culcăm, zise Ted zâmbind, apoi clătină din cap. Ţi-o jur, după ce s-a dus totul dracului, nouă ne-a mers mai bine. Înainte eram prea ocupaţi, munceam toată ziua, iar noaptea ţineam registrele şi dădeam telefoane. Devenisem un fel de parteneri de afaceri. Acum avem timp şi pentru noi, parcă am redevenit liceeni.

— Felicitări.

— Mda, e ca şi cum aş avea o aventură cu propria-mi nevastă.

— Cred că sunteţi prima pereche din ultima sută de ani, capabili să facă aşa ceva la o petrecere.

— Ştii cum a fost? zise Ted râzând. Ăilalţi erau ocupaţi cu dârele trasate. Pe noi nu ne interesează drogul. Susan voia să plecăm. Eu doream să mai rămân. Ştiam că dacă Duane dă drumul la treabă pe Mount Pleasant, va avea nevoie de un partener priceput în construcţii.

— Pe lângă treaba cu ferma?

— Sigur. Aia e doar una din case. Era şansa mea de a face pe antreprenorul la sfârşit de săptămână.

— Şi cu Bill Carter cum rămâne? Pe el nu îl interesa să intre în combinaţie?

— Tocmai de aia nu voiam să plec de la petrecere. Bill îi făcea curte lui Duane. Îţi spun eu, pusese ochii mai degrabă pe contractul cu Duane, decât pe costumul lui Susan.

— Mi se pare că nu prea îşi cunoaşte priorităţile.

— Cineva zicea odată că sexul şi banii sunt unul şi acelaşi lucru, zise Ted zâmbind. Adevărul e că Bill are bani de restituit la bancă, pe când Duane, nu. Dacă eu aş intra într-o bancă să cer un împrumut, ăia ar apăsa pe butonul de alarmă, dar lui Duane tot i-ar da un cec în alb.

Ted strânse pumnul şi începu să lovească încetişor în braţul scaunului.

— Duane are bază, are firma lui. Băncile se uită la el şi îşi zic: „Tipul ăsta e bun”.

— De obicei cer o parte din firmă, drept garanţie.

— Crezi că nu s-au schimbat? Nici măcar în ce-l priveşte pe Duane?

Ted părea dezamăgit. Presupuneam că nu se prea uita la ştiri, sătul de cele care îl scoseseră din afaceri.

— Băncile au revenit la vechiul model ca să facă bani: împrumută de la Banca Federală cu trei la sută dobândă; dau banii apoi cu şapte la sută, cerând garanţii, cum ar fi o casă terminată sau o afacere pusă pe roate. Când ne-o lovi prima criză băncile nu vor pierde nimic. Duane va pierde.

— El cu cine lucrează, cu Peebles?

Banca Peebles, fondată în anul 1982 – se spune – de patru marinari beţi, scăpase ca prin urechile acului să nu fie preluată de către Banca Federală.

— Nu. Am auzit că e la Newbury Savings.

— Dacă-i aşa, atunci îţi garantez eu că Newbury Savings are în seif ouşoarele lui Duane, puse bine sub un morman de monede de douăş‘cinci de cenţi.

— Asta-i problema lui, zise Ted ridicând din umeri. Problema mea e să-l conving că aş fi un partener mai bun decât Bill.

— Poate că încăpeţi amândoi.

— Nu sunt atât de multe felii de tăiat din plăcinta de pe Mount Pleasant.

— Doar dacă reuşiţi să modificaţi legea, la trei hectare.

Ted păru abătut.

— Reg cu ce contribuia la plăcintă? am întrebat eu.

— Reg contribuia cu Reg.

— Nu înţeleg.

— Duane nu ar fi făcut nici o afacere fără Reg.

— De ce, mă rog?

— Nu ştiu. Dar aşa proceda.

M-am concentrat, dar n-am reuşit să-mi amintesc vreun proiect de al lui Duane, în care să nu fi fost implicat şi Reg.

Am întrebat:

— Reg venea cu bani?

— Din câte ştiu, nu. Dar Duane ştia că împreună cu Reg nu va avea probleme legate de canalizare şi de igienizare.

Avea sens. Un proiect pe un deal întreg presupunea protecţie pentru şosele şi autostrăzi, canalizări care să nu deranjeze picnicurile vecinilor şi multe alte lucrări.

— Deci, tu şi cu Susan v-aţi dus la plimbare?

— N-am ajuns decât până în bucătărie. Ne-am luat bere din frigider. Se cam terminaseră porcăriile alea de Pietre funerare. Rochia de pânză a Susanei se desfăcuse puţin şi i-am zis: „Mă întreb unde or duce scările astea?” Şi am urcat.

— Ticălos norocos ce eşti, i-am spus eu râzând.

Susan îşi făcu apariţia, puţin mai liniştită.

— Cine-i ticălosul norocos? întrebă ea.

— Soţul tău.

— Ai tras cu urechea la uşă, mă întrebă ea.

— Nu. Eu am plecat de la petrecere pe la şapte.

— Mai bine plecam şi noi. Fir-ar să fie, am ajuns să mă joc de-a asistenta de la morgă, pentru că nu m-au chemat la timp.

— L-ai fi putut salva pe Reg?

— Dacă ajungeam la el cât mai era încă conştient, aş fi putut încerca să-l fac să meargă şi să-l ţin treaz până la sosirea Salvării.

— Nu. N-ai dreptate, zise Ted categoric. Ai citit raportul – un prieten ne-a făcut rost de o copie, Ben. În clipa în care a luat otrava, nu mai era nimic de făcut.

— Aş fi putut încerca! Iisuse! Când am trecut la serviciul de zi, mi-am zis că o să scap de cadavre. Ben, sper să fie ultima noastră discuţie despre subiectul ăsta.

— Şi eu, zise Ted.

Nu m-a lăsat inima să le spun că, dacă nu aflam ceva important până a doua zi dimineaţă, următoarea lor discuţie despre subiectul în cauză urma să se poarte în prezenţa sergentului Marian. Le-am mulţumit pentru bere

şi m-am grăbit să ajung acasă, să trag un somn zdravăn şi să visez cum Păianjenul îmi înfigea umeraşe în ochi.

Capitolul 30

M-am trezit cu un gând care nu-mi dădea pace: păream chiar aşa uşor de fraierit de către o pereche minunată? Oare Susan Barrett roşise de ruşine? Sau mânia îi colorase obrajii?

Poate că Vicky mă putea ajuta. Am făcut un duş lung, lăsând apa să îndepărteze amintirile nopţii precedente, apoi m-am dus la magazinul general ca să iau micul dejun. Pe drum, mi-a pierit pofta de mâncare. Pe fiecare stâlp era lipit un afiş, pe care scria:

DEZBATERE DEZBATERE DEZBATERE.

BUGETUL ŞCOLAR ORI BUGETUL DUMNEAVOASTRĂ.

CREDIBILUL STEVE CONTRA FĂŢARNICA VICKY.

LA PRIMĂRIE.

ASTĂ-SEARĂ LA ORA OPT.

Făţarnica Vicky? Se părea că Georgia Bowland se trezise suficient ca să-şi reamintească vreo şmecherie de-a lui Bush. Faptul că Bush fusese învins, nu mă consola. Nu pierduse la scor.

Am cumpărat o cană mare de cafea, ceai pentru Vicky şi nişte pâinici proaspete din vânzarea cărora beneficia fondul pentru Salvare. Vicky se afla la biroul ei. Dacă posterele cu „Credibilul Steve” fuseseră lipite pentru a o necăji, oamenii acestuia greşiseră. Nici Papa Alexandru când i s-a comunicat vizita inopinată a împăratului Frederik, n-ar fi arătat mai calm.

— Am o întrebare ciudată pentru tine, i-am zis, întinzându-i ceaiul şi o pâinică.

— Nu, eu am una pentru tine: nu m-ai ajutat deloc în campania asta. Dar în clipa de faţă am nevoie de creierul tău.

— Acum?

— Chiar acum.

— Îţi aparţine.

M-am aplecat pe fereastra joasă care dădea spre Strada Principală şi m-am uitat la ceas.

— Dă-i drumul, am zis.

— Cred că, în sfârşit, încep să înţeleg ce se petrece cu Steve. Tu te-ai învârtit o viaţă întreagă prin politica din Newbury. Răspunde-mi prin da sau nu: toată campania este axată pe bugetul şcolar. Corect?

— Da. Da, şi iarăşi da. E vorba despre bani. Adică despre impozite, adică despre bugetul şcolii.

— Iar Steve e suficient de deştept ca să nu se concentreze asupra acestei idei. Am făcut o mare greşeală, bazându-mă doar pe dosarul meu.

— Pe dosarul tău excelent.

— E de domeniul trecutului. Orice lucru bun aş fi făcut, e bun făcut, trecut şi uitat. Dacă o să-l înving pe gunoiul ăsta; ai văzut afişele?

— Am văzut ceva, pe un stâlp.

— Foarte nostim. O să-l înving chiar la subiectul său preferat – „Fătarnica Vicky” Fără mănuşi, Ben. O să-i smulg inima din piept.

— Până deseară la opt? Dă-mi voie să te întreb ceva: cineva e împotriva bugetului?

— Petrecăreţii de sfârşit de săptămână. Adunătura de pe muntele Scudder. O grămadă din Frenchtown. Şi o mulţime de pensionari – nu toţi, slavă Cerului – unii au nepoţi.

— Cine e pentru?

— Oamenii care au copii.

— Mai sunt şi alţii.

— Dar chiar şi cei cu copii sunt îngrijoraţi de impozite. Ce mă sfătuieşti?

L-am povestit lui Vicky despre discuţia pe care am avut-o cu Steve şi cu băutorii lui de bere legată de Şcoala Pregătitoare.

— Ar trebui să găsim o modalitate de a crea o imagine care să arate cum ar fi dacă s-ar închide şcolile pentru

câteva luni.
— Asta nici nu intră în discuţie.
— Da, dar imaginea ar avea impact.
— O să reflectez. Ei, ia zi, care-i întrebarea ta cea ciudată?
M-am sprijinit cu spatele de rama ferestrei şi am privit Strada Principală.
— E foarte ciudată. Şi aş vrea să-mi spui primul gând care îţi trece prin cap.
— Primul gând care-mi trece prin cap e că un politician care pierde alegerea în propriul său partid, e total incapabil să-şi câştige existenţa.
— Încă nu ţi-am pus întrebarea.
— Pune-o. Repede.
— Aminteşte-ţi despre baia familiei Fisk. Dormi pe covor…
— Sunt aproape leşinată…
— Eşti leşinată pe covor. Ceva te trezeşte. Un zgomot. Cineva e chiar alături, în camera de oaspeţi. Te năpusteşti spre uşă.
— Mă târăsc către uşă.
— Te târăşti către uşă şi o încui. Auzi două voci. Vorbesc despre Pietrele funerare ale lui Duane. Dar nu au venit pentru a face conversaţie şi curând se apucă de treabă. Aşa a fost?
— Exact, aprobă Vicky, uitându-se la ceas.
— Acum vine întrebarea ciudată: auzi o voce de bărbat şi una de femeie? Sau două de bărbat? Sau două de femeie?
— Doi bărbaţi?
— Sau două femei.
— Despre ce vorbeşti?
— Te întreb ce ai auzit. Şi nu ce bănuieşti că ar fi trebuit să auzi, ci ceea ce ai auzit de fapt.
— Un bărbat şi o femeie. Aşa cum ţi-am mai spus.
— Eşti sigură? Eşti sigură că nu cumva ai bănuit doar că doi oameni care s-au furişat ca să facă sex ar trebuie să fie un bărbat şi o femeie?
— Sunt convinsă.

— Ai auzit o voce de bărbat. Şi una de femeie.
— Da.
— Reg şi Michelle?
— Nu.
— Ted cu Susan?
— Posibil.
— Nu eşti sigură.
— Sunt sigură că nu au fost Reg şi Michelle.
— Mulţumesc, zisei, pregătindu-mă să-mi balansez picioarele ca să cobor de pe pervazul ferestrei. Deodată îmi scăpă un: „Oh, Christoase!”
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic, m-am eschivat eu.

O maşină bej, marca Crown Victoria, fără însemne, trecu prin faţa Primăriei şi opri pe aleea care dădea spre casa poliţistului Moody. Din maşină coborî Marian Boyce; purta ochelari de soare cu oglindă, ca poliţaii de autostradă. Privea în susul şi în josul Străzii Principale, precum Darth Vader în căutare de noi ţinte pentru Steaua Morţii.

Am mai cumpărat cafea şi pâinici şi le-am luat cu mine. Am coborât grăbit Dealul Bisericii către firma Hopkins Septic.

Janey, de la biroul ei, îmbrăcată cu o pereche de blugi şi un tricou roşu cu emblema Hopkins Septic – dădea ordine tânărului Pete Stock, care purta o şapcă nou-nouţă, cu aceeaşi emblemă. L-am felicitat pentru noua lui slujbă şi pentru că fusese eliberat din închisoarea districtuală din Plainfield.

— Freddy Butler zice să dau în judecată Poliţia Statală pentru arestare abuzivă.
— Mai bine l-ai întreba şi pe Tim Hall.
— Tim e de altă părere. Tu ce crezi, Ben?
— Te-au pocnit?
— Nu.
— Te-au închis laolaltă cu durii?
— Nu. Mi-au dat o celulă singur. Ar fi trebuit să-i vezi pe ăia de acolo.

— Îmi închipui. Şi-au cerut scuze când te-au eliberat?
— Nu tocmai. Dar mi-am recăpătat camionul.
— Ascultă la mine, Pete. E mai bine să fii prieten cu statalii, decât să ţi-i faci duşmani. Pe lângă asta, doamna Hopkins are o grămadă de treabă pentru tine şi n-o să ai timp de procese.
Janey îi înmânã nişte hârtii şi îi arătă un camion pe geam. Când Pete plecă, mi se adresă:
— Mulţumesc. Asta îmi mai lipsea. Poliţişti furioşi care să-mi oprească camioanele.
— Ţi-am adus o cafea.
— Ce s-a întâmplat?
— Aş putea să mai arunc o privire la nişte facturi telefonice?
— De ce?
— N-aş putea să-ţi explic mai târziu?
— Nu. Spune-mi acum.
— Când au fost ultima oară la vânătoare de elani, Reg cu Duane?
— În noiembrie anul trecut.
— Pot să văd nota de telefon din lunile octombrie şi noiembrie?
— Nu.
— Janey, te rog!
Îşi încleştă maxilarul pătrăţos.
— Nu te priveşte. Te-am angajat. Te-am plătit. Ţi-ai terminat treaba.
— Mi-e teamă că va trebui să insist.
— Să insişti?
Se ridică în picioare, puse la loc capacul recipientului de cafea pe care abia îl desfăcuse şi mi-l îndesă în braţe.
— Ieşi afară. Cu ce drept „insişti?” Ieşi!
— Cu dreptul omului păcălit.
— Ce?
— M-ai fraierit, Janey. M-ai privit cum mă împleticeam prin Newbury, pierzându-mi timpul şi cheltuindu-ţi banii, în timp

ce tu ştiai lucrul cel mai important dintre toate.
— Îl chem pe poliţistul Moody, dacă nu pleci, zise ea înşfăcând telefonul.
— Prea târziu, Janey. Mai ţii minte când m-ai angajat? Ce ţi-am spus?
Ea cântări receptorul în palmă, apoi îl aşeză încetişor în furcă.
— Nu-mi amintesc, zise ea încet. Spuneai, parcă, că vei descoperi ceea ce eu nu ţi-am spus.
— De fapt, am zis că asta voi face în primul rând. Se pare că mi-am cam supraestimat talentele. Mi-a luat mult mai multă vreme. Acum te rog să-mi dai acea notă de telefon, care îmi va confirma cele aflate.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti.
Am scos ultima factură a lui Reg din buzunarul de la cămaşă şi am aşezat-o pe biroul ei.
— Ce e cu telefoanele astea din Long Island? Prefixul 516 e din Long Island.
— Reg şi cu Duane şi-au anulat plecarea la pescuit, zise ea uitându-se pe listă. Probabil că Reg a trebuit să schimbe rezervările, sau ceva de genul ăsta.
— Ştiam că pescuiesc în Montauk. Aici scrie Fire Island.
— E tot în ocean, nu? spuse ea, ridicând din umeri.
— Aşa mi-am zis şi eu, la început. Cifrele 597 arată că numărul de telefon e din estul Fire Island-ului. Cunoşti pe cineva acolo?
— Numărul e de la debarcaderul unde se află barca.
— Şi în noiembrie s-au dus la vânătoare. Arată-mi nota pe noiembrie.
Janey îşi muşcă buzele, dar îmi întinse factura, fără să mai comenteze. Am cercetat foaia cu interurbanele.
— Ai o carte de telefon?
Mişcându-se ca o somnambulă, îmi aduse cartea. Am deschis la harta cu prefixele zonelor. Montana avea prefixul 406. 305 era din sudul Floridei. Mă urmărea cu privirea, în

timp ce eu sunam la Informaţiile din Florida ca să întreb de următoarele cifre.

— Ciudat. Înainte de a pleca la vânătoarea de elani, Reg sună în Florida, nu în Montana. Cum o fi făcut rezervările?

— Pe factură nu apar numerele cu prefixul 800, servicii speciale.

Unica mea experienţă legată de vânătoarea de elani era călătoria de patru zile pe un cal amărât printr-un viscol puternic, acompaniat de un munte taciturn, care în final jurase că văzuse înainte o mulţime de elani. Mă cam îndoiam că ghizii montani au numere cu prefixul 800. Sau cei care închiriau corturi şi cai. Nu-mi venea să cred.

— Janey, toţi cei care l-au văzut pe Reg în seara aia spuneau că ori plângea, ori era pe punctul de a-i da lacrimile. Ce motive crezi că ar fi avut?

— Divorţul îl cam sfâşiase.

— Tu îl părăsiseşi de şase luni.

— Reacţie întârziată.

— Regret, Janey. Îmi pare sincer rău. Am aflat ceea ce nu voiai să-mi spui.

— Ce?

— Reg avea inima zdrobită. Dar nu din cauza ta, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Cine îi frânsese inima?

Gura i se strâmbă iarăşi, exact ca atunci când o întrebasem dacă el avea pe cineva.

— Dacă te crezi aşa deştept, spune-mi tu cine era, zise ea.

— Dar ştii şi tu, nu-i aşa?

Rămase împietrită, fără să nege ori să confirme. Am continuat:

— Era foarte amărât, ca atunci când ia sfârşit o idilă foarte îndelungată, o idilă care dura de ani de zile.

— Nu înţelegi!

— Acum înţeleg de ce Greg Riggs ţi-a spus s-o laşi baltă. Cât timp ai mai stat cu Reg, după ce ai aflat?

— Câţiva ani. Când am renunţat la el, m-am încurcat cu Greg. Mi-ar plăcea să cred că trebuia să o fac. Trebuia să dovedesc că mai sunt în stare să…

Dădu din cap, prea ruşinată de a rosti cu voce tare ceea ce gândea.

— Reg îmi promitea întruna că va pune punct legăturii. Eu am tot sperat. Era totuşi un tată bun. Dar, în cele din urmă – cred că după ce s-a dus la Alcoolicii Anonimi – a trebuit să recunosc că totul se terminase. Iubea pe altcineva. Strânse pumnul şi lovi uşor suprafaţa biroului. Cred că abia ieri am înţeles ce trebuia să fac: să uit detaliile; ceea ce mă durea cel mai tare era faptul că iubea pe cineva mai mult decât pe mine… Mă simt ca o proastă.

— Mai întâi iubeşti, apoi gândeşti, am zis eu.

Nu zâmbi, dar confirmă:

— Mda, aşa e.

M-am pregătit de plecare.

— Greg conduce un Mercedes?

— Un Jeep Cherokee… Unde te duci?

— Ştii unde. De ce nu te duci acasă să te întâlneşti cu Greg? Ţi-ai ispăşit păcatele.

Şi eu mi le-am ispăşit, cu siguranţă. Ăsta-i preţul pe care trebuie să-l plăteşti când ai încredere în clienţi. Iisuse, ce idiot sunt! Pe de altă parte, îmi făcea o deosebită plăcere să pot elimina de pe listă suspectul numărul unu al sergentului Marian Boyce.

Şi, că veni vorba de diavoliţe, pe cine văd în parcarea firmei Hopkins, scoţând un picioruş din maşină?

— Bună, sergent, am salutat-o.

— Parcă ţi-am spus să nu-ţi avertizezi clienta, mă luă la rost Marian.

— Nu am făcut-o. Dar îţi vând un pont.

— Trimite-l prin poştă.

— N-o să-ţi facă plăcere.

— Pune-mă la încercare.

— A doua autopsie? Ai cerut-o pe a doua?

— Şi ce-i cu asta? întrebă ea nerăbdătoare şi mi-am dat seama că legistul îi dăduse deja veştile proaste.

— Nu a fost nimic ciudat la mijloc. Nici un semn de ac. Nimic nou. A inhalat heroină pură. O doză fierbinte, exact cum s-a stabilit prima oară.

Marian îşi scoase ochelarii. Ochii ei erau doi munţi de gheaţă cenuşii.

— Dacă aflu cine ţi-a povestit, vă închid pe amândoi, zise ea.

— Deci aşa e! Mulţumesc mult. Ce te aduce în Newbury?

— Oricum, toată treaba asta pute de la o poştă, zise ea, dându-mă la o parte din calea ei în drum spre biroul lui Janey.

M-am dus la tutungerie, unde se afla cel mai apropiat telefon public, am cerşit mărunt de la Eddie Sigleton şi am sunat la Hopkins Septic. Când Janey a răspuns, i-am zis:

— Nu te lăsa impresionată de femeia aia. Nu ştie nimic. Dacă se dă la tine, sună-l pe Greg.

— Nu trageţi apa, până nu venim să desfundăm, răspunse ea.

Am cheltuit încă o fisă pentru a suna la firma lui Duane.

— Duane? Ben. Ce mai faci?

— Cald ca dracu’. Tu cum o mai duci, amice?

— La fel. Trebuie să stăm de vorbă. Mi se pare că am rămas ultimul din oraşul ăsta care nu s-a răcorit la tine în jacuzzi. Ce zici, dai o bere şi discutăm afaceri?

— La cinci?

— Ce naiba, doar eşti şef acolo. Nu poţi să scapi mai devreme?

— La trei.

— Ţi-am zis eu că tu eşti şeful. Ne vedem la trei. Michelle vine la ora aia?

— Dacă-i vorba de afaceri, o chem şi pe ea.

— De afaceri e vorba.

— Venim amândoi.

Capitolul 31

Cu cât firma lui Duane scotea mai mulţi bani, cu atât îi extindeau băncile linia de credit. Dar el rămânea acelaşi muncitor care bea bere Budweiser. Budweiser-ul „muncitorului” Duane era cheia succesului – un avertisment serios dat angajaţilor săi, de a nu se lăsa păcăliţi de casa în stil colonial francez, de Audi sau de camionetele luxoase. Familia Fisk rămânea la nivelul de jos, mizer – în ciuda detaliilor.

O cutie de bere şi un prosop stăteau la îndemână, pe marginea de granit a jacuzzi-ului.

— Frigiderul e sub tejgheaua barului, strigă el din apa învolburată. Beck’s pentru mucoşi. Budweiser pentru bărbaţi. Dacă vrei să faci un duş, ia-o pe acolo.

Am făcut un duş într-o cabină de marmură, m-am şters şi mi-am pus slipul. Am reintrat în sala de petreceri. Bârfitorii nu avuseseră dreptate în privinţa acesteia. Era mare şi avea o frumoasă boltă octogonală din lemn. Soarele îşi strecura razele prin luminatoarele din tavan. Uşi glisante din sticlă, cu jaluzele, asigurau vederea spre pădure. Covorul era chiar atât de gros, cum îmi povestise Marie Butler; jacuzzi-ul însă pe care, dintr-un motiv sau altul, bârfele uitaseră să-l pomenească – fusese confecţionat manual, din granit şi nu din plastic. Numai mâna de lucru trebuie să fi costat patruzeci de mii, la care se mai adăugau încă vreo sută şi cincizeci de mii pentru încăpere.

Am luat o cutie de Beck’s şi am intrat în bazin. Duane mă urmărea, cufundat în apă până la nivelul nasului, ca un hipopotam.

— Ce ai păţit la mână?

— M-am zgâriat într-un umeraş.

— Cum de reuşeşti să nu te îngraşi? Ticălos ce eşti, nu am văzut pe nimeni care să mănânce cât mănânci tu şi să nu pună nimic pe el.

— Recompensă de la Dumnezeu, pentru bună purtare.

— Las’ că mi-a tras-o mie. Mai am puţin şi mă fac de două tone.

— Unde-i Michelle?

— Ia masa la club. Fetele îi fac instructajul lui Steve pentru marea confruntare. Iisuse, biata Vicky. La început credeam că Steve e doar o glumă, dar s-a transformat într-un învingător.

— Exact ce-i lipsea oraşului, un Ribbentrop cu preţ redus.

— Cine?

— Un fost vânzător de şampanie, numit de nazişti ministru al Afacerilor Externe.

— Steve nu-i nazist.

— E o uşurare.

— Deci, despre ce-i vorba?

— Când vine Michelle?

— Trebuie să apară.

Avem destule subiecte pentru a ne trece timpul. I-am spus lui Duane că m-am tot gândit la Mount Pleasant şi la clienţii mei din New York şi am ajuns la concluzia că se mai schimbă timpurile; că oamenii sunt din ce în ce mai ocupaţi şi că s-ar putea să avem şansa ca unii să-şi cumpere o a doua casă aici, dacă le-am pune la dispoziţie şi ceva servicii. I-am dat şi exemple:

— Tunsul gazonului, deszăpezire…

— De ce nu, zise el. De ce nu?

— Şi eventual un îngrijitor, căruia să îi poată lăsa cheile ca să verifice instalaţiile pe timpul iernii sau să ude gazonul primăvara.

— Ce zici de nişte grădinari? sugeră Duane. Cu îngrăşăminte şi tot ce trebuie.

Mai cochetarăm puţin cu ideea, din ce în ce mai entuziaşti, dându-ne seama că găsisem ceva ce ne putea ajuta serios la vânzare.

— Ei bine, cum rămâne cu zidurile de piatră de care ţi-am spus? l-am întrebat. Face parte din ofertă. Creşte calitatea.

— Christoase, nu o lua prea tare pe Michelle cu chestia asta. Lasă-mă să o pregătesc eu, uşurel.

— Cu ce să mă iei uşurel? – strigă Michelle, care se apropia desculţă, pe covor.

— Nu te-am auzit venind, iubito.

— Bună, Ben.

— Cum merge instructajul lui Steve?

— O s-o facă praf.

Michelle lăsă să îi cadă halatul de baie şi rămase într-un costum negru, dintr-o singură bucată, care-i estompa rotunjimile.

— Cu ce să mă ia uşurel? întrebă ea din nou, în timp ce cobora treptele. În apă până la talie, se duse la bancheta aflată în faţa mea şi a lui Duane, apoi se afundă până la bărbie. Ah, ce bine e, Doamne, exclamă ea, Duane, nu vrei să închizi geamurile şi să porneşti aerul condiţionat?

— Dacă trebuie să mă scol, nu.

— Vorbeam despre Mount Pleasant.

— Ben are o idee nemaipomenită despre cum să-şi atragă clienţii din New York, zise Duane. Povesteşte-i şi ei, Ben.

Am repetat ideile principale ale discuţiei. Michelle fu încântată. Se întrebă cu voce tare dacă ar trebui să-şi formeze propria echipă de întreţinere, sau să angajeze oameni cu contract temporar. I-am sugerat să-i angajeze pe fraţii Meadows pentru gazon. Duane spuse că Pete Stock ar fi priceput.

— L-a angajat deja Janey, i-am informat eu.

— Bănuiesc că ea a dat drumul la treabă.

— Ai de gând să o foloseşti?

— Normal, răspunse Michelle, dacă îi merge. Preferăm să lucrăm cu oameni cunoscuţi.

— Tocmai am fost pe la ea. Părea că se descurcă.

— Ce-ai căutat acolo?

— M-am uitat peste facturile telefonice.

— Ce, te-a angajat să-i ţii contabilitatea? Doamne, ai putea să verifici şi facturile mele, m-ai scuti de o grămadă de

probleme.
— Mi-ar plăcea.
— Poftim?
— Am zis că nu m-ar deranja să-ţi pot verifica notele de telefon – cele interurbane -, dar sincer, nu mai e nevoie. Am aflat tot ce mă interesa, din cele de la Janey.
— Îmi scapă mie ceva? întrebă Duane.
— Ce-ai aflat aşa de interesant? întrebă şi Michelle.
— De fapt, cred că nu m-ar deranja să mă uit puţin peste ale tale şi să verific telefoanele date la Waterbury. Poate chiar şi pe cele la Bridgeport.
Duane începu să se foiască. Hipopotamul se trezise şi parcă contempla o bărcuţă apetisantă. Întrebă:
— Despre ce naiba vorbeşti?
— Waterbury şi Bridgeport reprezintă doar nişte probleme secundare, deşi nu sunt de neglijat. Nu-i aşa, Michelle? Un fel de ameninţare mai puternică decât bileţelul trimis lui Janey.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea.
Deşi părea înfuriată şi privirea îi devenise dură, nu-mi spuse să plec. Mă întrebam dacă sosise momentul să arunc în conversaţie povestea lui John Martello, dar m-am decis să o ţin în rezervă. Dacă aveam dreptate, cel care îi făcea rost de droguri îi va pisa creierul, fără ajutorul meu.
— Dă-mi voie să-ţi povestesc despre un prieten de-al meu.
— Nu, zise Duane. Ce-a fost cu telefoanele alea?
— Of, doar nişte apeluri, în Long Island şi Florida.
Hipopotamul se scufundă la loc, într-o tăcere deplină.
Nu mă hotărâsem pe care dintre ei îl voiam de partea mea, în cazul în care m-aş fi hotărât să aleg, aşa că nu ştiam cu care să mă port frumos. M-am retras singur într-un colţ.
— Povestea s-a petrecut în noaptea în care aţi dat voi petrecerea aia nemaipomenită – începui eu. Prietenul meu a trecut prin faţa petrecerii, i-a văzut pe toţi cum se înfruptau din mielul ăla extraordinar şi ar fi dorit şi el o bucată. Era însă cam deprimat – din motive serioase – şi

mai avea şi o întâlnire la New York. Nu una oarecare, ci prima lui întâlnire, de când îi fusese sfâşiată inima… Voi nu aveţi de unde să ştiţi. Voi sunteţi căsătoriţi şi toate celelalte, dar vă spun eu, se mai întâmplă, atunci când eşti singur. Credeţi-mă pe cuvânt… Aşa că prietenul meu plecă cu maşina la New York. Nu sunt sigur, presupun că era o întâlnire la noroc – ştiţi şi voi una dintr-alea aranjate de vreun amic. Sau poate trebuia să se vadă cu cineva pe care-l cunoscuse de curând, posibil prin anunţurile de la ziar… În orice caz, se întâlneau la un restaurant romantic. Genul ăsta nu găseşti pe la noi – este genul localului newyorkez unde dacă îţi iese pasienţa, la plecare o iei razna pe străzi mulţumindu-i lui Dumnezeu că a creat un asemenea oraş…

Din nefericire, pasienţa nu i-a ieşit. A luat plasă. Partenerul şi-a pierdut curajul. Sau poate că cineva i-a pregătit o farsă crudă – cineva care avea un motiv să-i facă bucata în acea noapte, să-l rănească şi să-l dezechilibreze rău, după ce îl convinsese să accepte „măcar o dată” o astfel de întâlnire…

A petrecut o oră oribilă, singur, în acel local. Apoi a plecat către casă, către Newbury. A trecut pe la Dr. Mead şi a luat o îngheţată. Nu l-a ajutat. Se simţea singur şi respins şi toate astea se adăugau la o suferinţă deja existentă. Voi aţi făcut bine că v-aţi căsătorit. Dar altora la ce le serveşte?

— Când o învinge Steve, zise Michelle, aruncându-mi un zâmbet abia schiţat, tu o să te alegi cu o femeie care va avea timp pentru tine.

— Oricum, el ştia că petrecerea se desfăşurase în continuare – toată lumea din oraş ştia -, aşa că a venit aici, ca să-şi vadă prietenii cei mai buni şi cei mai vechi.

— Nu am mai trecut o dată prin asta, la mătuşa ta? mormăi Duane.

— Nu. Am ocolit subiectul. Aşa că Reg, prietenul meu, soseşte aici; sau, mai degrabă, dă buzna aici, după spusele unora. Şi vă găseşte pe voi în jacuzzi. Voi îl invitaţi să intre în apă, dar el preferă să bântuie prin jur, stricând cheful

tuturor. Nu vrea nici să bea. Poate că ar fi tras şi el ceva din dâre, dar toată cocaina se udase când Bill făcuse valuri. În cele din urmă ţie, Michelle, ţi s-a făcut milă şi l-ai luat cu tine în bucătărie, pentru o cafea. Şi un desert.

Michelle se uita la Duane. Umerii lui Duane se ridicară deasupra apei. Încă nu-mi dădusem seama, pe lângă care să mă dau bine. Sperasem ca unul dintre ei să mă întrebe ce fel de „desert”, dar nu-mi făcu niciunul hatârul.

— După un timp, aţi făcut schimb. Michelle l-a lăsat în bucătărie, iar tu Duane, ai venit să-i ţii de urât.

— Da, şi l-am văzut cum se prăbuşeşte mort, zise Duane. Aşa cum ai spus-o şi tu, la mătuşa ta. Aveam un cadavru pe cap. Trebuia să scăpăm de el.

— De asta sunt convins…

— Iisuse Christoase! Am mai vorbit despre asta, cel puţin de cincisprezece ori. Dădusem o petrecere. Oameni nevinovaţi…

— Petrecerea. Petrecerea mă râcâie.

— Ce-i cu ea?

— Undeva, departe, în străfundurile minţii mele – şi asta chiar dinainte de moartea lui Reg – mă tot întrebam de ce nu aţi anulat petrecerea.

— De ce s-o fi făcut?

— Se zvonise în lung şi-n lat că cele mai „tari” perechi din oraş urmau să-şi schimbe partenerii între ei, la sfârşit de săptămâna. Majoritatea ar fi renunţat la petrecere, în situaţia asta. Vă amintiţi? Toată lumea vă suna – voiau şi ei să facă sex -, dar voi n-aţi dat înapoi.

— Dă-i în mă-sa pe toţi, zbieră Michelle. Fac ce vreau în casa mea. Nu încălcăm nici o lege – exceptând cocaina. Nu renunţ eu pentru nişte bârfe.

— Pe lângă asta, petrecerea vă era necesară.

— Ne era necesară?

— A reuşit. Reg a venit.

— Ce vrea să însemne asta?

— Reg a venit. La fel şi invitaţii voştri, nevinovaţi. Rick cu Georgia, Bill cu Sherry, Ted cu Susan. Cu toţii prieteni la cataramă. Vulnerabili, deci.
— Cum adică, „vulnerabili”?
— Nu aţi invitat pe unul ca mine.
— Tu?
— Pe nimeni care nu ar fi avut nimic de pierdut. Dacă eu aş fi fost aici, aş fi spus: „Chemaţi Poliţia”. Toată lumea ştie că eu sunt un nenorocit. În schimb, oaspeţii voştri aveau o reputaţie – şi mult de pierdut.
— Ce vrea să însemne asta? zbieră Duane. Reg s-a sinucis.
— Nu-i adevărat.
— Of, la dracu’, zise Michelle. Cum vrei tu. Spune-i sinucidere. Sau zi-i accident nefericit, dacă asta te face să te simţi mai bine.
— O să-i spun crimă.

Capitolul 32

— Şi asta nu mă face să mă simt mai bine, întrucât nu ştiu care dintre voi doi e făptaşul. Sau dacă nu cumva aţi făcut-o împreună.
— Niciunul dintre noi nu a făcut-o. Iisuse, Ben! Te-ai ţicnit de-a binelea, spuse Duane părând revoltat şi indignat.
— De ce l-am fi omorât pe Reg? întrebă Michelle, care părea şi mai revoltată.
Ea privi spre locul unde îşi lăsase halatul, dar eu mă aşezasem astfel încât să ajung primul la el, în cazul în care i-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Duane luă o înghiţitură de bere, şi-şi lăsă mâna lângă prosopul de pe marginea din granit a bazinului. Era un prosop mare – suficient de mare pentru a ascunde un „opritor” de urşi grizzly, marca Ruger?
N-ar fi fost o problemă, dacă nu acţionau amândoi, în acelaşi timp.
— Telefoanele, am zis eu.
— Cum?

— Vorbeam mai devreme despre telefoanele date în Long Island şi în Florida.

— Ce telefoane? întrebă Michelle. Şi când?

— Telefoanele lui Reg. Le dădea în fiecare an, chiar înainte ca el şi Duane să plece la vânătoarea de elani sau la pescuit. Telefoane pentru rezervarea camerelor şi a echipamentului.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti.

— Dar Duane ştie, zisei eu, întorcându-mă către el. Duane părea mohorât. Apoi suspină şi cutele de pe faţa sa dispărură ca gelatina care se topeşte la razele soarelui. Zise:

— Mda, ştiu.

Apoi se uită la mine şi, pentru o secundă, avui impresia că zăresc o umbră de uşurare în privirea lui.

— Îi spui tu lui Michelle, sau vrei să îi spun eu?

— Ştie, zise Duane cu ochii închişi.

— Ce să ştiu, fir-ar să fie? întrebă Michelle.

— În fiecare iarnă, zisei eu, atunci când Duane şi cu Reg spuneau că împuşcă elani în Montana, se aflau, de fapt, în Key West. În fiecare vară, când susţineau că terorizează peştii-sabie din jurul Montauk-ului, ei erau în Fire Island. La The Pines sau la Chery Grove – nu-mi pot da seama exact din notele de plată.

— The Pines, şopti Duane. Închiriam aceeaşi casă în fiecare an.

— Nu-i spune! ţipă Michelle.

— Ştie, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ben, nu înţelegi.

— Ce nu înţeleg? Că, de două ori pe an, tipii ăştia doi se furişau ca să aibă ocazia să fie ei înşişi, să nu mai fie nevoiţi să se ascundă?

Michelle respiră adânc, îşi acoperi gura cu palmele, apoi strânse pumnii cu care îşi apăsă bărbia.

— Asta nu înseamnă că el l-a omorât pe Reg, rosti ea.

— De câtă vreme eraţi voi împreună – tu şi cu Reg, Duane?

— Din liceu.

— Când l-ai părăsit?
— După ce l-a părăsit Janey.
— De ce?
— Reg era o lipitoare, zise Michelle.
— Nu e adevărat! strigă Duane.
— Deci, de ce v-aţi despărţit?
— Lui Duane i-a venit, în sfârşit, mintea la cap, zise Michelle.
— De când amanţii sunt întregi la minte?
— O întrebare bună, zise Duane.
Am considerat mina furioasă a lui Duane drept cea mai bună ocazie care mi se oferise, şi am profitat de ea:
— Am impresia că Michelle te-a convins să o laşi baltă.
Duane nu mă băgă în seamă. Stătea cu ochii închişi, iar gura lui avea o expresie de oboseală. M-am întors către Michelle, întrebând-o:
— Tu i-ai convins să-l părăsească pe Reg?
— Duane şi-a dat seama că am avea prea multe de pierdut, răspunse Michelle îmbujorată.
— Dacă ar fi divorţat de tine pentru a fi cu Reg?
— Duane a înţeles că sosise vremea să-i vină mintea la cap.
— În toţi anii ăştia ai fost de acord cu relaţia lor doar ca să-ţi protejezi contul din bancă?
— Să te ia dracu', Ben. Duane şi-a dat seama că trebuia să se maturizeze.
— Am întrebat-o pe Janey de ce a acceptat. Mi-a spus că îl iubise pe Reg.
— Fraiera a aflat abia de vreo doi ani, ripostă Michelle.
— Tot din dragoste ai fost şi tu de acord?
— Bineînţeles. Şi de dragul familiei noastre.
— Şi al afacerilor voastre.
— Pentru tot ce reuşisem prin munca noastră, zise Michelle, privind spre halat.
— Ăsta e motivul pentru care l-ai omorât? Ca să nu trebuiască să distrugi afacerea, aşa cum s-a întâmplat cu Reg şi cu Janey?

— Nu l-a omorât Michelle, zise Duane.

— Voi doi aveaţi o înţelegere care funcţiona de mai mulţi ani. A mers bine, până când Janey a rupt-o cu Reg. Ţi-ai dat atunci seama cât i-a costat: şi-au pierdut casa, afacerile s-au dus naibii…

— Michelle nu l-a omorât.

— Înseamnă că tu ai făcut-o, Duane.

— De ce să o fi făcut eu? Eu l-am iubit, Ben. Nu l-a omorât nimeni. El a mirosit gunoiul ăla. De-aia a murit.

— Ai reuşit de minune să-i fraiereşti pe poliţişti. Nici o urmă pe corp. Ai păcălit-o până şi pe Susan. Au crezut cu toţii ceea ce ai vrut tu să se creadă: Reg a inhalat o supradoză.

— Aşa a şi fost.

— Exact. Aşa a fost. Un prieten apropiat – poate că unul foarte apropiat, poate că un amant – l-a făcut să inhaleze alături de el, sau alături de ea. L-aţi ademenit la petrecere, i-aţi aranjat o seară tristă. Sunt în stare să pariez că voi l-aţi convins să se ducă la întâlnire, şi că tot voi i-aţi aranjat să ia plasă acolo. Apoi, când suferea cumplit, tot voi i-aţi oferit puţină „marfă”, ca să se simtă mai bine. Într-adevăr, a tras din „marfa” proastă. Problema e, de unde o avea?

— Habar n-am.

— Waterbury? întrebai eu.

Mă uitai la Michelle, dar îmi răspunse Duane.

— Nu ştiu. Nu mă ocup cu aşa ceva. La noi în casă se mai găseşte câteodată, dar numai când Michelle face rost de la club. Iisuse, Ben, chiar mă vezi pe mine ducându-mă cu camionul în Waterbury, ca să fac rost de droguri? Ce naiba!

— Nu îl văd nici pe Reg să se ducă acolo cu Blazer-ul. Bineînţeles, mulţi oameni de condiţie mijlocie fac treaba asta, nu? Cum se apropie sfârşitul de săptămâna, vezi o coadă de maşini – Mercedes-uri, BMW-uri sau Audi-uri. Cred că puştanii din Waterbury cresc cu ideea că bogătaşii conduc numai maşini germane.

— Eu nu l-am omorât, şi nici Michelle nu a făcut-o. Şi-a făcut-o cu mâna lui, săracul.
— L-ai văzut când o trăgea pe nas?
— Nu. O făcuse înainte să vin eu acolo.
— Împreună cu Michelle.
— Nu, zise Michelle. Nu cât timp am fost eu acolo.
— Ceilalţi au zis că tu te-ai întors şi i-ai spus lui Duane că Reg se muiase de tot.
— Aşa-i, iubito, zise Duane. Aşa ai spus. Apoi ochii îi ieşiră din orbite: Ben, ce naiba vrei să spui?
— Vreau să spun că ea l-a omorât pe Reg, ca să nu ajungeţi faliţi din cauza unui divorţ.
— Cum a făcut-o? întrebă el, de parcă n-ar mai fi auzit nici un cuvinţel, din clipa în care recunoscuse că au fost amanţi.
— Ea l-a „aranjat” să se simtă la pământ, cu ajutorul unei false întâlniri. A organizat o petrecere la care ştia că el va da buzna, fiind amărât. Apoi l-a făcut să inhaleze nişte heroină atât de pură, încât ar fi ucis şi un cal.
Duane arăta ca lovit de trăsnet. Faţa i se golise de sânge, iar buzele i se albiseră.
— Iisuse Christoase, Michelle. Doar nu… Of, Doamne. Of, nu.
— Iubitule, i se adresă Michelle cu blândeţe, nu lua în seamă ce spune Ben. Ascultă-mă pe mine. Te-am susţinut toţi anii ăştia. De ce să-i fi făcut rău lui Reg? El făcea parte din viaţa noastră – făcea parte şi din viaţa mea, într-un mod ciudat. De ce l-aş fi omorât?
— Nu, zău? Dacă el făcea parte din viaţa ta, de ce mi-ai cerut să-l părăsesc pe Reg, după ce l-a lăsat Janey? Poţi să-mi spui de ce?
— Mi-era teamă că o să mă părăseşti şi tu pe mine, aşa cum a părăsit-o şi el pe Janey.
— Ţi-am promis că n-o s-o fac.
— De doisprezece ani îmi promiţi că o să te desparţi de el, dar nu te-ai ţinut de cuvânt. Cum aş fi putut să te cred?
— Ben are dreptate?

Michelle întinse mâna spre halat.

L-am azvârlit în apă şi am prins-o pe ea cu o mână. Am ţinut-o bine cu mâna cealaltă până am dat de pistol. Era un pistolaş automat mic, dar care se dovedise suficient pentru a-l lichida pe John Martello.

Lui Duane îi căzu falca dând cu ochii de pistol.

Michelle zbiera, lovea apa şi încerca, folosindu-şi toată greutatea corpului, să ajungă la pistol.

— Ia-o de pe mine, i-am spus lui Duane.

Duane o împinse în cealaltă parte a bazinului. O clipă, interminabilă se uitară unul la celălalt, ca doi străini închişi în aceeaşi celulă. Duane părea copleşit de ticăloşia faptelor ei. Furia şi durerea alternau pe faţa lui. Învinse durerea. Lacrimi mari îi umplură ochii. Michelle se apropie să-l mângâie, dar el o respinse.

— Dacă eu aş fi făcut-o, zise ea prudentă, atunci aş fi făcut-o pentru noi. Nu-ţi dai seama, iubitule? Vrei să sfârşeşti ca Janey, bâjbâind şi fără un sfanţ?

— L-ai urât.

— El m-a urât. Pentru că eram mai tare decât el. Eu aveam ultimul cuvânt, şi el ştia asta. Mă ura pentru că reuşeam să te păstrez.

— Nu-i adevărat. El te plăcea.

— Mă rog, într-un fel eram prieteni. Schimbam câte o vorbă, mai stăteam împreună. Dar el se dădea bine pe lângă mine, doar ca să fie aproape de tine.

— A avut încredere în tine. Înainte de a se duce la Alcoolicii Anonimi, tu îi făceai rost de marfă.

— Îmi bâzâia pe umăr, ripostă ea.

O furie rece şi amară înăsprea trăsăturile lui Duane.

— Tu l-ai urât, pentru că eu îl iubeam.

Michelle se înroşi, apoi se întunecă la faţă şi, dintr-o dată, toate trăsăturile şi jurămintele călcate explodară ca o bombă:

— Hei, ai impresia că pentru dragoste aveam eu nevoie de tine? Nu pentru asta îmi erai necesar, pui de căţea ce eşti!

Îmi făcusem propria-mi viaţă. Întreabă-l pe Ben. Băi, Ben-ştie-tot, ia zi-i tu!

Am bănuit că se referea la plimbările ei prin viaţa sălbatică din Waterbury.

— Spune-i! zbieră ea.

— Ultima oară când am auzit despre el, Micul John era la morgă.

— Du-te-n mă-ta! Duceţi-vă amândoi! Ieşi afară din casa mea, Duane. Şi tu, Ben. Oricum nu poţi dovedi nimic.

Bucuros să las asemenea detalii în seama sergentului Marian, am luat pistolul lui Michelle şi am verificat dacă nu cumva era vreun Ruger sub prosopul lui Duane. Apoi am lăsat o dâră, umedă şi lungă, prin toată sala de petreceri, prin foaier, sufragerie, până în bucătărie, unde am format numărul de telefon de pe cartea de vizită a lui Marian. Poliţistul care ridică receptorul îmi spuse că se afla pe teren.

— Transmite-i un mesaj. Zi-i că-i urgent.

Am lăsat numărul de telefon de la familia Fisk şi am aşteptat lângă aparat. Marian sună în două minute.

— Sper că nu mă cauţi ca să sari pe mine după o invitaţie la cină.

— Mă confrunt cu o dilemă, i-am zis. Am două alternative.

— Alege-o pe cea care nu-ţi convine. Fă şi tu o dată în viaţă ceea ce se cuvine.

— E dilema unui amator. Am nevoie de un ofiţer de poliţie, care să aresteze pe cineva. Cred că termenul profesional este „zgardă”. Oricum, am o „zgardă” pentru cineva. Să i-o pasez poliţistului Moody, de care nu prea îmi place? Sau ţie, care m-ai jignit cât ai putut în ultima vreme?

— Mie. Ce zgardă?

— Să zici după aia că mă las prostit de o fată drăguţă.

— Cauţi o modalitate de a mă scoate din sărite?

— Cauţi criminalul lui Reg Hopkins? Dacă da, îţi pasez zgarda. Sări în maşină, ia-o pe Church Hill Road şi intră în Rever Road. După vreo şase kilometri o să vezi o casă urâtă

şi scumpă, în stil colonial francez. Maşina mea e pe alee. Noi te aşteptăm în sala de petreceri.

— Care voi?

— Eu şi criminalul. Plus perechea cu acte în regulă a criminalului.

— Vin imediat. Nu îi lăsa singuri.

Am fugit înapoi în sala de petreceri. Duane stătea în apă până la talie, în mijlocul bazinului, sorbind dintr-o Budweiser. Era roşu la faţă şi respira greu.

— Sună la Poliţie.

— Am şi făcut-o. Unde-i Michelle?

— Ea l-a omorât, zise el cu vocea tremurând de emoţie. El arătă spre apă, în timp ce eu mă apropiam. Michelle se zvârcolea pe fundul bazinului. Printre bulboane îi puteam vedea mâinile şi picioarele, zbătându-se ca nişte peşti speriaţi. Duane îşi pusese un picior pe grumazul ei.

— Las-o să iasă!

Am sărit în apă ca să o eliberez, dar el se lăsă la fund şi se folosi de greutatea lui şi de apă pentru a mă scutura de pe spatele lui alunecos. M-am izbit de piatră, apoi m-am împins cu putere şi l-am pocnit zdravăn, de două ori. Corpul său mătăhălos părea să absoarbă loviturile.

— Las-o să iasă! ţipai, în timp ce-i expediam o lovitură spre figură.

Îşi ridică mâinile, apoi se îndepărtă.

— E în regulă, Ben. S-a sfârşit.

Am scos-o pe Michelle de pe fundul apei. Am întins-o pe marginea de granit, i-am scuturat capul pentru a elimina apa, apoi i-am fixat limba pentru a-i elibera gâtul. Capul i se bălăbănea grotesc. Am încercat să-i fac respiraţie artificială.

— Prea târziu, zise Duane. M-am aşezat pe ea cu toată greutatea. I-am frânt gâtul.

Îşi săltă piciorul deasupra apei. Luptându-se să scape, ea îi lăsase pe picior urmele zgârieturilor.

— Of, Doamne, Duane.

Avea dreptate. Nu mai era nimic de făcut. Am încercat să-i închid ochii.

Duane aruncă un prosop peste ea.

O vreme nu mai zise nimeni nimic. Duane nivelă cutele prosopului, aranjându-l uniform peste Michelle. Apoi, cu o voce liniştită şi împăcată murmură:

— E mai bine aşa, Ben. Nu trebuie să afle nimeni.

— Janey ştie.

— Ea nu va vorbi niciodată… Tu ştii…

Sirena maşinii lui Marian străpungea din depărtare atmosfera caldă şi densă.

— Am minţit mai-nainte, zise el. Nu era din liceu. S-a întâmplat într-a opta. „Încă înnebunit, după atâţia ani?” Încă mint, după atâţia ani. Într-o zi, am fost împreună să ne scăldăm. Ne-am speriat unul pe celălalt… Ben, amândoi ne-am opus, încă de la început. Ne era atât de ruşine. Mai ţii minte că m-am înrolat? N-a ţinut. Apoi m-am căsătorit cu Michelle şi el cu Janey. Copiii. S-au adăugat şi ei. Dar nimic n-a avut efect. Ne tot despărţeam şi iar ne împăcăm.

— V-aţi gândit vreodată să nu vă mai ascunderi?

— Mda. Am discutat. Nu eram singurii. Dar noi… Reg şi cu mine, nu eram croiţi în felul ăsta… Ce zici, Ben? Ne laşi aşa, fără să se afle nimic? întrebă el, uitându-se la mine, apoi la apă. La dracu’, te uiţi la mine de parcă aş fi bolnav, sau cam aşa ceva. Tu nici măcar nu ştii despre ce e vorba.

— O, ba cred că ştiu.

Îşi ridică privirile, implorându-mă să nu uit anii copilăriei petrecuţi împreună.

— N-am să suflu o vorbă.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc, vechiul meu prieten. Mă apucă de mână şi mă strânse tare.

I-am strâns-o şi eu, gândindu-mă cu tristeţe că le-am făcut, lui şi lui Reg, o favoare, lăsând întregul Newbury să creadă că Duane Fisk, care îşi ucisese soţia, era un om ca toţi ceilalţi.

Capitolul 33

Tim Hall şi Georgia Bowland şi-au adunat ceata de războinici democraţi din Newbury; pe la opt fără un sfert nu mai găseai nici un loc liber în sală, chiar dacă voiai să plăteşti. Petrecăreţii de sfârşit de săptămâna ocupaseră rândurile din faţă. Gaşca de pe Scudder Mountain era la balcon. Contingentul din Frenchtown stătea în fundul sălii. Susţinătorii lui Vicky şi o legiune de neutri ocupau mijlocul.

Aerul condiţionat nu făcea faţă şi lăsară uşile deschise ca să intre aer. Afară se vedeau feţele republicanilor care trăgeau cu ochiul, lingându-şi buzele.

Scooter MacKay era moderatorul. El îi prezentă pe Vicky şi pe Steve, care se aşezară la două pupitre, faţă în faţă. Vestitele bucle de culoarea lemnului de nuc sclipeau în lumină. Steve stătea ţeapăn şi impenetrabil ca însuşi Abraham Lincoln. Se stabili regula ca amândoi să rostească câte un cuvânt de deschidere; aveau fiecare cinci minute la dispoziţie.

Steve se avântă primul, desfiinţând sălbatic taxa pe morărit, despre care afirma că urcase impozitele la asemenea cote, încât oamenii de treabă ajungeau să-şi piardă casele, din această cauză. Gaşca de pe Muntele Scudder făcu să vibreze balconul de urale şi tropăituri.

Vicky oferi o prelegere calmă despre modul în care oraşul îşi revenise din dezastrul fiscal. Creditul acestei reveniri îl atribui atât administraţiei ei ferme, cât şi efectelor salutare ale unei economii care se refăcea treptat. Educaţia, reaminti ea asistenţei, rămânea problema primordială a oraşului.

Apoi sosi vremea întrebărilor puse de către public, pe care Steve le repeta cu o voce tunătoare:

Un fermier de pe muntele Morris întrebă:

— În două Cuvinte, cum aveţi de gând să stopaţi impozitele care ameninţă să ne gonească de pe pământurile noastre?

Steve La France dădu năvală, ca un câine de vânătoare:

— Reducerea taxei pe morărit. Scăderea impozitului pe proprietate. Echilibrarea bugetului.

— Dar, dacă reducem impozitele, ripostă Vicky, va trebui să închidem şcolile.

— Poate că eu sunt doar un yankeu simplu, rosti Steve încăpăţânat, care s-a născut în Newbury, dar ştiu că adevărata problemă a oraşului o reprezintă echilibrarea bugetului. După aceea ne vom ocupa de şcoli.

— Iartă-mă, Steve, zise Vicky, după ce Scooter reuşi să calmeze gaşca de pe Muntele Scudder. Dar, nu cumva simplitatea de yankeu va duce la închiderea şcolilor noastre de stat?

— Pentru scurt timp, dacă va fi nevoie.

— Cât de scurt, Steve? O lună sau două? Poate un an?

„Steve! Steve! Steve” se auzi un grup strigând de undeva.

— Ce o să facem cu profesorii noştri? întrebă Vicky.

Înainte ca Steve să poată răspunde, bătrânul La France tună lugubru:

— Lasă-i pe ei să-şi poarte singuri de grijă, zise închizând el astfel uşa capcanei din care fiul său, ceva mai priceput, ar mai fi putut scăpa.

Georgia Bowland îşi acoperi faţa. Îmi imaginam cum tatăl meu zâmbeşte în mormânt. Steve încercă să o dreagă.

— Cred că tatăl meu voia să spună că, după ce vom echilibra bugetul, vom redeschide o şcoală nouă, mai bună.

— Susţii să închidem şcolile şi să lăsăm părinţii să-şi educe acasă proprii copii?

Dându-şi în sfârşit seama că stă pe muchie de cuţit, deasupra unei gropi cu tigri înfometaţi, Steve se agăţă de un stâlp conservator.

— Mulţi părinţi, din cei pe care îi cunosc, ar fi bucuroşi să aibă o şansă de a putea controla ce se petrece în minţile copiilor lor.

— Ar fi bucuroşi să stea copiii toată ziua acasă? În fiecare zi?

Şaizeci la sută din auditoriu se albi la faţă. Cineva izbucni în râs.

Eu mă retrăsei împreună cu Tim Hall, îndată ce se potoli vacarmul, în birou la Vicky, pentru a discuta capitalul obţinut prin această întorsătură plăcută a evenimentelor. Avusesem noroc. Încă nu obţinusem realegerea, nici măcar pe departe, dar susţinătorii lui Steve pierduseră teren. Acum se punea problema cum să-l câştigăm noi.

Scooter MacKay îşi făcu apariţia fluturând carneţelul şi pixul şi întrebă ce efect va avea asupra votului gura cea slobodă a lui Steve. Tim prezise o luptă crâncenă din partea „cetăţenilor îngroziţi, hotărâţi să apere dreptul copiilor lor la o educaţie sănătoasă”.

— Scooter, dacă e şi Tim de aceeaşi părere, ce ai zice să schimbăm denumirea de „cetăţenii îngroziţi” cu „democraţii loiali”?

Sună telefonul de pe biroul lui Vicky şi Tim ridică receptorul.

— Biroul Preşedintelui Consiliului Orăşenesc – acum şi în vecii vecilor! spuse el.

Scooter mă iscodi:

— De unde naiba i-a venit lui Steve ideea aia tâmpită cu închisul şcolii?

— Habar n-am.

— Pentru tine, zise Tim întinzându-mi receptorul.

— Cine e?

— E vocea prietenei tale din castel.

Simţii un gol în stomac şi mi se strânse inima. Şoptii în receptor:

— Bună.

— O să plec la Hong Kong, pentru o vreme.

— Afaceri?

Long Technical Systems deţinea o fabrică de micro-cipuri acolo.

— Aşa ceva. Dar astă-seară sunt încă pe aici.

— Îhî.

Toate frazele pregătite dinainte se topiseră, reducându-se la un amărât de „îhî”.

— Ce părere ai despre o conservă mare de icre negre şi o sticlă imensă de şampanie Dom Pérignon?

Mi-am zis că şampania, caviarul şi Rita sunau absolut extraordinar, dar, înainte să apuc să dau glas la ceea ce gândeam, Vicky dădu buzna îmbujorată de mirosul victoriei.

— Ce scăpare! Tim. Comandă pizza. Ben – am nevoie de creierul tău.

— Ce e cu toate strigătele alea? se interesă Rita.

— Cei buni au învins.

Vicky râse, cuprinsă de bucuria unei seri perfecte şi plină de speranţe pentru ziua de mâine.

— Hai, Ben. Avem treabă, zise ea.

— Vino încoace, Ben, spuse Rita.

În clipa aceea mi-am dorit ca mătuşa Connie să nu mă fi învăţat să deosebesc ce-i bine, de ce-i rău.

SFÂRŞIT

1 Piscină încălzită cu duş subacvatic.

2 Măsură de greutate folosită în ţările anglo-saxone, echivalentă cu 453,592 g.

3 Galon = 3,78 l (S. U. A.) sau 4,55 l (Anglia).